

စိုးမြင့်လတ်

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ

နှင့်

ဆိုပီယက်ဟာသများ

BURMESE CLASSIC

Worth A Smile

by

Naum Labkovsky

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၄၄၀၃၁၀

မျက်နှာဖုံးနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၀၀၅၁၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ

အုပ်စု

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်

ကိုကိုနိုင်

အတွင်းကွန်ပျူတာစာစီ

ယဉ်မျိုး

အတွင်းဖလင်

A7 Group

စာအုပ်ချုပ်

ကိုမြင့်လွင်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးနိုင်လေး၊ သီရိပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၃၃၃)၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း၊

၈-ရပ်ကွက်၊ ပန်းဘဲတန်း။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးချစ်ညွန့်၊ ဇင်ရတနာစာပေ၊

၂၀၅၊ က/၄ လမ်း၊

မြို့သစ်ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်။

တန်ဖိုး

၁၂၀၀

ခေါင်း

၃

လျှောက်

သူ

၃၆

ဆိုပီယက်

ဟာသများ

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၀၈. ၈၃

စိုးမြင့်လတ်

ခေါင်းစဉ်လျှောက်သူနှင့် ဆိုပီယက်ဟာသများ/စိုးမြင့်လတ် ။ - ရန်ကုန် ။

ဇင်ရတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

စာ-၁၁၉၊ အလျား - ၁၃. ၃၄ စင်တီ၊ အနံ - ၂၀. ၉၆ စင်တီ

(၁) ခေါင်းစဉ်လျှောက်သူနှင့် ဆိုပီယက်ဟာသဝတ္ထုတိုများ

ဟောင်ထွန်းသူ၏ အမှတ်စဉ်

(ကို)စိုးမြင့်လတ်၏ 'ခေါင်းဝှဲလျှောက်သူ' ဟု အမည်ပေးထားသော ဤစာအုပ်တွင် ဆိုဗီယက်ဟာသဝတ္ထုတို စုစုပေါင်း ၃၀ ပုဒ်မျှပါရှိသည်။ ဆိုဗီယက် ဟာသစာရေးဆရာစုံ၏ လက်ရာများဖြစ်၏။ 'လက်ရာမွန်များ' ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဤစကားကို အကြောင်းမဲ့ ဆိုလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ဤဝတ္ထုများကို ရွေးချယ်စုစည်းပြီး 'ပြုံးထိုက်ပါသည်' (Worth A Smile) ဟူသော အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သူမှာ နာမည်ကြီး ဆိုဗီယက် ဟာသစာရေးဆရာ 'နာအမ် လက်ဘ်ကော့ဗ်စကီး' (Naum Labkovsky) ဖြစ်သည်။ လက်ဘ်စကီးသည် 'ကရိုကိုဒစ်' Krokodil အမည်ရှိ ဟာသမဂ္ဂဇင်းကို မော်စကိုမြို့၌ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသော စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ လက်ဘ်ကော့ဗ်စကီးသည် ဟာသစာရေးဆရာအဖြစ်နှင့် သာမက ဟာသမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖြစ်နှင့်ပါ အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။ သူ၏ Krokodil မဂ္ဂဇင်းသည် သူ့နိုင်ငံတွင်း၌သာမက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တချို့၌ပါ ကျော်ကြားခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

ယနေ့ (ကို)စိုးမြင့်လတ် ပြန်ဆိုလိုက်သော ဝတ္ထုတိုအားလုံးသည် Satire ခေါ် သရော်စာများဖြစ်သည်။ အဆင့်မြင့် ဟာသဝတ္ထုတိုများဟုဆိုလျှင် မှားနိုင်မည်ထင်ပါ။ ဤဝတ္ထုတိုအားလုံးကို ဝါရင့်ဟာသစာရေးဆရာဖြစ်သော လက်ဘ်ကော့ဗ်စကီး ကိုယ်တိုင်

စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ် စုစည်းထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် စာဖတ်သူများအတွက် စိတ်တိုင်းကျစေမည့် ဝတ္ထုတိုများဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိပါ၏။

ကောင်းအလျဉ်းသင့်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် ပြောစရာအကြောင်းတစ်ခု ရှိလာ သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်နီးပါးခန့်က လက်ဘ်ကော့စ်စကီး၏ ဤစာအုပ်ကလေးကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ကုန်သည်လမ်း၊ ရေနံရုံး၊ ဘေးနားမှ လမ်းဘေးစာအုပ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်အုပ်တည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ရခဲ့သည်မှာ ဆိုဗီယက် ဟာသများနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်သုံးလေးအုပ်မျှ ရခဲ့သည်။

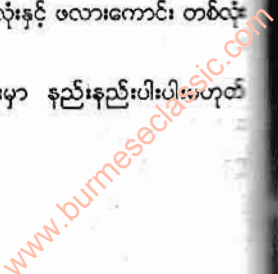
ရလာသည့်စာအုပ်အားလုံး ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ပြောနိုင်ပါသည်။ ယခု စိုးမြင့်လတ် ရွေးချယ်ထားသည့် ဝတ္ထုတိုအားလုံးမှာလည်း အလွန်ကောင်းသည်ဟုပင် ပြောရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရသမျှ အားလုံးထဲတွင် ဆိုဗီယက် စာရေးဆရာများ၏ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံရေးစနစ်အပေါ် ရှုမြင်သုံးသပ်ထားသည့် သရော်စာ များသည် ရင်ထဲတွင် စွဲငြိကျန်ရစ်ခဲ့လောက်အောင် ကောင်းလှပါသည်။

ကျွန်တော် ဝိုးတဝါးမှတ်မိနေသည့် သရော်စာတစ်ပုဒ်ကို မပြောဘဲ မနေနိုင်၍ ပြောပြပါရစေ။ စာအုပ်နာမည်ကို ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့ပါ။ စာအုပ်အမည်မှာ 'ဆိုဗီယက် ဟာသများ (?)'ဟု ထင်ပါသည်။ ထိုခေတ်အခါက ဆိုဗီယက်တို့၏ စနစ်အောက်၌ 'ပြည်သူ့ရေးချိုးခန်းများ' ရှိသည်။ ထိုရေးချိုးခန်းများ၏အဖြစ်ကို သူတွေ့ခဲ့ရာ မြင်ခဲ့ရသည် အတိုင်း သရော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မော်စကိုတွင် ပြည်သူ့ရေးချိုးခန်းများကို အစိုးရက နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲ၍ ဖွင့်ပေးထားသည်။ တစ်မျိုးမှာ 'မိန်းမရေးချိုးခန်း'ဖြစ်၍ နောက်တစ်မျိုးမှာ 'ယောက်ျား ရေးချိုးခန်း'ဖြစ်၏။ အထက်အမိန့်အရ မိန်းမရေးချိုးခန်းအစောင့်သည် 'ယောက်ျား'ဖြစ်၍ ယောက်ျားရေးချိုးခန်းအစောင့်သည် 'မိန်းမ'။

ရေးချိုးခန်းဝင်လျှင် ဘယ်သူမဆို အဝတ်အားလုံးချွတ်ပြီး လက်မှတ်ဝယ်ရသည်။ လက်မှတ်ရလျှင် အစောင့်ထံမှ ဖလားတစ်လုံးရမည်။ ဖလားက အပေါက် . . . ။ အပေါက် သေးသေးနှင့် ကြီးကြီးသာ ကွာသည် . . . ။ ဘယ်ဖလားမှ အကောင်းမရှိ။ သို့သော် အစောင့်အား သူတောင်းသည့်ဈေးပေးလျှင် ဇလုံကောင်းတစ်လုံးနှင့် ဖလားကောင်း တစ်လုံး ရမည်။

ပြည်သူ့ရေးချိုးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာနေသူများမှာ နည်းနည်းပါးပါးဟုတ်

အားလုံးမှာ ဖင်တုံးလုံးချည်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရှက်နေ၍လည်းဖြစ်။ ပုလွန်း၍ ရေဝင်ချိုးမိသူ (စာရေးသူ)သည် သူ့ဖွားဘက်တော်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ အစောင့်မိန်းမရှေ့ ရပ်၍ လက်မှတ်ဝယ်သည်။ အစောင့်မိန်းမက စိတ်ဆိုးသည်။ 'နင့်ဟာကို ငါက ဘာပြုလို့ကြည့်ရမှာလဲ။ နင့်လိုဟာမျိုးတွေကို မြင်ရတာများလွန်းလို့ စိတ်တောင် ကုန်နေပြီ။ နင်ကများ နင့်ဟာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်လား၊ ဘာလားနဲ့' ဟု မြည်တွန်တောက်တီးသည်။

စာရေးသူသည် ရေခွက်ရသည်အခါ ရေသွားချိုးသည်။ ဇလုံပေါက်ထဲ ရေထည့်ပြီး ခွက်ပေါက်နဲ့ ခပ်ခပ်ချိုးရသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ ခွက်ပေါက်ထဲမှရေသည် သူ့ကိုယ်ပေါ် မလောင်းမီ ထွက်ကျကုန်သဖြင့် သူ့ခမျာ ဒုက္ခကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ သူ့ရထား သောခွက်ထက် ပို၍ဆိုးသော ခွက်များသာရှိသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရသည့် သရော်စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ အလွန်ထိထိမိမိ နို့လွန်းလှသော စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား လူတွေတန်းစီနေတာမြင်လျှင် တစ်ခုခုရောင်းနေသည်ဟုထင်ကာ ဝင်၍တန်းစီမိသည့်အဖြစ်...။ နီကိုဥကိုဒေါင်၌ အစောင့် ခန့်ထားရန် ကော်မီတီတွေ အဆင့်ဆင့်ဖွဲ့၍ စဉ်းစားဆွေးနွေးကြပုံ...။ ယုန်တစ်ကောင် ရွေးပြီး ခန့်ထားလိုက်သည့်အခါ နီကိုဥတွေခိုးစားနေ၍ ဖြစ်လာသည့်ပြဿနာ၊ ကော်မီတီက စည်းဝေးပြီး ယုန်ပါးစပ်ကို သံပချုပ်တပ်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း...။ စသည်တို့သည် အလွန်ထိမိသည့် သရော်စာများဖြစ်ပါသည်။

ယခု (ကို)စိုးမြင့်လတ် ၏ 'ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ ဆိုဗီယက်ဟာသဝတ္ထုတိုများ' တွင် ဝတ္ထုတိုအားလုံးလိုလိုပင် ကောင်းကြပါသည်။ ယင်းတို့အထဲမှ 'ကျောင်းပြင်ပပညာရေး'၊ 'မပွင့်လေသော ထိုလေထီး'၊ 'သင်္ချာပုစ္ဆာရိုးရိုးကလေး'၊ 'လိုနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်း'၊ 'ကျွန်တော် ဘာကဆူးမယူပါဘူး' စသည်တို့မှာ သတ်ပြမိနိုင်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ (ကို)စိုးမြင့်လတ် တစ်ယောက် စာရေးနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ပြောရလျှင် ကျွန်တော် အင်းစိန်သို့ရောက်သွားသည့် ၁၉၅၉-၅၀ ခုနှစ်ခန့်တွင် သူ၏ စာပေဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးတချို့ကို ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထို့နောက် သူသည် စာပေနယ်တွင် ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်...။

(ကို)စိုးမြင့်လတ်တစ်ယောက် ကျောင်းဆရာလုပ်နေပြီ ဟူသော သတင်းကြားရ

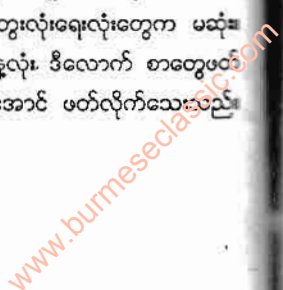
မြေစုနေပြီး 'ငှက်တုပ်ကွေး'ဟု အသံကြားလျှင်လည်း သူက ငှက်တွေအကြောင်း ရှာဖွေ တုပ်ကွေးရောဂါအကြောင်းရှာဖွေ၊ မသိလျှင် ကျန်းမာရေးမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများထံ စာရေးမေး။ သူ့မှာ ဘယ်တော့မှ အားသည်ဟူ၍ မရှိ။ တကယ်ကို ပညာရှာနေသူတစ်ဦး တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးနှင့်တူအောင် နေသည်။ ဒါကိုက သူ့ရဲ့မူ၊ လူဆိုတာ အလကား မနေရ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို မနေရ။ 'လူ့ကမ္ဘာကြီးက လူရေးလူရာကိစ္စမှန်သမျှ လူသား တိုင်း၏တာဝန်'ဟု ခံယူထားသူ။

မဂ္ဂဇင်း။ ဂျာနယ်ဆိုတာတွေကလည်း အဆက်မပြတ် ဖတ်နေရသူဆိုတော့ သူ့မှာက စဉ်းစားစရာ၊ ဆွေးနွေးစရာ၊ ရေးပို့စရာဆိုတာတွေက အမြဲလိုရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲလို အလုပ်များနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဘောလုံးပွဲဆိုလည်း အလွတ်မပေ။ ဘယ်အသင်းကို ဘယ်နည်းပြနဲ့ ပြောင်းရင် သိပ်ကောင်းသွားမယ်။ ဘောလုံးသမားတွေရဲ့ ဝတ်စုံကို ဒီထက်ခေတ်မီအောင် ဘယ်လို ဝတ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာကအစ စဉ်းစားတွေးတောနေတတ်သည်။ ဂီတဆိုရင်လည်း အခု ကလေးတွေဆိုနေတဲ့ 'ဟစ်ဟော့'ဆိုတာ သကြန်သံချပ်နဲ့ ဘယ်လိုကွာသလဲ။ ဘာတွေတူ သလဲဆိုပြီး တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ဖွင့်နားထောင်ကာ စူးစမ်းလေ့လာသည်။ ဒါတင်မကသေး မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောက ဦးမော့လာအောင် အကြံပေးတင်ပြချက် စာတမ်းများပို့ရန် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ရေးသားခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ... လက်ရှိ မြန်မာ့ဗီဒီယိုလောက၏ အနာဂတ်၊ ကာရာအိုကေတေးသီချင်းများ၏ အလွဲအချော်၊ ဂိမ်းဆိုင်တွေထဲက ကလေးတွေရဲ့ ဉာဏ်ရည် စစ်တမ်း ... အို စုံလို့။ သူသိချင် လုပ်ချင်တာတွေက များမှများ။ ဒါလည်း ကိုသာချို တစ်ယောက်ကတော့ မမောနိုင်မပန်းနိုင်။

ဤမျှအလုပ်များသော်လည်း သူကတော့ စာနယ်ဇင်းလောကကို တစ်ရက် ကလေးမျှ မျက်ခြည်ပြတ်မခံ။ ဂျာနယ်တွေ ဖောင်းပွလာတာ ဘာကြောင့်လဲ။ လူတွေ တကယ်ကို သတင်းငတ်နေကြသလား။ စီးပွားစီမံဂျာနယ်အသစ်တစ်စောင်မှာ ဘယ်လိုအခန်း တွေပါသင့်သလဲ။ ကျန်းမာရေးဂျာနယ်တွေက လူတွေကို တကယ်ပဲ ပညာပေးနိုင်သလား။ အမျိုးသမီး အယ်ဒီတာတွေ နည်းနေသေးတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကွန်ပျူတာစာပေတွေ အကျ အပေါက်နည်းအောင်လုပ်တဲ့ သင်တန်းတစ်ခု မရှိသင့်ဘူးလား။ လူရွှင်တော်မိုးပါကြီး အထိမ်းအမှတ် ရုပ်တုလုပ်ဖို့ အကြံပေးစာရေးဦးမှပဲ။ ဒါက ကိုသာချိုခေါင်းထဲမှာ စိထားတဲ့ အလုပ်တွေ။ သည်လိုနှင့် အိပ်ရာဝင်သည့်တိုင် သူ့မှာက တွေးလုံးရေးလုံးတွေက မဆုံး။ နောက်ပြီး လူက အင်မတန်ကို ပညာလိုက်စားတဲ့သူ။ တစ်နေ့လုံး ဒီလောက် စာတွေဖတ် ထားတာတောင် အိပ်ခါနီး ၁၅ မိနစ်ကို အင်္ဂလိပ်စာဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်လိုက်သေးသည်။

ယဉ်မျိုးစာပေ

အိပ်တော့မယ်လုပ်ခါမှ ဖတ်လက်စ “နေရှင်နယ် ဂျီအိုဂရပ်စ်” မဂ္ဂဇင်းထဲက ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်က သူ့ကိုမျက်လုံးကျယ်အောင် လုပ်နေပြန်သည်။ “ယင်ကောင်တစ်သိန်း” ဆိုသော သေချာဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ . . . ။

ပုံမှန်အားဖြင့် ပျံ့လွှားငှက်တစ်ကောင်သည် ယင်ကောင် မည်မျှစားနိုင်သနည်း။ ဤစိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ စာဖတ်သူတစ်ဦးက ဆက်ပါအတိုင်း ရေးသားပေးပို့ခဲ့သော ဆောင်းပါးကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ဆောင်းပါးရှင်မှာ နောင်စားအဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူမွေးမြူထားသော ပျံ့လွှားပေါက်ကလေး သုံးကောင်အား ဆွေးနွေးရန် ယင်ကောင်၊ ကောင်ရေတစ်သိန်းကျော်ကို အချိန်မီ ဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည် တဲ့။ ကိုသာချိုသည် ထိုဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီး “အလကား။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ” ဟု ဆိုကာ မဂ္ဂဇင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ယင်ကောင်တစ်သိန်းတဲ့၊ ဘယ်သူယုံမလဲ၊ ဘယ်လိုဖမ်းသလဲဆိုတာ တိတိ တူကျရောပါလား။ ခုတော့ကွာ . . . မိန်းမ၊ အိပ်ပြီလားကွ” ဟုဆိုပြီး အိပ်နေသော မိန်းမဘက် လှည့်ပြောလိုက်သေးသည်။

တစ်ဖက်လှည့်အိပ်နေသော မိန်းမက “အိပ်မပျော်သေးပါဘူးတော် . . . ရှင် ဘာရောဂါထပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေကွာ . . . ကြည့်စမ်းပါဦး။ ယင်ကောင်တစ်သိန်းကို အချိန်မီဖမ်းနိုင် သယ်တဲ့။ ကဲ . . . အချိန်မီဆိုတာ ဘယ်လောက်အတွင်းမှာ ဖမ်းတာလဲကွာ။ တိတိကျကျ ဆရာပါလား . . . မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ”

“မစဉ်းစားနိုင်ဘူးတော်ရေ . . . ကျုပ်မှာ တစ်နေလုံး ချက်ရပြုတ်ရ၊ လျှော်ရ နှစ်ရ သိမ်းရဆည်းရနဲ့ ပင်ပန်းနေပြီ။ အိပ်ချင်လှပြီရှင့် . . . ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ရှင်မို့ အလုပ်ပိုတွေတော် . . . ကြကြီးစည်ရာ”

“ကြကြီးစည်ရာ မလုပ်နဲ့လေ . . . မဂ္ဂဇင်းက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော် မဂ္ဂဇင်းကြီးကွ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာရေးသူဟစ်ယောက်ကြောင့် မဂ္ဂဇင်းနဲ့ စာဖတ်သူတွေကြား ဆက်သွယ်သေးစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး။ အယ်ဒီတာဆီ စာရေးမှဖြစ်မယ်။ အဲဒါ ဆိုကို ပြောမလို့”

“အဲဒါ ရှင်အလုပ်လား၊ တခြားနိုင်ငံက မဂ္ဂဇင်းများ၊ ရှင်ကပူလို့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ခုဟာက မဂ္ဂဇင်းရဲ့ သိက္ခာနဲ့ ဆိုင်တယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး ဟု။ သေချာစုံစမ်းပြီး ရေးဖြစ်အောင် ရေးမှပါပဲ”

“ရေး . . . ရေး . . . ရှင့်ဘာသာ ရေးချင်သလောက်ရေး။ ကျုပ်ကတော့

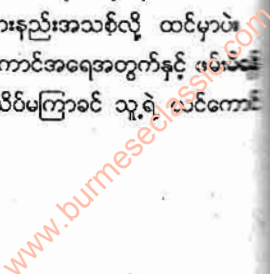
အိပ်ချင်လှပြီ၊ အိပ်တော့မယ်။ လာမနောင်ယုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကိုသာချိုမိန်းမသည် စောင်ခေါင်းပြီးခြုံကာ တရားရှုနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ကိုသာချိုတစ်ယောက်သာ “ယင်ကောင်တစ်သိန်းသုတေသန” ခေါင်းထဲက မထွက်တော့သဖြင့် အိပ်လို့မရဘဲ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြည့်စမ်း။ ဟိုမှာ ယင်ကောင်တစ်ကောင် . . . ကုလားထိုင် နောက်မှီမှာ နားလို့ပါလား။ သူသည် စားပွဲပေါ်က ချိန်မှတ်နာရီကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေဖျားထောက်ကာ ယင်ကောင်ရှိရာဆီသို့ ဖွဖွကလေး လှမ်းလိုက်သည်။ ကံဆိုး ချင်တော့ ခုတင်အောက်က ခြင်ဆေးခွက်ကိုနှင်းမိပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲကျသွားသည်။ အိပ်နေ သော မိန်းမက လန့်အော်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားတော့သည်။

နောက်နေ့တစ်မနက်လုံး ကိုသာချိုတစ်ယောက် တိုက်ခြေရင်း၌ ယင်ကောင် သုတေသနလုပ်ခြင်းဖြင့် မအားလပ်နိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘေးအိမ်၊ ကောင်လေး ‘ဥဖွေး’ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်လေးက တိုက်ဘေးမှ တစ်ယောက်တည်း ကစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသာချိုစိတ်ထဲတွင် “ယင်ကောင်ပိုင်းဖမ်းပေးရန် အကူအညီ တောင်းရင်ကောင်းမယ်” လို့ စိတ်ကူးပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဒီ‘ဥဖွေး’ဆိုသည် ကောင်လေးအကြောင်းကလည်း တစ်တိုက်လုံးသိကြသည်။ ကောင်လေးက အရွယ်နှင့်မလိုက် အောင် ထူးခြားလှသည့် သတ္တဝါကလေးဖြစ်သည်။ အသန်ကြိုက်လိုက်တာလည်း ပြောမနေနဲ့ အမေကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်ဆိုတော့ လေထဲ၊ ဖုန်ထဲတွင် ပိုးမွှားပျိုးစုံ သန်းနှင့်ချီ၍ ရှိသည် ဆိုတာလည်း သူသိသည်။ တစ်ခုခုကိုင်ပြီးလျှင် လက်ဆေးရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ အစားပြီးတိုင်း သွားတိုက်လိုက်ရတာအမော။ အင်္ကျီဆိုလျှင် ဖြူဖွေးဆွတ်နေတာပဲ ဝတ်သည်။ ဒီလောက်ကြီးကျယ်နေမှတော့ တခြားကလေးတွေ သူနဲ့မကစားတာ ဘာမှမဆန်း။ ခုလည်း ကြည့်လေ။ သူတစ်ယောက်တည်း ကစားနေတာ ပျင်းစရာမကောင်းဘူးလား။ နေပေ့ပေ့ အရေးမကြီးဘူး။ ဒီငတိလေးကို ဘာပဲပြောပြော ယင်ကောင်ဖမ်းဖို့ စည်းရုံးကြည့်ဦးမယ် အောင်မယ် . . . ကံကောင်းချင်တော့ ငတိကလေးက “ဦးလေး ကျွန်တော်ဖမ်းပေးမယ်” တဲ့။ လွယ်လွယ်ကူကူပါပဲလား။

ခဏကြာတော့ ‘ဥဖွေး’ကလေးသည် သူ ကစားနေသော ကားရပ်ကလေးထဲ တိုက်ခြေရင်းတွင် ပစ်ထားကာ တိုက်လှေကားကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်ရင်း ယင်ကောင် ဖမ်းနေတော့သည်။ ကြည့်ရတာ သူ့အတွက်တော့ ကစားနည်းအသစ်လို့ ထင်မှာပဲ။

ကိုသာချိုကတော့ ချိန်မှတ်နာရီကိုနှိပ်ကာ ယင်ကောင်အရေအတွက်နှင့် ဖမ်းမိနေကြာချိန်ကို စိတ်တွက်နှင့် တွက်နေမိသည်။ ဒီအတိုင်းဆို သိပ်မကြာခင် သူ့ရဲ့ ယင်ကောင်

ခင်းပုံလျှောက်သူ

သူတေသနလုပ်ငန်းဟာ အချက်အလက်ပြည့်စုံတော့မည်ဟုဆိုကာ အုပ္ပိုးနေမိသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . သားလေး၊ ဘာတွေဖမ်းနေတာလဲ၊ အကိုတွေလည်း ညစ်ပေလို့ပါလား။ ပြစ်မီး . . . လက်ထဲကရော ဘာတွေလဲ”ဟူသော အသံများနှင့်အတူ ဥဖွေး၏အမေ ဈေးကပြန်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သန့်ရှင်းရေးကို အလွန်ဂရုစိုက်သော ဆရာဝန်ဖြစ်သူမိခင်က သား၏ ဆုပ်ထား ဆာလက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ မသေမရှင် ယင်ကောင်များ။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်တာဝန်ပါခင်ဗျာ။ ကလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”ဟု ကိုသာချိုက ခင်ပြောတော့ . . . “ရှင်က ကျွန်မသားကို ယင်ကောင်ဖမ်းခိုင်းတာပေါ့လေ”ဟုဆိုကာ နှက်လုံးများ ဝင်းလက်လာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါဟာ ကမ္ဘာကျော်မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်ခုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သုတေသနပြုနေတာပါ”

“ရှင်ဘာသာ ပြုချင်တာပြု . . . ကျွန်မသားကိုတော့ ယင်ကောင်မဖမ်းခိုင်း မနဲ့ . . . ဒါနဲ့ သား မေမေပြောထားတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ယင်ကောင် တစ်ကောင်မှာ ရောဂါပိုးတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရှိတယ်ဆိုတာလေ”

ဒီတော့ ဥဖွေးလေးက “တစ်သန်းရှိပါတယ် မေမေ”ဟုဆိုကာ လက်ပိုက်ပြီး ခြေလိုက်သည်။ မအေလုပ်သူက ကလေးလက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားရင်း ကိုသာချိုကို နှိပ်လုပ်ကာ ကြည့်သွားလေသည်။

ကိုသာချိုတစ်ယောက် ယင်ကောင်တစ်သိန်း သုတေသနဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် ဟု အတော်ပင်ကြာချေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း ခြောင်းဆန်လို့နေသည်။ စာအုပ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေဆိုတာလည်း ပြန့်ကျဲလို့။

ဒီနေ့လည်း ကိုသာချိုတစ်ယောက် ယင်ကောင်ဖမ်းပြီး အိမ်အပြန် . . . အိမ်ထဲဝင်မယ်လုပ်တော့ သူ့ခေါင်းကို တစ်ခုခုက လာတိုက်နေသည်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ “အမလေး . . . ယင်ကောင်တွေပါလား”

ဟုတ်သည်။ အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်တွင် တန်းလန်းဖြစ်နေသော စက္ကူလိပ်ကလေးများ၊ စက္ကူလိပ်များပေါ်တွင် ကပ်လျက်တန်းလန်း ယင်ကောင်အသေမည်းမည်းကလေးများ၊ စက္ကူလိပ်တစ်ရွက်တွင်ပင် ယင်ကောင်ရာနှင့်ချီရမည်။ သူအံ့သြပြီး ကြည့်နေစဉ်မှာ အခန်း

ယဉ်ပျိုးဇာဗ

www.burmeseclassic.com

ထဲက သူ့မိန်းမထွက်လာသည်။

“ရှင်ယင်ကောင်သုတေသနကြောင့် . . . ကျွန်မလည်း အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ ဘေးအိမ်က ဆရာဝန်မကလည်း သူ့ကလေးကို ယင်ကောင်ဖမ်းခိုင်းလို့ဆိုပြီး လာတိုင်။ ရှင်မှာသာ ယင်ကောင်သုတေသနက အရေးကြီးနေတော့။ ကျွန်မ မနေ့က မြို့ထဲသွားရင်း တရုတ်တန်းက ယင်ကောင်ကပ်တဲ့ စက္ကူတစ်ဘူး ဝယ်လာလိုက်တယ်။ ပြီးရော . . . အဲဒီမှာ ရှင်လိုချင်တဲ့ယင်ကောင်တွေ၊ ကြိုက်သလောက်ဖမ်း။ လိုသလောက်ယူ တခြားလူတွေကိုသာ ဒုက္ခပေးနဲ့”

ကိုသာချို ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်သာ ငိုနေရသည်။ သူ့မှာတော့ ယင်ကောင်တစ်သိန်းကို အချိန်မီဖမ်းရန် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် စူးစမ်းကာ လုပ်လိုက်ရသည်မှာ အမော . . . ။

တကယ်တော့ ယင်ကောင် တစ်သိန်းမက တစ်သန်း၊ တစ်ကုဋေ . . . ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ။

ကိုသာချိုအတွက် အလုပ်တစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြန်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ . . . ကိုသာချိုမှာက လုပ်စရာတွေက အများကြီးရှိသေးတယ်။ ရပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။

ပုထုဂ်နောဥပ္ပတဏေ

A Wonderful Doctor - SEMYON NARINIANI

နံနက်ပိုင်း အလုပ်မဝင်ခင် တစ်နာရီလောက်တွင် ရောဂါက ဖောက်လာသည်။
နေရသည်က သိပ်မကောင်းချင်။

သူ့ယောက်ျားဖြစ်သူကို ခဏလေးနော်ဟုပြောပြီး တံခါးဘောင်ကို မှီရင်း ခဏမှန်း
နေလိုက်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက သူမကို လာတွဲထိန်းပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် တင်ပေး
လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မိန်းမဖြစ်သူအပေါ် ဝေဒနာခံနေရလို့ သနားတာက တစ်ဖက်၊
စိတ်တိုတာက တစ်ဖက်။ သူမသည် နှလုံးမကောင်းသဖြင့် သတိထားလုပ်ပါဟု သူ့အကြိမ်
ကြိမ်ပြောလျက်က သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်အလား ဟောဟောဒိုင်ဒိုင်
လုပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခုခုလုပ်ချင်ပြီဆိုလျှင် သူ့ရောဂါကို သတိမရတော့။ ကောက်ကာ
ငင်ကာ ထလုပ်တတ်သည်မှာ သူမ၏အကျင့်။ ခုလည်းကြည့်လေ။ မနေညကဆိုလျှင်
ည ၁၁ နာရီမှာ အိပ်ယာဝင်ပြီး ၁၂ နာရီမှာ ပြန်ထကာ မနက် ၄ နာရီထိ အလုပ်စားပွဲမှာ
ထိုင်ကာ တစ်ညလုံး အလုပ်လုပ်နေခဲ့သည်။ စိတ်ကူးပေါ်တုန်း လုပ်ရတာဟုလည်း ဆင်ခြေ
ပေးလိုက်သေးသည်။ သူမစိတ်ကူးရသော တိုက်သစ်၊ အိမ်သစ်တို့၏ စီမံကိန်းပုံစံမှာ တကယ်
ကောင်းသည်ကလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစိတ်ကူးဉာဏ်ကူး အကြံ
ကောင်းတို့သည် နေ့ဘက်အလုပ်ချိန်တွင် မပေါ်လာကြဘဲ၊ ခုလို ညအိပ်ချိန် အိပ်ယာဝင်ချိန်
ကျမှ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပေါ်လာသည်ကိုတော့ သူမအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်
တာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယဉ်မျိုးဇာဇေ

သူသည် အလုပ်လုပ်ရာတွင် စနစ်တကျ စည်းကမ်းရှိရှိ လုပ်တတ်သူတစ်ဦး ခြင်္စင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့မိန်းမကတော့ နှလုံးရောဂါရှိသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့လိုမဟုတ်ပါ။ ရောဂါဖောက်လာလျှင် ချွေးစေးများပြန်လာပြီး ရှိသမျှအိတ်များကို အကုန်နိုက်၍ ဆေးကို ချွာရပါတော့သည်။ ပြီးလျှင် မူးမေ့လဲသွားတတ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်နေသည်မှာလည်း ၂ နှစ်ခန့်ရှိသွားပါပြီ။ သည်တော့လည်း သူ့အနေနဲ့က ဒါမျိုးကို အတွေ့အကြုံများခဲ့ပြီ ဖြစ်လာလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး သူမကို ဆေးတိုက်သည်။ နောက် ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်သည်။ ပြီးလျှင် အရေးပေါ်သူနာပြုဌာနကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ပြီးမှ အဆစ်သဘောမျိုးဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ၏ လက်ကိုပုတ်ကာ သူ့နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်လေသည်။

ခဏကြာတော့ တံခါးဝမှ ခေါင်းလောင်းသံမြည်လာသည်။ ဆရာဝန် ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်မတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်ချောမော ဖော်ရွေပုံရသည်။ ဆရာဝန်မသည် ပထမဆုံး လူနာလက်ကိုကိုင်၍ သွေးစမ်းပြီးလျှင် ဆေးထိုးအပ်ပြုတ်ရန် မီးဖိုခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားလေသည်။ လူနာကို ဆေးထိုးရန်လိုသည့်အတွက် အပ်ကို ပိုးသတ်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ သူသည် ဆရာဝန်မ၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ရုပ်လေးချောသလောက် သိပ်ဖော်ရွေလှသည် မဟုတ်ဟု ထင်လာသည်။ "ဘာထူးလို့လဲ၊ ဒီဆရာဝန်မလည်း ငါ့မိန်းမ လို မိန်းမမျိုးတွေပဲကိုး" ဟု စိတ်ထဲကတွေးကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။

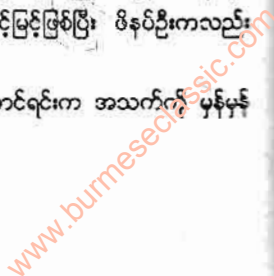
ထို့ကြောင့် မီးဖိုထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ဆရာမရေ၊" လူနာ့အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေပြီ၊ လာကြည့်ပါဦး"

သို့သော် ဆရာဝန်မကမူ ဟိုအိတ်နိုက်၊ သည်အိတ်နိုက်နှင့် မီးခြစ်ရှာတုန်းပင်။ နောက်ဆုံး သူကပင် သူ၏မီးခြစ်နှင့် မီးဖိုပေးပြီး အပ်ပါပြုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ဆရာဝန်မ သည် ယခုမှ လူနာဆီသို့သွားကာ နားကြပ်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်တော့သည်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူပေး၊ ဟုတ်ပြီ။

ဆရာဝန်မသည် လူနာ၏ နှလုံးခုန်သံကို နားကြပ်ဖြင့်ထောက်ရင်း မျက်စေ့ကလေး မှိတ်ကာ သေသေချာချာ ဂရုတစိုက် နားထောင်နေလေသည်။ ခဏကြာတော့ ဆရာဝန်မ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ ပွင့်ပွင့်ချင်း သူမ မြင်လိုက်သည်က လူနာ၏ဖိနပ် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆရာဝန်မ၏ မျက်လုံးသည် ပို၍ ပြူးကျယ်လာတော့သည်။ လူနာ၏ဖိနပ်မှာ ဝါဖျော့ဖျော့ သမင်ရောင်လေးဖြစ်သည်။ ခွာသေးသေး မြင့်မြင့်ဖြစ်ပြီး ဖိနပ်ဦးကလည်း ချွန်သည်။

ဆရာဝန်မသည် လူနာ၏ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ရင်းက အသက်ကို မှန်မှန်

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ

ရှုလိုက်ပါဦး။ ဟုတ်ပြီဟု ပြောနေသော်လည်း သူ့စိတ်ကတော့မူ ဖိနပ်ဆီသို့သာ ရောက်နေလေတော့သည်။

“တချို့လူတွေဟာ သိပ်ကံကောင်းကြတာပဲ”

လူနာက အသက်ရှူရပ်လိုက်ပြီး ဆရာဝန်မကို မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဆရာမ၊ ကျွန်မနှလုံးကို ပြောတာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ဖိနပ်ကိုပြောတာပါ။ သိပ်လှတာပဲနော်”

ဆရာဝန်မသည် နားကြပ်ဖြင့်ထောက်ကာ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မျက်စေ့ကို မှိတ်၍ နားထောင်နေသော်လည်း သူမရဲ့စိတ်ကတော့ နှလုံးဆီမှာ မရှိပါ။ စိတ်ဝင်စားဟန်လည်း မရတော့ပါ။ ဆရာဝန်မအဖို့ နှလုံးခုန်သံနှင့် ဖိနပ်လှလှသည် ယှဉ်တွဲ၍ စိတ်ထဲ၌ ပေါ်နေလေသည်။

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”ဟု ဆရာဝန်မက မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဖိနပ်လေးကို ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နှလုံးတုန်တာကို ပြောတာပါ”

“တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီ”

“သက်သောင့်သက်သာရော ရှိရဲ့လား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့”

“ရှိဆို ရှင့်ပါးစပ်ကို ခဏဟလိုက်ပါဦး”

လူနာက ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ ဆရာဝန်မက လူနာ၏ လျှာကိုစစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲ”

“အစိတ်ထဲပါ”

“တယ်ဈေးချိုပါလား”ဟု ဆရာဝန်မကပြောရင်း လူနာ၏ ဗိုက်ကိုစမ်းကြည့်နေသည်။ ပထမ အသည်းကို စမ်းသည်။ နောက် သရက်ရွက်ကိုလည်း စမ်းကြည့်သည်။ စမ်းနေရင်းက ဆရာဝန်မ၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ လူနာက ဆရာဝန်မမျက်နှာကိုကြည့်၍ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ရောဂါတစ်ခုခုများ ထပ်တွေ့လို့လားဟု တွေးပြီး စိုးရိမ်သွားသည်။

“အသည်းများ ယောင်နေလို့လား ဆရာမ”ဟု မေးရင်း လူနာသည် ဆရာဝန်မ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်ထင်လို့လဲ ဆရာမ၊ ကင်ဆာဖြစ်နေလို့လား ပြေးပါ ဆရာမ”

ယဉ်မျိုးဇာပေ

ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါဘူး”ဟု ပြောနေသော်လည်း လူနာ၏နဖူး၌ ချွေးများစီးကျလာသည်။

“ရှင်ကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ . . . ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှင်ဖိနပ်ကို ကျွန်မစီးကြည့်ပါရစေ”

“ဟင်း” လူနာသည် ခုမှပင် စိတ်ထဲပေါ့သွားကာ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်သည်။

နောက်ပြီး သူမ၏ ညာဘက်ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာဝန်မသည် လူနာ၏ဗိုက်ကို မစမ်းကြည့်တော့ပေ။

ဖိနပ်ကိုသာစီးကာ အခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကြည့်နေပါတော့

သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူနာ၏ အမျိုးသား ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဆေးထိုးအပ် ပြုတ်ပြီးပါပြီ ဆရာမ”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”ဟု ဆိုကာ ဆရာဝန်မသည် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

သူမ၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်၌ လူနာ၏ သမင်ရောင်ဖိနပ်လေး။ နောက်တစ်ဖက်၌ ဗလာ။

“ဆရာဝန်မက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”ဟု လူနာအမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းက မေးလိုက်

သည်။

“ဘယ်လိုမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဖိနပ်ကို ကြိုက်လို့ဆိုပြီး စီးကြည့်တာပါ”

“ဒီဆရာဝန်မ ရှေးများနေလားကွာ”

ထိုအခိုက် မီးဖိုခန်းဘက်မှ ဆရာဝန်မသည် ဖိနပ်တစ်ဖက် ခွာသံပေးကာ တရှုပ်ရှုပ်

ဖြင့် ထွက်လာလေသည်။ ထို့နောက် လူနာကို ဆေးထိုးရန် ဆေးထိုးအပ်ထဲသို့ ဆေးရည်ကို

ဝင်ထည့်လိုက်လေသည်။ လူနာရှင်အမျိုးသားကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ချုပ်တီးသည့် အနေဖြင့်

မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ဆရာဝန်မက ဆေးထိုးပြီးနောက် အပ်ကိုပြန်သိမ်းကာ လူနာအား မေးလိုက်

လေသည်။

“ကဲ . . . အခု ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“သက်သာပါတယ်”

“ကျွန်မကတော့ မသက်သာဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ”

“ကျွန်မ မှားသွားတယ်။ မနေ့ကဝယ်လာတဲ့ ဖိနပ်ကို မကြိုက်ဘူးဖြစ်နေတာပဲ”ဟု

အခြားရင်း လူနာ၏ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးရင်း သူ့စီးလာသော ဖိနပ်ကို ပြန်စီးနေသည်။ ထိုအခါမှ လူနာဖြစ်သူကလည်း ဆရာဝန်မ၏ ဖိနပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ အသက်ရှူပင် အသွားမတတ်ဖြစ်မိသည်။ ထိုဖိနပ်သည် သူမ အလွန်တရာလိုချင်လှသော ဦးပိုင်းဖိနပ် ဖိနပ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ထိုဖိနပ်မျိုးကို လိုချင်လွန်းလှ၍ သူမရှာနေသည်မှာ သီတင်းနှစ်ပတ်ပင် နှိပ်ချေပြီ။ ဆိုင်တိုင်းသို့လည်း ရောက်ခဲ့ပြီးချေပြီ။ မရနိုင်တော့သည့်အဆုံးကျမှ ခုစီးထားသည့် ဦးပိုင်းဖိနပ်ကို မလိုချင်လိုချင်နှင့် ဝယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်မကတော့ သူမ အလွန်လိုချင်နေသည့် ဦးပိုင်းဖိနပ်မျိုးကို ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အရောင်ကလည်း သူမနှစ်သက်သော အရောင်ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝန်မ၏ ဖိနပ်ကို တပ်မက်စိတ်ပြင်းပြခဲ့မိသော လူနာအမျိုးသမီးသည် ရက်စိတ်ဝင်ကာ ညည်းညူလိုက်မိလေသည်။

ဆရာဝန်မက အပြေးရောက်လာပြီး “ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဆရာမ မရယ်ရဘူးနော်”

“မရယ်ပါဘူး။ ပြောသာပြောပါ”

“ဆရာမ ဖိနပ်ကို ကျွန်မခဏလောက် စီးကြည့်ပါရစေလား”

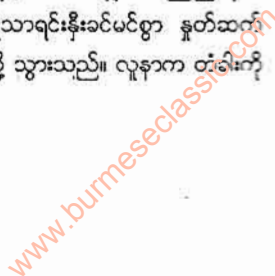
ဆရာဝန်မသည် သူ၏ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး လူနာက စီးကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ဆရာဝန်မက လူနာကိုတွဲထူကာ လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လျှောက်သည်။ နောက်အိပ်ရာခုတင်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ လူနာလမ်းလျှောက်နေပြီ။ ခြေတစ်ဖက် နှလည်း ဦးပိုင်းဖိနပ်နှင့် အခြားတစ်ဖက်၌ ခြေဖလား။

ခုတော့ လူနာရော ဆရာဝန်မ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ရွှင်လန်းလို့။ ထိုစဉ် လူနာ၏ အမျိုးသား ပြန်ဝင်လာသည်။ တံခါးဝပုနေ၍ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။ စောစောက သူမီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားစဉ်က၊ အခန်းထဲတွင် အရူးမတစ်ယောက်သာ နေသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ အရူးမက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ . . .

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဖိနပ်ချင်းလဲနေကြတာလေ”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြသည်။ ဆရာဝန်မက လူနာ၏ ဦးပိုင်းဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ လူနာက ဆရာဝန်မ၏ ဦးပိုင်းဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ဖိနပ်ချင်းလဲလိုက်ကြသည်။ ဖိနပ်သစ်များနှင့် လမ်းလျှောက် ကြည့်လိုက်ကြသေးသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချိုသာရင်းနှီးခင်မင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဆရာဝန်မက နောက်လူနာတစ်ယောက်ဆီသို့ သွားသည်။ လူနာက တံခါးကို ခိတ်ပြီး သူ့အမျိုးသားဆီ ပြန်လာသည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာဝေဒနာမှ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံးပျောက်သွားပြီ။ သိပ်ကို အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်ပဲနော်၊ ကျွန်မတော့ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်”

သားတို့အဖေကလေးငယ်

Dad - VICTOR ARDOV

အလွန်တရာမှပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသောလူတစ်ယောက်သည် သားဖွားဆေးရုံ၏ နေ့ဆောင်ထဲသို့ ကသောကမျောဖြင့် ပြေးဝင်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က သားရေအိတ် မောင်းမောင်းကြီးကို ပွေ့ထားသည်။ ပွေ့သာထားသည်။ သားရေအိတ်က သော့ခတ်သည် နေရာမှာ ခပ်ဟဟ ပွင့်နေသည်။

တံခါးမှ ပြေးဝင်လာကတည်းကပင် ထိုသူသည် ပါးစပ်က ဆီမန်းပေါက်ပေါက် ဖောက်သလို ဘာတွေရွတ်လာသည် မသိ။ တစ်ချက်ကလေးမှ မနား။ ဧည့်ခန်းက စားပွဲဝိုင်း နားရောက်တော့မှ သူ ပြောနေသည်ကို ပီပီသသ ကြားရတော့သည်။

“အရပ်ကတို့ရေ လုပ်ကြပါဦး . . . ဘယ်သူမှာလည်း မရှိကြပါလား။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုများ ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ် ထားရက်ကြတယ်။ ဘာယက်ရှင် တွေမှာတော့ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ။ ဒီလိုပဲနေကြတော့မှာလား။ ကျုပ် မိန်းမ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတာ ၃ နာရီတောင်ရှိပြီဗျ။ သုံးမြှားပူးတွေ ဘာတွေများ ပွေးနေသလား သိဘူး။ ဘုရားရေ . . . တစ်ခုခုဖြစ်နေမှတော့ ဒုက္ခပဲ။ ကျုပ်တော့ မနေတတ်တော့ဘူး။ ဒီအချိန်ဆို သူ ဘယ်လိုဝေဒနာတွေ ခံနေရတော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့။ ဒီလိုအချိန် မျိုးမှာတောင် ဒီဆေးရုံက လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သိကြသေးတာပေါ့ကွာ . . . စောင့်သာကြည့်။

နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြလိုက်ဦးမယ်။ သတင်းစာထဲက “ပြည်သူ့

ယဉ်မျိုးစာပေ

အော်သံ"ကနေ ဆော်လိုက်စမ်းမယ်။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ . . . တခြားဌာနတွေလည်း
စာတင်ဦးမှ . . . သိကြသေးတာပေါ့ကွာ"

ထိုအချိန်တွင်ပင် တာဝန်ကျ ဆရာမလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ
သည်။ ဂါဝန်ဖြူကလေးနှင့်၊ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ခေါ်ဆောင်းအဖြူကလေး တပ်ထားသည့်
သူမမျက်နှာက တကယ့်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ပြီးတော့ . . . လက်ထဲမှာလည်းခွေတံ
တစ်ခွက်နှင့်။

ပြီးတော့မှ . . . ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သော ချိုချိုအေးအေးအသံကလေးဖြင့်
ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ . . . ကလေးဖေဖေရယ်" ပြီးတော့ သူမက သောက်ခွေ
ခွက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

"ကလေးဖေဖေ" ဟုဆိုကာ၊ ထိုသူက ကြောင်တက်တက်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်သူလဲဗျ . . . ကလေးဖေဖေဆိုတာ"

"ရှင့်ကိုပြောတာပေါ့ . . . ရေသောက်လိုက်ပါဦးရှင်"

"ကျုပ်မသောက်ချင်ပါဘူး" ဟု ပြောပြီး ထိုသူက ဆရာမလေးလက်ထဲမှ ခွေတံ
ကိုယူကာ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်တော့သည်။ ပြီးမှ

"ဒါနဲ့ . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ 'ကလေးဖေဖေ' လို့ ခေါ်တာလဲဗျ"

"နို့ . . . ရှင်က ကလေးဖေဖေ မဟုတ်လို့လား။ ရှင် ဒီအခန်းထဲလာပြီး
ဒီလောက် သောကတွေ ရောက်နေမှတော့ ရှင့်မိန်းမ မွေးခန်းထဲရောက်နေတာ သေချာပြီပေါ့။
ဒါကြောင့် ရှင်ဟာ 'ကလေးဖေဖေ' ဆိုတာ မမှန်ဘူးလား။ 'ကလေးဖေဖေ' မို့လို့သာ ရှင်
ဒီကို လိုက်လာပြီး ဗလောင်ဆူနေတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျုပ်မိန်းမက အထဲမှာပါ"

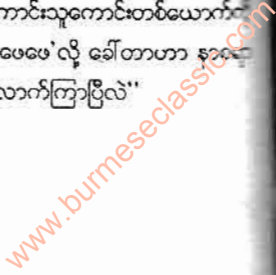
"ကဲ . . . ကျွန်မပြောတာ မမှန်ဘူးလား"

"ဟိုမှာက ခုမှ ဝိုက်နာနေတုန်းနေမှာ၊ မွေးမှမမွေးသေးဘဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်
ကျုပ်က 'ကလေးဖေဖေ' ဖြစ်ဦးမှာလဲ"

"နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ထိုင်စမ်းပါဦး ကလေးဖေဖေရယ်"

"မခေါ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ . . . ဒီ 'ကလေးဖေဖေ' ဆိုတာကြီးကို"

"အို . . . ဒါ ဘာမကြိုက်စရာရှိလဲ။ ရှင့်လို လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်ကို
လူဆိုးသူဆိုးလို့ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ။ 'သားတို့အဖေ၊ ကလေးဖေဖေ' လို့ ခေါ်တာဟာ နာရေး
မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ . . . ရှင့်မိန်းမကို ပို့ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

“နှစ်ချီနေပြီ (နာရီကိုပြန်ကြည့်ပြီး) သုံးနာရီနီးပါးရှိပြီဗျ”

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင်။ ရှင်မိန်းမက ကြောင်မှမဟုတ်ဘဲ။ ကြောင်ကလေးတွေ မွေးတာတောင် သုံးနာရီကြာတာပဲရှင်။ လူသားမိန်းမတစ်ယောက်က ဇနီးရတာဆိုတော့ . . . ”

“ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ စိတ်ပူရလွန်းလို့ တစ်ခေါင်းလုံးလည်း မိတောက်နေပြီ။ ဆေးရုံဝင်ပို့ပြီး ရုံးရောက်လို့ အစည်းအဝေးထိုင်တော့လည်း။ အထက်ထွက်ကြီးက မေးတာတွေ ကျုပ်မကြားတော့ဘူး။ နားလည်းမလည်ဘူး။ ဒီတော့ သူက ကျုပ်ကို “မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ” တဲ့။ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ -

“ယောက်ျားလေးလား။ မိန်းကလေးလား မသိဘူး” လို့ ဖြေလိုက်တော့၊ ဝိုင်းဟားလိုက်ကြတာလေ။ ဒါနဲ့ အရာရှိကြီးက “ဒီနေ့တော့ မင်းအလုပ်ထဲစိတ်ရောက်မှာ မဟုတ်မယ့် အတူတူ . . . မင်းအမျိုးသမီးဆီသာ သွားပါတော့ကွာ” ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ဒီမှာလည်း ရှင်လုပ်နိုင်တာ မရှိပါဘူး”

“အနည်းဆုံးတော့ လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေပို့ပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ . . . ဟော့ဒီအထုပ်ကလေးကို . . . ”

“မပို့ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်ယူလာတာတွေက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ . . . အထုပ်တောင်မကြည့်ရသေးဘူး”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူးရှင် . . . ရှင်ယူလာတာ ချယ်ရီဘရန်ဒီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ခုအချိန်မှာ ကလေးအမေတွေကို နွားနို့တစ်မျိုးပဲ သောက်ခွင့်ပြုထားတာ။ နောက်ပြီး . . . ရှင် သခွားချဉ်တွေလည်း ယူလာတယ် မဟုတ်လား”

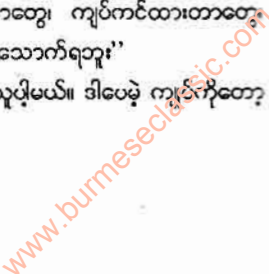
“ဟုတ် . . . ဟုတ်”

“ဒါလည်း ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး ငါးသလောက် ငါးပိကောင်လည်း ယူလာတယ်မဟုတ်လား”

“တစ်ကောင်တည်းပါ . . . ကျုပ်ကင်လာတာပါ”

“ရှင်သိထားဖို့က မီးနေသည်ဆိုတာ အနံ့စူးတာတွေ၊ ကျုပ်ကင်ထားတာတွေ၊ ဆားနယ်ထားတာတွေနဲ့ မတည့်သလို၊ အရက်လည်း မသောက်ရဘူး”

“ဒါဆို . . . တည့်တဲ့ နွားနို့တို့၊ ဒိန်ခဲတို့ ပြန်ယူပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုတော့

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပြုပါ။

“ဘာအတွက်လဲ”

“တစ်ခုခုလုပ်ပေးဖို့ ပြောရမှာပေါ့”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ဟုတ်လား။ ခုပဲ သုံးနာရီတောင်ရှိနေပြီ၊ ဘာမှလည်း အကြောင်းမထူးသေးဘူး”

“ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲ . . . သုံးနာရီဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းမှာ ဘယ်လောက်မှ မဟုတ်သေးဘူးလို့”

“ဒါဆို ကျုပ်မိန်းမနေရာမှာ ခင်ဗျား အစားဝင်ကြည့်ပါလား”

“ရှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တည်းပဲ ကလေးမွေးဖူးတယ် မထင်ပါနဲ့။ ကျွန်မလည်း ကလေးအမေပဲရှင့်။ ကလေးသုံးယောက်တောင် မွေးဖူးတယ်၊ သိရဲ့လား”

“ဒါဆိုလည်း . . . ခင်ဗျားကိုယ်ချင်းစာတတ်ရမှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မသာ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ရင် . . . ရှင့်ကို ဒီအခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်တာ ကြာလှပြီ”

“တဆိတ်ဗျာ . . . ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ခံဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပြုပါ။ အခုဟာက သူ့ကိုယ်တိုင်နဲ့မှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စမို့ပါ”

“ကျွန်မတို့ဆေးရုံမှာ တစ်နေ့ကို မွေးလူနာ ဆယ်ငါးယောက်လောက် အမြဲတမ်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေများ အမြှာပူးတွေတောင် ပါလာတတ်သေး”

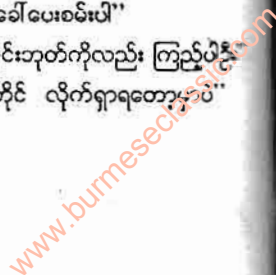
“အဲဒါက . . . ကျုပ်နဲ့မှ မဆိုင်တာဘဲ”

“ရှင့်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ဆိုင်တယ်ရှင့်။ ကလေးဖေဖေပဲ စဉ်းစားကြည့် ပါဦး။ ရှင့်ဇနီးလိုပဲ မွေးလူနာတွေက အများကြီးပါ။ ကျွန်မတို့ဆေးရုံက အားလုံးအတွက်ပဲ ဟိုးခေတ်တုန်းကများဆို အမျိုးသမီးတွေဟာ ဒီလိုမွေးဖွားရင် ဆေးရုံတက်နိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ လူတွေတစ်လေ့ကြီး၊ အမှိုက်တွေ တဖြုတ်ကြီးနဲ့ မွေးခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုလာပြီး တရားဟောမနေနဲ့။ ကျုပ်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကသာ ဒီမှာ လက်ချာပစ်နေတာ။ ဟိုမှာ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ခံနေရမလဲ။ ဗိတ်ဆင်းရဲလိုက်ပါဘိ။ ဆရာဝန်ကြီးသာ ခေါ်ပေးစမ်းပါဗျာ။ ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“ကလေးဖေဖေ၊ ဒီလိုမအော်ပါနဲ့ . . . နံရံကဆိုင်းဘုတ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

“ခင်ဗျား မခေါ်ပေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာရတော့မှာပဲ”

“ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဆရာဝန်ကြီး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ”

“သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိချင်ရှိ၊ မရှိရင် ‘ရောင်း’လှည့်နေမှာပေါ့”

“သူ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲ။ သူ့ဘယ်ကို ‘ရောင်း’လှည့်သလဲ”

“ရှင်မသွားရဘူး... ကလေးဖေဖေ။ ရှင်ကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဟော . . . ဟိုမှာ၊ ဆရာမ ခင်ဗျားကို ခေါ်နေတယ်”

“ဘယ်သူခေါ်တာလဲ”ဟု ဆိုကာ ဆရာမလေးလည်း အခန်းပြင်သို့ ညာဘက် အပေါက်မှ ထွက်သွားတော့သည်။

ခဏကြာတော့ ထိုသူလည်း ဘယ်ဘက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်သွားလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမလေးက ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကျွန်နှင့် ကလောင်တံနှင့် မင်အိုးနှင့်။

“ကလေးဖေဖေ . . . ကျွန်မပြောထားတယ်လေ၊ မဝင်ရဘူးလို့”

“ဒါဆို ကျုပ်မကျေနပ်ဘူး။ ပေး လျှောက်လွှာစာရွက်ပေး၊ ကျုပ်... ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးအထိ တိုင်မယ်”

“ရတယ်၊ တိုင်သာတိုင်၊ ရော့ . . . ဟောဒီမှာ မင်အိုး၊ ဒီစားပွဲမှာ သေချာ ဆိုင်ရေးပါ ကလေးဖေဖေ၊ စိတ်ကြိုက်သာတိုင်”

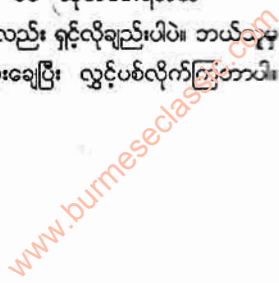
သူသည် စားပွဲတွင်ထိုင်၍ ရေးနေသော်လည်း၊ စိတ်ထဲတွင်တော့ သိပ်ဘဝင် မကျလှ။

“ဒါနဲ့ . . . နေပါဦး။ ကျုပ်က ဘယ်ဘက်တံခါးက ဝင်လာမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ဒီဆေးရုံမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကလေးဖေဖေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မ ဆွေဖူးတဲ့ ကလေးဖေအေတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲ။ ကျွန်မက ဒီဘက်အပေါက်က ထွက်သွားရင် သူတို့က ဟိုဘက်အပေါက်ကနေ အလစ်ဝင်ကြတာချည်းပဲ။ ဒါမျိုးက ရိုးနေပြီ။ ဒါနဲ့ ဘယ်မှာလဲ ရှင်တိုင်စာ၊ ပြီးပြီလား”

“ကျုပ် မရေးတော့ဘူး။ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ ခင်ဗျားကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်။ ဘိုယ့်ကို မကျေနပ်လို့ တိုင်မယ်ဆိုတာတောင် စက္ကူနဲ့ မင် ထုတ်ပေးရဲတယ်”

“ဒီဆေးရုံရောက်လာတဲ့ ကလေးအဖေအားလုံးလည်း ရှင်လိုချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ ဆိုင်စာကို ဆုံးအောင်မရေးပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ လုံးချေပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ကြတာပါ။ နောက်ဆုံး . . . အရှုံးပေးကြရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်ကိုသနားပါ ဆရာမရယ် . . . ဆရာဝန်ကြီးကိုတော့ ခေါ်ပေးပါဗျာ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါရှင် . . . ဆရာဝန်ကြီးက သိပ်အလုပ်များတာ”

“ခေါ်သာခေါ်ပေးပါဗျာ . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး ကိုယ်တွေပူလာသလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်တယ် . . . အများတက်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

ဆရာမလေးက သူ၏အိတ်ထဲမှ ပြဒါးတိုင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို . . . အပူချိန်တိုင်းကြည့်၊ ဒါကို ချိုင်းကြားမှာထည့်ထား”

“လုပ်ပါဦးဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ ကျွန်တော့်မိန်းမ သက်သာရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ပေးစမ်းပါခင်ဗျာ”

“အစကတည်းက . . . ကျွန်တော့်မိန်းမ သက်သာ၊ မသာ ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး ရိုးရိုး မပြောဘဲ၊ ဘာလို့ ပလီစီချောက်ချက်တွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ဒါနဲ့ ရှင်မိန်းမ နာမည်က . . . ”

“ဆဲ(လ်)လက်(စ)ညှိဗာ၊တက်ကြာနာ . . . ”

ဆရာမကလေး ထွက်သွားပြီ။ တခဏအတွင်းပင် ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုသူ့ ပြေး၍ ကြိုမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာမ၊ သူနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းတယ်၊ ကလေးရော အမေရော ကောင်းတယ်”

“ဘာရယ် . . . မြန်လှချည်လား”

“ရှင်စကားတွေများနေတုန်း၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်မိနစ်ကပဲ မွေးသွားတာ”

“ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

“ယောက်ျားလေး”

ထိုသူသည် ယောက်ျားလေးဟု သိရသည်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေး . . . ယောက်ျားလေးတဲ့၊ သားကလေးကွ။ သား! ဘုရားရေ . . . သူ့အတွက် စက်ဘီးဝယ်ရမယ်။ စက်တံစီးဖို့ ဝယ်ရမယ်”

“ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါလည်း ဝယ်ရဦးမယ်လေ”

“သူ့အတွက် အင်္ကျီချုပ်ပေးရဦးမှာပါလား။ အားကစားဘောင်းဘီတို့ . . . ဘလေးဇာကုတ်တို့လည်း ဝယ်ပေးရဦးမယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ တစ်ခါတည်း အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ အပ်ခွဲဦး၊ တက္ကသိုလ်တက်

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ

ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံပါ”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်သားလေးက ဘယ်သူနဲ့တူတာတုန်းဗျ”

“အမဲသားတုံးကလေးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . မွေးကင်းစကလေးတွေဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့တူတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သိနိုင်ဦးမှာလဲ၊ နီနီရဲ့ရဲ့ အသားတုံးကလေးနဲ့ပဲ တူတယ်”

“နာခေါင်းကလေးက ဘယ်လို၊ ဆံပင်ကလေးက ဘာအရောင်ဆိုတာတောင် မပြောနိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဆံပင်ကတော့ ဘီလီယက်ဘောလုံးက အရောင်အတိုင်းပဲ”

“ဟာ . . . ဒါဆို ထိပ်ပြောင်ကလေးပေါ့”

“မပြောင်ပါဘူး . . . မုံလာဥကလေးလိုပေါ့”

“အို . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

“အို . . . ရှင်အမှန်ကို သိလာပြီပဲ။ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ တဖြည်းဖြည်း ချစ်စရာကောင်းလာတာ သဘာဝပဲ”

“နောက်ပြီး . . . ကြီးလည်း ကြီးလာဦးမယ်လေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ . . . တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးလာလိုက်တာ၊ နောက်ဆို ရှင်အနီးနဲ့လည်း မရတော့ဘူး။ ရှင်ဝယ်ပေးတဲ့ ဘောင်းဘီလေးတွေ ဖိနပ်လေးတွေနဲ့လည်း မတော်တော့ဘူး”

“ကြီးစမ်းပါစေ . . . ၊ ဘယ်လောက်ပဲကြီးကြီး၊ အရွယ်ရောက်ရင် ယောက်ျားပီပီ သသ သန်စွမ်းရမယ်။ ဉာဏ်ရည်မိရမယ်။ ဒါပဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဉာဏ်ရည်မိဖို့ကတော့ မိဘမျိုးရိုးနဲ့လည်း ဆိုင်တယ် ထင်တာပဲ။ မျိုးရိုးလိုက်တယ်ခေါ်မှာပေါ့”

“ဪ ဒါနဲ့၊ မေ့နေလိုက်တာ . . . သားလေးက ဘယ်နှပေါင်ရှိသလဲ”

“လေးကီလို မပြည့်တပြည့်ဆိုပါတော့”

“ဒါပဲလား”

“ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့ရှင် . . . ခုနေ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ရှင်ကို သားသမီးရှိလားလို့မေးရင် ‘ရှိပါ့ဗျား’လို့ ရှင်ဖြေနိုင်ပြီလေ။ ‘အများကြီးလား’လို့ ဆက်မေးရင်တော့ ‘လေးကီလိုရှိသဗျ’လို့ ဖြေလိုက်ပေါ့ . . . ကဲသွားပြီ ကလေးမေမေရဲ့”

ယဉ်မျိုးဓာဓပ

မင်းသားကြီး ဖိုးလုံး

The Film Star - IMMANUIL LEVIN

တကယ်တော့ ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် ဇာတ်လမ်းအားလုံးသည် ကျောင်းဆင်း နှုတ်ဆက်ပွဲမှ အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခမ်းအနားပွဲတွင် ဂုဏ်ထူးဆောင်စဉ်သည်အဖြစ် တက်ရောက်သူ နိုင်ငံကျော်ရုပ်ရှင်ပညာသည်ကြီးတစ်ဦးက သူမအား ဇာတ်ပုံလက်ဆောင် ပေးသောအခါ 'အနာဂတ်ရုပ်ရှင်ကြယ်တစ်ပွင့်' ဟု ဇာတ်ပုံနောက်ကျောတွင် ရေးပေးလိုက်ရာ မှစ၍ ဤရောဂါစတင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုစကားလုံးလေးများ၏ တွန်းအားသည် သူမအဖို့ ရုပ်ရှင်အနုပညာကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် တံခါးပွင့်လာခြင်းမရှိသော်လည်း သူမ၏ အိပ်မက်၌မူ ဒဏ်ရာတစ်ခုသဖွယ် အမြဲတစေ ထင်ရစ်ခဲ့ရလေပြီ။ သူမဘဝတွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေးသည် အရာမထင် ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်မူ ရေစက်ဆုံ အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ သို့သော်လည်း သူမကတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ဘဝ ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် သူမ၏ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေး အိပ်မက်ကြီးကိုတော့ တစ်စက်မှမလျော့သေးပါ။ သူမ၏ စိတ်ကူးထဲ တွင်မူ တစ်နေ့အံ့ဖွယ်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရဦးမည်ဟု ထင်နေဆဲဖြစ်သည်။ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦးက တစ်ချိန်တွင် သူမနှင့် လမ်းပေါ်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ဆုံမိပြီး ရုပ်ရှင်လောကထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီးများကပဲ မျက်စိမူန်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမနှင့်မတွေ့နိုင်သော အခြားလမ်းတွေကပဲ သွားနေကြလို့လားမသိ။ သူမအဖို့တော့

သနေထက်တိုင် ရှပ်ရှင်စတူဒီယိုတံခါးများက ပွင့်လာခြင်းမရှိသေးပါ။ ဖိတ်ခေါ်မည်သူလည်း မပေါ်လာသေးပါ။

တစ်နေ့တော့ သတင်းစာထဲတွင် ရှပ်ရှင်အနုပညာသင်တန်းကျောင်းကြီးတစ်ခုမှ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ကြော်ငြာရေးသားထားပုံက ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ်မပေါက်နိုင်သည့် ရှေးစကားကြီး စကားကျယ်များဖြင့် သုံးနှုန်းတန်ဆာဆင်၍ ရေးသားထားသော ကြော်ငြာဖြစ်နေသည်။ ဝင်ကြေးမရှိ၊ စာမေးပွဲမရှိဆိုသဖြင့် သူမကတော့ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြေး၍ စာရင်းသွင်းလိုက်ပါတော့သည်။

ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း အရင်ဦးဆုံး ရောက်လာသော သင်တန်းသားက သူမဖြစ် နေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသင်တန်းကျောင်းက အနုပညာသင်တန်းကျောင်းမဟုတ်ဘဲ ခွေးမွေးမြူရေး 'အနုပညာသင်တန်းကျောင်း' ဖြစ်နေသည်။ ကြော်ငြာကို သေချာဖတ်ကြည့် သူတိုင်း မည်သူမဆိုသိနိုင်သော ကြော်ငြာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူမကတော့ ပေါက်သည်နဖူး မထူးတော့ဆိုပြီး နှစ်ကုန်အောင် တက်ခဲ့ပါတော့သည်။ မိတ်ဆွေတွေနှင့် လမ်းမှာတွေ့သောအခါ 'အနုပညာသင်တန်းတက်နေသည်'ဟု ဖြေမိလျှင် 'ဘယ်လိုကလောင် နဲ့ စာရေးတာလဲ'ဟု ပြန်အမေးခံရလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူမသည် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးတုံးတုံးလေးသာ လုပ်နေလိုက်ပါသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အချိန်ကာလတို့ ကြာမြင့်ခဲ့သောအခါ သူမသည်လည်း သိပ္ပံဘွဲ့ တစ်ခုကိုပင် ပိုင်ဆိုင်ရရှိခဲ့လေပြီ။ ရပ်ဝေးမြေခြား နိုင်ငံများသို့ပင် ပညာတတ်တစ်ဦးအနေနှင့် လှည့်လည်သွားလာခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ပါသည်။

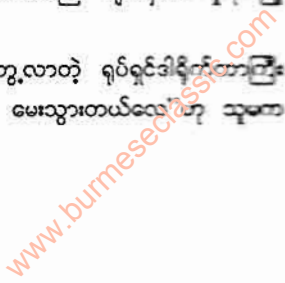

(၂)

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ခွေးမျိုးကောင်းတစ်ကောင် မွေးထားပါသည်။ သူ့ကို 'မိုးလုံး'ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။ 'ဖိုးလုံး'သည် လှသော၊ ချောသော၊ လိမ္မာသော ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သူမ လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာပါသည်။ မျက်နှာက မှိုရသည် မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ခါတိုင်းနှင့်မတူပါ။

“ရယ်စရာတော့ကောင်းသား။ လမ်းထဲမှာတွေ့လာတဲ့ ရှပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး တစ်ယောက်က ကျွန်မကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး လိပ်စာလည်း မေးသွားတယ်လေ”ဟု သူမက

ပြောမိသည်။ “မဖြစ်နိုင်တာကွယ် . . . သတိထားနော်။ အဲဒါမျိုးက အန္တရာယ်ရှိတယ်။ လူဆိုးတစ်ယောက်ယောက်များလား မသိတာ။ တော်ကြာ ဒို့အိမ်ကို ဖောက်ချင်လို့ စနည်းနာတာဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သောအခါ “အို ရှင်ကလည်း သူက နာမည်ကြီးရှပ်ရှင်ဒါရိုက်တာပဲဟာ လူတိုင်းသိတယ်။ ရှင်သာ မသိတာ” ဟု ကျွန်တော့် တို့ဖင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြလိုက်ပါသည်။

သူမကတော့ ငေးမောတွေ့တော့နေရင်းကပင် မျက်ရည်များလည်လာသည်အထိ ဝိတ်မြစ်နေရာက ပြုံးပြီးပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟိုး . . . ဆယ့်ငါးနှစ်တုန်းက ရှပ်ရှင်ပညာရှင်ကြီး နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တာ ခုမှ လာမှန်နေတာပေါ့”

“တစ်ယောက်ယောက်ကများ မင်းကို နောက်လိုက်တာလားကွာ။ မင်းအကြောင်း သိနေလို့ စချင်၊ နောက်ချင်လို့များလားကွာ” ဟု ပြောသောအခါ သူမ စိတ်ဆိုးသွားပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပါတော့သည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသောအခါ . . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . ရှင်က ကျွန်မဆိုရင် ဒီလိုပဲ အထင်မှသေးနေကျ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့လင်မယား ဘာတွေပြောကြ၊ ဆက်ဖြစ်ကြသည် ဆိုတာကိုတော့ ရေးပြနေဖို့ လိုမယ်မထင်တော့ပါ။

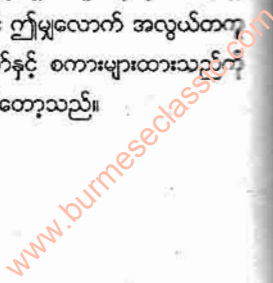

(၃)

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်ထောင်ရေးမှန်တိုင်းကြီး ငြိမ်သက်သွားခဲ့သော်လည်း တိမ်တိုက်တွေ ညိုမည်းနေတာတွေကတော့ လုံးလုံးကြီး မကင်းစင်နိုင်သေးပါ။

ထိုအချိန်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ စာတစ်စောင်ရောက်လာပါသည်။ စာပါလိုရင်း အချက်ကတော့ နောက်တစ်နေ့ (၁၁)နာရီတွင် သူမအား ရှပ်ရှင်စတူဒီယိုသို့ လာခဲ့ရန် အကြောင်းကြားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အခြားသော အချိန်ဆိုလျှင် ဤမျှလောက် အလွယ်တကူ နှင့် သူမသည် ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ ကျွန်တော်နှင့် စကားများထားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သွားမည်ဟု ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ယဉ်မျိုးဓာပေ

ထိုသတင်းသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် လျှင်မြန်စွာ ချွန်နှံ့သွားပါတော့သည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများပင် ချက်ချင်းလို သိရှိသွားပါတော့သည်။ တယ်လီဖုန်းလည်း တဝှမ်းတဝှမ်းနှင့် နားရသည်ကို မရှိတော့ပါ။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးလည်း ဖိတ်ရသည်ဟူ၍ မရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့၏ ဧည့်ခန်းမကြီးမှာ စစ်ဆင်ရေးဌာနချုပ်ကြီးတစ်ခု ဆူလှယ်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ကြသည်မှာလည်း ပြောမနေပါနဲ့တော့။ မှားဆွဲမှားကပ်များဆိုသည်မှာ အခန်းထဲဝင်လိုက်လျှင် ခြေချစရာပင် မရှိလောက်အောင် ဖြစ်မရှိ။ လည်ဆွဲပုတီးဆိုသည်ကလည်း နိုင်ငံငယ်လေးတစ်ခု၏ နယ်နိမိတ်ကိုပင် ချိတ်ထွာ၍ ရလောက်အောင်ပင် ရှည်လျားကုန်ပါတော့သည်။

ဟော အားလုံးပြီးတော့ ချီတက်ကုန်ကြပါပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများလည်း မနေသာ တော့။

သူတို့ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် တယ်လီဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ကိုယ်ဂုဏ်ယူပါတယ်”ဟု ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေး ဆီမိမ္မေ့စွာ ဂုဏ်ပြုစကားဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကိုကို . . . ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါ။ အိမ်က ဖိုးလုံးကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ။ သူတို့ က ကျွန်မကိုခေါ်တာ ‘ဖိုးလုံး’ကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ထည့်သုံးချင်လို့တဲ့”ဟု ဖုန်းထဲမှ သူမ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်လည်း တယ်လီဖုန်းကိုချပြီး မော့ကြည့်နေသော ဆွေးကြီးဖိုးလုံး၏ နှုတ်သီးကိုနမ်းရင်း ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဖိုးလုံးကတော့ သမ်းလို့ . . . ဝေလို့ . . . ။

မန်နေဂျာ ရွှေယုန်လေး

Much A Do About Carrots - LAZAR LAGIN

အသားဂိုထောင်မှာ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ရွှေယုန်လေးကား သူ့တာဝန်ကို သူ့ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်နိုင်လေသူဖြစ်ရကား။ ရာထူးတိုးပေးသင့်သည်နှင့်အညီ . . . မကြာမီပင်၊ မန်လာဥ ဂိုထောင်၌ မန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်အပ်ခံရလေတော့သည်။ ရွှေယုန်လေးကား သူ့အစွမ်းကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြခွင့်ရချေပြီ။

ဒါပေမဲ့ပေါ့ခင်ဗျာ . . . ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်လည်းနေတော့၊ ရွှေယုန်လေးက ထိုရာထူးကို 'မယူပါရစေနဲ့' တဲ့။

"ကျွန်တော့်ကို သနားကြပါခင်ဗျာ။ မဖျက်ဆီးကြပါနဲ့ . . . ကျွန်တော် လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မိသားစုကလည်း အများကြီးပါ။ ဘာပြစ်မှုမှလည်း မကျူးလွန်ဖူးပါဘူးဗျာ"

ရွှေယုန်လေးအသံကြားတော့ 'ကိုရွှေ ခွေးတူဝက်တူ' က တအံ့တသြဖြစ်သွားသည်။

"အလိုလေး . . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုရွှေယုန်ရယ် . . . မင်းကို ငါတို့က သနားရမယ် . . . ဟုတ်စ။ ခုဟာက ငါတို့က မင်းကို ရာထူးတိုးပေးတာလေး လက်ထောက်မန်နေဂျာကနေ မန်နေဂျာရာထူး တက်ရတာများ . . . မင်းက"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . ရာထူးတိုးပေးတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မန်လာဥဂိုထောင်တဲ့။ ဒီမှာလည်း ကြည့်ပါဦး . . . ကျုပ်က ယုန်လေး . . .

ယဉ်မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းဆုံးလျှောက်သူ

ရွှေယုန်လေးဗျ”

သည်တော့ အထက်လူကြီးတွေလည်း ခေါင်းစားကုန်ကြသည်။

“ဟင်း . . . ခက်တော့တာပဲ။ အစီရင်ခံစာက အပေါ်ရောက်သွားပြီကွ။
ပြန်ပြင်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ရှုပ်တယ်ကွာ . . . ဒီတော့ ဂိုထောင်ထဲက မုန်လာဥတွေကို မစား
အောင်၊ မင်းသွားတွေကို စေ့သာထားပေတော့”

ရွှေယုန်လေးခမျာ သူ နှစ်ဦးကြိုက်လှသော မုန်လာဥများကြားတွင်နေရင်း သူ့သွား
များကို ကြိုးစား၍ စေ့ထားရှာပါသည်။ ပထမတစ်ရက်တော့ သူ့အောင်မြင်သွားပါသည်။
ဒုတိယတစ်ရက်ရောက်လာတော့ ပါးစပ်က စေ့ထားပေမယ့် မျက်လုံးတွေက မုန်လာဥတွေဆီ
မှာပဲ ရောက်နေတော့သည်။

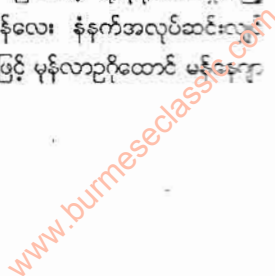
သုံးရက်မြောက်ရောက်တော့ . . . သူ့မနေနိုင်တော့။ ဒါနဲ့ နံနက်စောစော
ကတည်းကပင် ရုံးချုပ်သို့ သူပြေးတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ရင်လို့ . . .
ဒီတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်လှသည်။ နားရွက်တွေကလည်း မထောင်
နိုင်တော့ဘဲ အောက်ကို တွဲရရွံကျလို့နေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကမ္ဘာ့ဌာန်းရုပ် ပေါက်နေ
သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ သားမယားရှိပါတယ်။ ကလေး ခုနစ်ယောက်နဲ့ပါ။ ခုဆို ကျွန်တော့်
အဝက ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့ တဲတဲပဲလိုတော့တယ်။ ဟောဒီ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကြီးကိုလည်း
အယ်လောက်ကြာကြာ စေ့ထားနိုင်မှာလဲ။ ကယ်ကြပါဦးဗျာ . . . ကြာရင် ကျွန်တော်
ဂိုထောင်ထဲက မုန်လာဥတွေ စားမိပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါတော့မယ်” ပြောရင်းဆိုရင်း
မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြသည်။

ရွှေယုန်လေး၏အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရုံးချုပ်မှလူကြီးများလည်း ခေါင်းတခါခါ လည်
အခါခါနှင့် ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“ပြဿနာပဲကွာ ယုန်ကိုမှ မုန်လာဥဂိုထောင်မှာ သွားခန့်မိတာကိုး။
အထက်ကိုလည်း တင်ထားပြီးပြီဆိုတော့ ပြင်လို့ကလည်း မရတော့ဘူး ကောင်းပြီလေး
ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့။ ကဲ . . . စိတ်ပူမနေပါနဲ့ ကိုရွှေယုန်ရေ”

ထိုနေ့မှစ၍ ရွှေယုန်လေးအလုပ်ဆင်းတိုင်း သူ့ပါးစပ်ကို သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခု
ဖြင့်ချိတ်လိုက်ပြီး သော့နှစ်ချက် ဆင့်ခတ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ရိုးပုံရိုးလက်ရှိသည့်
သော့ကိုင်တစ်ဦးကို ခန့်ထားလိုက်သည်။ ထိုသူက ရွှေယုန်လေး နံနက်အလုပ်ဆင်းလျှင်
အိပ်ခန်းသို့ဝတ်၍ ညနေအလုပ်ပြန်မှ ဖွင့်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် မုန်လာဥဂိုထောင် မန်နေဂျာ
အိမ်စပ်မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလို ပိတ်နေခဲ့ရသည်။

ဤပုံစံအတိုင်း သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ရွှေယုန်လေးသည် ရုံးချုပ်မှ လူကြီးနှစ်ဦး ခေါ်ယူကာ သို့ ရောက်လာခဲ့ရပြန်လေပြီ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ မေးမနေပါဘူးတော့။ ကျွန်တော်ခုပ် အလုပ်က တွက် ပါရစေတော့။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီသော့ခလောက်ကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ သော့တူတစ်ချောင်း ရှိတာ ပြီဗျ” ဟု ဆိုကာ သည်းအူပြတ်မျှဝေဒနာဖြင့် ဟစ်အော်ငိုကြွေးပါတော့သည်။

“ကဲ . . . ဘာလုပ်ကြမလဲ။ အရေးပေါ်အ . . . ညှိုးအဝေးခေါ်ပြီး အမြန်ဖြေရှင်း ဖြစ်မယ်”

အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်အရ . . . သေ ခလောက်ပေါ်၌ အဝတ်ကြိုးထပ် ချောင်းထပ်ပတ်ကာ ထိုအဝတ်ပေါ်၌ ချိပ်ဖြင့် တံဆိပ်နှိပ် ခဲ့သည်။

ဒါဆိုရပြီ။

ဤလုပ်ငန်းစဉ်အတွက် သင့်တော်သော အမှုထမ်း . . . ကို ထပ်မံရွှ်ခန့်ရပြန်ပါသည်။ သော့ခတ်-တစ်ဦး၊ အဝတ်ပတ်သူ-တစ်ဦး၊ ချိပ်ထိုးသူ-တစ်ဦး၊ ချိပ်ခွာသူ-တစ်ဦး၊ ချိပ်ဝယ်သူ ဖြည့်တင်းသူ-တစ်ဦး၊ ပေါင်း ခုနစ်ဦး။ ပြီးတော့ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်ရန် အရာရှိတစ်ဦးနှင့် လက်ထောက်တစ်ဦး။ စုစုပေါင်း အမှုထမ်း အရာထမ်း ကိုးဦးတိတိ ထပ်မံခန့်လိုက်ရသည်။

ကဲ . . . မပိုင်ဘူးလား။

ဒီအတိုင်းဆိုတော့ အထက်ကိုတင်ထားတဲ့ အစီရင်ခံစာလည်း နောက်က လိုက် ပြင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ အလုပ်လဲ မရှုပ်တော့။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ပေါ့ ခင်ဗျာ။

မှန်လာဥဂိုထောင်ထဲက မြင်သာမြင်ရ၊ မကြင်ရမောင့်မှာ ဖြစ်နေရှာသော ရွှေယုန် လေးခမျှာ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲ ဘုံးဘုံးလဲသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က “သိပ်ကြာကြာခံမယ် မထင်တော့ဘူး” ဟု ဆိုလာသည်။

ရွှေယုန်လေးကိုစွဲက ပြဿနာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမျှသာ ရှိလေသည်။ ကျန်သည် ပြဿနာက မကြာခင်ကမှ ခန့်လိုက်သည့် ဝန်ထမ်းအသစ်ကိုးဦး၏ ပြဿနာ။ ရွှေယုန်လေး သာသေပြီဆိုပါတော့ . . . သူတို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ သူတို့မှာလည်း သားထွေး မယားထွေးနှင့် . . . ။ ပတတ်နိုင်။ နောက်ယုန်တစ်ကောင်ကို အပူတပြင်း ရှာဖွေကြရန် လေသည်။

ဘိုးဘွားနှစ်ယောက်

Those Mad Ancestors - GRIGORY RIKLIN

“မာ့က်တို့န်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ . . . ခင်ဗျားသိလား”

ဤမေးခွန်းကို နာရီပြင်ဆရာတစ်ယောက်အား မေးလိုက်သော လူကြီးလူကောင်းမှာ မီးခိုးရောင်မှတ်ဆိတ်မွေးကို သေသင်ကျနစွာ တိထားသော အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ နာရီပြင်ဆရာဆိုသူမှာလည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူ လူကြီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်ပြီး၊ သူ့လိုပင် မီးခိုးရောင် မှတ်ဆိတ်မွေးကို သပ်ရပ်စွာ တိထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ဖောက်သည်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပင် ပြန်လည်တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မာ့က်တို့န်းဆိုတာ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ။ နာရီပြင်ဆရာတစ်ယောက်က သူ့နာရီကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာလည်း ကျုပ်သိတာပဲ”

“ခင်ဗျားက စာဖတ်နာတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါဆို ခင်ဗျား သူ့ရေးတဲ့ “ကျွန်ုပ်၏နာရီ” ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတိုကလေးကို ဖတ်ဖူးမှာပေါ့။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ပါတာလေ။ နာရီဆိုတာ နာရီပြင်ဆရာဆိုပြင်ဖို့ မအပ်ခင်အထိဘဲ ကောင်းတာ။ နာရီပြင်ဆရာလက်ထဲရောက်ရင် ပျက်တာပဲလို့ရေးခဲ့တာ ခင်ဗျားမှတ်မိမှာပေါ့”

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ။ မာ့က်တို့န်းဆိုတာ တကယ့်နာမည်ကျော် ဟာသစာရေးဆရာကြီးပဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ သူ့မသိတာတွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့။ ဥပမာ၊ ခုခေတ်မှာ ကျုပ်တို့လို နာရီပြင်ဆိုင်မျိုးတွေရှိနေပြီဆိုတာ သူ မသိဘူး။ ကျုပ်တို့က နာရီတွေကို

ယဉ်မျိုးစာပေ

ချက်ဆီးပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နှစ်အာမခံနဲ့ ပြင်ပေးတာ”

ထိုအခါ ဖောက်သည်ကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သူ့အိတ်ထဲမှ နာရီကိုထုတ်ကာ နာရီပြင်ဆရာရှေ့တွင် ချပြရင်း . . .

“တစ်နှစ်အာမခံလို့ ခင်ဗျားကပြောတယ်။ တကယ့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျာ။ ဟောဒီမှာ တမြန်နေ့ကပဲ ခင်ဗျားပြင်ပေးလိုက်တဲ့နာရီ မနေ့ညနေက ရပ်သွားပြီ။ စက်လည်း သေသွားပြီ။ ဒါ သက်သက်လိမ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

နာရီပြင်ဆရာက နာရီကိုယူကာ နားနှင့်ကပ် နားထောင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောလိုက်သည်။

“နာရီက လွတ်ကျထားတာပဲ”

“ဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ပေါင်ဗျာ”

“ကျခဲပါတယ်ဗျာ”

“မကျခဲ့ပေါင်”

“ဒါ သက်သက်လိမ်တာပဲ”

“တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ပက်တရာများ လုပ်လိုက်သလား”

“ပက်တရာကြောင့် သိပ်ဟုတ်နိုင်တာပေါ့ . . . ဒါနဲ့ ပက်တရာဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျုပ်မြေးလေးပေါ့ဗျာ . . . ။ အင်မတန်ကို ထွားကြိုင်းတဲ့ကောင်ကြီးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ထက် အပုံကြီးငယ်တာပေါ့။ မကြာခင်ဘဲ နှစ်ခါလည် ပြည့်တော့မယ်။ အောင်မယ် . . . လူက လူချောနော်”

ဖောက်သည်ကြီး၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသော နာရီပြင်ဆရာ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ဆီကောင်းကောင်းထည့်လိုက်သော စက်ကဲ့သို့ ဝင်းပသွားလေသည်။

“အိုး . . . ခင်ဗျားမှာ ပက်တရာဆိုတဲ့ မြေးယောက်ျားလေး ရှိသကိုး။ ကျုပ်မှာလည်း မြေးမကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ။ မာရီယာတဲ့။ တော်တော်ကို ဖွံ့တာဗျာ။ တစ်နှစ်နဲ့လေးလပဲ ရှိသေးတာဗျ”

“တစ်နှစ်နဲ့လေးလ ဆိုတော့ နည်းတဲ့မိန်းမကြီးမဟုတ်ဘူးဟေ့။ ကောင်းပါ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တောင် မိတ်မဆက်ရသေးဘူးနော်။ ကျုပ်နာမည်က ‘ဂရိဂိုရီဆာနို နော့ခ်’ ပါ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေပါမောက္ခပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ နာရီပြင်ဆရာ ‘မိရွန်ကူပရီရာနော့ခ်’ ပါ။

ခင်ဗျားရဲ့ ဟောပြောပွဲကြော်ငြာတွေကိုတော့ ကပ်ထားတဲ့ ပိုစတာတွေမှာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက နိုင်ငံတကာ အရေးအခင်းအကြောင်းတွေ ဟောပြောတာ မဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး။ စစ်ဖြစ်မယ်ထင်သလား”

“စစ်ကတော့ သေချာပေါက်ဖြစ်မှာပဲဗျို့”

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

“ကေန့်မုချစစ်စစ်ဗျာ”

“ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူ စစ်ဖြစ်မှာလဲဗျ”

“သေချာတာကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်ပေါ့ဗျာ။ တကယ်လို့သာ ကျုပ်နာရီကို ကောင်းကောင်းပြင်မပေးရင် သေချာပေါက် စစ်ဖြစ်ရတော့မှာပဲ”

“စစ်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးဗျား။ ကျုပ်ကောင်းကောင်း ပြန်ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ ညစာ စားရဦးမယ်။ ပြီးတော့ တစ်မေးလောက် မှိန်းရဦးမယ်။ ပြီးရင်တော့ မြေးကလေးနဲ့ လမ်းထွက်ရမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ မြေးအဖိုးက လျှောစီးလှည်းကလေးနဲ့ ထွက်ကြတာဗျ။ ကျုပ်မြေးက မြန်မြန်ဆွဲပု ကြိုက်တာ။ သူက လှည်းမောင်းကောင်းလေ အဖိုးက မြန်မြန်ဆွဲရလေပေါ့ဗျာ။ အချစ်ကလှည်းကို ခိုမြန်စေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံပြီဗျ။ ခုတော့ ကျုပ်မှာ မော်စကိုမြို့တော်က နောက်ဆုံး လှည်းဆွဲမြင်းကြီးကိုဖြစ်လို့”

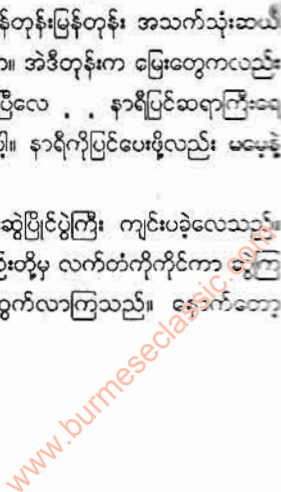
“ပါမောက္ခကြီးတို့က ဘယ်လမ်းမှာ သွားဆွဲကြတာလဲ”

“ဟိုဘက်ထောင့်က လမ်းထဲမှာလေဗျာ”

“ကျုပ်လည်း အဲဒီလမ်းကိုရောက်တာပဲ။ ကလေးတွေက သူတို့အဘိုးတွေဆွဲတဲ့ လှည်းကိုစီးရတာ သိပ်ပျော်ကြတာ။ ဒီတော့ ပါမောက္ခကြီးကို ကျုပ်က စစ်ကြေညာမယ်။ လျှောစီးလှည်းဆွဲတဲ့ မြင်းကြီးနှစ်ကောင် ပြိုင်ကြမလား။ ဘယ်လိုလဲ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ စိန်လိုက်... ။ သန်တုန်းမြန်တုန်း အသက်သုံးဆယ် လောက်ကဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြည့်ကောင်းလိုက်မလဲဗျာ။ အဲဒီတုန်းက မြေးတွေကလည်း မရသေးတော့ ဘယ် လျှောလှည်း ဆွဲလို့ရမလဲ။ ကောင်းပြီလေ . . . နာရီပြင်ဆရာကြီးခေ ညနေကျတော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ပြိုင်ကြသေးတာပေါ့။ နာရီကိုပြင်ပေးဖို့လည်း မပေးနဲ့ ဦးနော . . . ”

ထိုနေ့ညနေက ထိုလမ်းပေါ်တွင် လျှောလှည်းဆွဲပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ဘိုးဘိုးနှစ်ယောက်သည် မြေးများထိုင်နေသော လျှောလှည်းတို့မှ လက်တံကိုကိုင်ကာ တွေ့ကြ လေတော့သည်။ အစပထမတွင်တော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းထွက်လာကြသည်။ နောက်တော့

အရှိုက်မြင့်ကာ ဒုန်းစိုင်းပြေးကြသည်။

တစ်ချိန်မှာတော့ ပါမောက္ခကြီးဆွဲသော လှည်းက ရှေ့မှာ နှာတစ်ဖျားသာသွားသည်။ နောက်တစ်မိနစ်ကြာတော့ နာရီပြင်ဆရာကြီးက အရှိုက်ကို မြှင့်တင်လိုက်သဖြင့် ပါမောက္ခကြီးကို မိသွားသည်။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ချင်း မျဉ်းတစ်ပြေးတည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

လှည်းပေါ်မှ မြေးများကလည်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် သူတို့၏ အဘိုးများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံးသောယာဉ်များ ဖြစ်ကြသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး တော်တော်မောသွားကြပြီဖြစ်သည်။

မီးခိုးရောင်မြင်းကြီးနှစ်ကောင်သည် ပန်းခြံထဲမှ ခုံတန်းလျားတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍ နားနေကြပြီဖြစ်သည်။ နားနေသည်ဆိုသော်လည်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ အမောဆို့နေသဖြင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေရသည်။ စကားတစ်လုံးမှလည်း မပြောနိုင်ကြ။

သို့သော် သူတို့သည် ဤလမ်းပေါ်တွင်၊ ဤမြို့ပေါ်တွင်၊ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးလူသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဇာ်လိ

Dolly - VLADIMIR SANIN

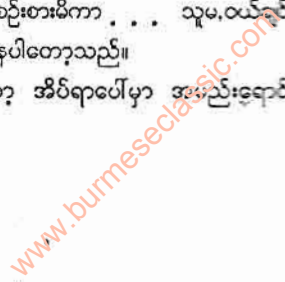
တစ်နေ့မှာတော့ မိန်းမက ဆိုလာသည်။ အိမ်မှာ ခွေးကလေးတစ်ကောင်မွေးရင် မကောင်းလားတဲ့။

“ရှင်၊ ခွေးကောင်းလှတဲ့ ချစ်တို့ရဲ့ ဘဝကြီးထဲမှာ ချစ်စရာအကောင်လေးတစ်ကောင် ဖို့တာ ပိုမကောင်းဘူးလား ကိုကို။ ဘဝမှာ ပိုနေပျော်တာပေါ့” ဟုလည်း ရှင်းပြလိုက်သေး သည်။

ကကယ်တော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နှင့် သူ့မှာ မပြည့်မစုံနိုင် သေးဟု ဆိုသည်မှာ စဉ်းစားတိုင်း အောင့်သက်သက်နိုင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်တော် ကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါ။ သေချာစဉ်းစားလိုက်တော့လည်း ခွေးတစ်ကောင်သည် လူသားတို့၏ မိတ်ဆွေကောင်းမဟုတ်ပါလား။ ဒါတွင်မက ဘဝတွင် ခွေးတစ်ကောင်ရှိလျှင် ကိုယ့်အတွက် အသုံးဝင်သလို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်ဟုလည်း စာတွေပေတွေထဲမှာ ရေးကြသည်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးပါသည်။

ထိုမျှပင်မကသေးပါ။ ဤသတ္တဝါသည် လူသားတို့အပေါ်တွင် သြဇာသက်ရောက်မှု ရှိသည်ဟုလည်း ဆိုခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ အဓိကကတော့ အိမ်ကမိန်းမက ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေကို ကောင်းကောင်းသတိထားမိနေသည်ကို စဉ်းစားမိကာ . . . သူမ့ဝယ်ရင် နေသော ခွေးတစ်ကောင်ကို ခွင့်ပြုမိရက်သား ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာတော့ အိမ်ရာပေါ်မှာ အမည်းရောင်

သိုးမွေးချည်လုံးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ချည်လုံးထဲမှာ အခြားထိုနဲ့နဲ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် သိုးမွေးချည်လုံးဘဝမှ သုံးပတ်သာ အရွယ် ခွေးကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာသည်။ အရွယ်သာ မရောက်သေးပေမယ့် လူမြင်တာနဲ့ ခပ်တိုးတိုးလေး ဟောင်နေတော့သည်။ ဘယ်ရှေးရေစက်ဟုတော့ မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ဦးမှာ မြင်မြင်ချင်း ကြည့်မရကြ။

“ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ သမီးလေးပေါ့ရှင်။ ဘယ်နယ့်လဲ၊ ရှင်သဘောကျရဲ့လား။ သူ့နာမည်က ဒေါ်လီတဲ့”

မိန်းမက သူလိုတာရတော့ ချွတ်တဲဖြင့် လာပြောသည်။

ဒေါ်လီဆိုသော ခွေးမလေးကလည်း မျက်ခွံထူထူကလေးကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ သူ့သခင်မမျက်နှာကို ရိုရိုသေသေ ကြည့်နေသည်။ သူ့ပုံစံက “ဒီလူကြီးကဘာလဲ၊ သူ့ကိုကိုက်လိုက်ရမလား” ဟု သူ့သခင်မကို မေးနေသည့်အလား။

“ဟုတ်ပေါ့ ခွေးမျိုးကောင်းလေးပဲ။ မင်းလေး တို့နဲ့ တစ်ပတ်လောက်နေမယ် မဟုတ်လားဟင်။ ပြောပါဦး... ဒေါ်လီရဲ့” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာ နမ်းလိုက်ရသည်။

မိန်းမကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေး။

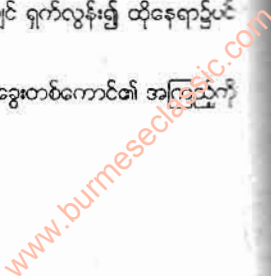
“ဒါနဲ့ စောစောက ရှင်ပြောတဲ့ ‘တို့နဲ့တစ်ပတ်လောက်နေပါ’ဆိုတာ ဘာပြော တာလဲရှင်” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အိုက္ကွာ မင်းကလည်း တစ်ပတ်ဆိုတော်ရောပေါ့။ ခွေးဆိုတာက အတည်တကျ နေတဲ့ ကောင်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ နေရာပြောင်းချင်ပြောင်းမှာပေါ့။ ဘာထူးလဲ။ မင်းအသိ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါလား” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း အတည် ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အောင်မယ် ဘာလို့ပေးရမှာလဲ။ ဒေါ်လီကလေးက ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မတို့ အတူတူ နေမှာ”

ထိုစဉ်ကပင် ကျွန်တော်သည် ဒေါ်လီဟူသော ခွေးမကလေးမှာ လူစကားကို ကောင်းစွာနားလည်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ၏လက်ကို လျှာဖြင့်လျှက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော ဒေါ်လီ၏မျက်လုံးများမှာ သိသာလွန်း လှပါသည်။ ကျွန်တော့်နေရာမှာ အခြားသူတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ရှက်လွန်း၍ ထိုနေရာ၌ပင် လဲသေသွားစရာရှိသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ခံနိုင်ရည်နည်းသူပီပီ သည်လိုခွေးတစ်ကောင်၏ အကြည့်ကို

ခံရသည်ကိုက စိတ်မချမ်းသာလှပါ။ နောက်ဆုံး ထိုခွေးမလေးကို သပိတ်မှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ စိတ်ထဲမှာလည်း မောင်းတင်လိုက်သည်။

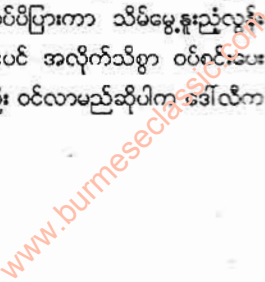
“ခွေးမလေး ဒင်းတော့လား . . . ဒီနေ့ကစပြီး တွေ့ပြီသာမှတ်၊ မှီတယ်လို့ ထင်အောင် ပစ်ကိုထားလိုက်ဦးမယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ကျောင်းမှန်း ကန်မှန်းသိအောင် တင်ပါးဝဝကစ်ကစ်ကလေးကို ‘ကန်ထည့်လိုက်စမ်းမယ်။ ဒါမှ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ထိခိုက်ပြီး အာတ်သိမ်းမှာ’

ဒေါ်လီကလည်း အကင်းပါးလှသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ထဲမှာ ကြိမ်းမောင်းနေသည်ကို သိသည်ထင်။ သူ့သွားနှစ်ချောင်းကို ဖြကာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ပါသည်။ မတတ်နိုင်တော့။ စစ်ကြေညာမိကြပြီကို။ လမ်းခွဲရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့နက်မှာပဲ ဒေါ်လီက စတင် တိုက်ပွဲဆင်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာနီးလာတော့ အိပ်ရာဘေးက ဖိနပ်ကို ရှာမတွေ့တော့။ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လိုက်ရှာ တော့ သူက ကျွန်တော့်နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်လာသည်။ သူ့ပုံစံက တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်နေပုံမျိုး ပေါက်နေသည်။ တကယ့်တရားခံအစစ်မှာ ‘ဒေါ်လီ’သာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြစ်ရာမရှိ။ ညနေရောက်လို့ မိန်းမက အမှိုက်ပုံးသွန်မယ် လုပ်တော့မှ ဖိနပ်က ပုံးထဲက ထွက်ကျလာသည်။ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ယူ၍ ဒေါ်လီကို ပြပါသည်။ အမိပွယ်က နောက်တစ်ခါ ဒီလိုလုပ်ရင် တုတ်ကျိုးအောင် နှိပ်မည်ဟု သတိပေးလိုက်ခြင်းပါ။ အောင်မယ် . . . သူကလည်း သဘောပေါက်ပုံပေ။ ခေါင်းကလေးတောင် ညှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လက်ဆောင်ပေးသော လမ်းလျှောက်တုတ်ကလေးကို ထိုညနေက နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ကလည်း ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ဒေါ်လီလည်း အပြင်ထွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဧကန္တ ကျွန်တော့်လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ဒင်းပဲ ဝါးစားပစ်လိုက်တာဖြစ်မည်။

ဒေါ်လီနှင့်ကျွန်တော်၏ ဆက်ဆံရေးက ပို၍တင်းမာလာသည်။ သူ့မှာက အားနေ တဲ့အချိန်ပိုတွေများတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုအကောက်ကြုံရမည်ဆိုသည်ကို အမျိုးမျိုး တွေးကာ ကြံဆနေပုံရသည်။

• ပြီးတော့ ဒီခွေးမက အနံ့ခံရာတွင် ဘယ်လိုမှော်တွေ အောင်နေသည်မသိ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေဆို ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများ လာပြီဆိုလျှင်တော့ ‘ဒေါ်လီ’မှာ တကယ့်ထူခြေရှင်။ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားကာ သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်း နေသည်။ ဧည့်သည်က သူ့ကျောကလေးကို သပ်ပေးလျှင်ပင် အလိုက်သိစွာ ဝပ်စင်းပေး လိုက်သေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဝင်လာမည်ဆိုပါက ဒေါ်လီက

ချက်ချင်းထဟောင်တော့သည်။ မပြေးနိုင်လို့တော့ ဘောင်းဘီပြဲပြီသာမှတ်။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ငယ်ပေါင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အလည်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုခဏထားခဲ့ပြီး ဈေးထွက်ဝယ်နေတုန်း ဒေါ်လီတစ်ယောက် မဟာဒဏ္ဍိကရေးကြီး ရသွားသည်။ ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ သူ့ငယ်ချင်းမှာ အခြေမတက်နေရရှာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးမိနစ်ကပင် ခေါက်ရိုးမပျက် လှပသပ်ရပ်လှသည့် သူ့ဘောင်းဘီမှာ တစ်စစ်ဖြစ်ကုန်သဖြင့် လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ ကျွန်ကော် ပြန်လာတာကိုမြင်တော့မှ ဒေါ်လီက သူ့လက်ထဲက သားကောင်ကို လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ထိုးဟောင်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ဣန္ဒြေရရ ပြန်ထွက်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မိန်းမက ဒီခွေးမလေးကို ချစ်အားပိုနေသည်ကိုသိ၍သာ ကျွန်တော်တို့ ဤသို့သော ခြောက်အိမ်မက်ကြီးကို မသိကျိုးကျွံ လုပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်လော့ ဒီခွေးမလေးက ကျွန်တော် ဝက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ကြိုးပမ်း၍ ရထားသော ဘောလုံးပွဲလက်မှတ်ပေးဝါးစားပစ်သည်ကိုလည်း လျစ်လျူရှုခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သည်းခံစိတ်ကလည်း လုံးပါးပါးခဲ့ပြီ။

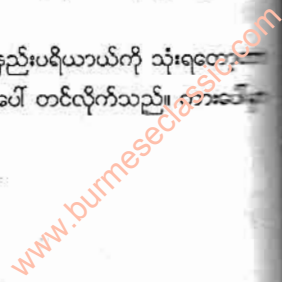
ကြည့်လော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးပျားကိုသာ ဝရန်တာတွင် ဆော့ထား။ ကိုက်လည်လိုက်သည်မှာ မြင်လို့မကောင်း။ တစ်ခြံလုံးလည်း ငှက်မွေးတွေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့သည့် ဒီတော့ အိမ်ရာကော်မတီ၏ အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်အရ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရတော့သည်။ ငှက်မွေးပျားကို လှည်းကျင်းပေးရသည်။ ဒါကို အရပ်ထဲက လူရှုပ်လူပွေတွေက အထူးအဆန်းလုပ်၍ လာကြည့်ကြသည်။

ပြီးတော့ လက်ခေါက်များပင် မှတ်ကာ တစ်ခွက်နှင့် အားပေးလိုက်ကြပါသေးသည့် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဤမျှလှစည်ကားသည့် အားပေးမှုမျိုး တစ်ကြိမ်မျှ မခံခဲ့ဘူးပါ။

ထိုသို့ဖြစ်ပြီး မကြာမတင်သော ကာလတွင်ပင် ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးအဆိုတစ်ခု တင်သွင်းသည်။ "ဒီမှာ မိန်းမ . . . မင်းရဲ့ ဒေါ်လီလေးကို ဒါထက် စည်းကမ်းရှိချင်ရင် ပြတင်းပေါက်ကနေ ပစ်ချလိုက်။ ဒါမှ တကယ့်ကို အကျင့်ကောင်းလာမှာ မယုံမရှိနဲ့ကွ။ ပြစ်ဒဏ်နဲ့စည်းကမ်းလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲကွ"

မိန်းမကလည်း ချက်ချင်းပဲ ဗီတိုအာဏာသုံးကာ ကျွန်တော့်အဆိုပြုချက်ကို ပယ်ချလိုက်သည်။ "သူ့ခွေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်၏ စည်းကမ်းဆုံးချက်များသည် လုံးဝတရားမဝင်ပါ" တဲ့။ ကဲ . . . ကောင်းရော။

ဒီတော့လည်း ဒါထက် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော နည်းပရိယာယ်ကို သုံးရတော့မယ်။ တစ်နေ့တော့ 'ဒေါ်လီ'ကို ချောခေါ်ပြီး တက္ကစိတစ်စင်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ ကားပေါ်

ဘယ်ပေါင်ခြောက် တစ်တုံးကျွေးကာ ကားကို ခပ်ဝေးဝေးမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဆယ်ခိုင်ခန့်
ချောက်သောအခါ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကန်ချလိုက်သည်။ သွားပြီ ... ၊ ခွေးမတော့
ဘာပထဝီမြေကြီးနှင့် နှစ်ပါးသွားလေရောပေါ့။

“ဒရိုင်ဘာရေ မြန်မြန်လေးသာမောင်း” ဟု ပြောပြီး ပြန်ကွေ့လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဘုံရားရေ 'ဒေါ်လီ' ပါလား။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံ့ရေများဖြင့်
သွေလို့နေသည်။ ကျွန်တော် သူ့နားရောက်သွားတော့ ဒေါ်လီက သူ့ကိုယ်ကို လှုပ်ခါရမ်း
ထိုက်သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံ့ရေများ စင်ကုန်တော့သည်။ 'ဒေါ်လီ' ကတော့
'ဒွန်း' ဟု နာတစ်ချက်မူတ်ကာ သရော်တော်တော်ကြည့်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပါတော့
သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒေါ်လီနှင့်ကျွန်တော် စစ်ပြေငြိမ်းကာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်ကြ
တော့သည်။ ဒီခွေးမလေးနှင့်ကျွန်တော် ဘယ်လိုခွဲခွဲ မကွဲနိုင်တော့ပါဆိုတာ သဘောပေါက်
ထိုက်ပါပြီ။ 'ခွေးသည် လူမိတ်ဆွေဖြစ်သည်' ဟူသော ဆိုရိုးလေးကို လက်ခံကာ အဆင်ပြေ
အောင် ကြံဖန်နေထိုင်ရပါတော့သည်။

မနာလိုမဖြစ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ ... ။ ခင်ဗျားရော ခွေးကလေးတစ်ကောင် မလိုချင်

သူလား။ ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပါတယ် .. ။ မပူပါနဲ့။

ဒေါ်လီက သားပေါက်တော့မှာလေ . . . ။

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူများ

Kuzma - LAZAR LAGIN

တစ်ခါတုန်းက လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ အိမ်ထောင်ကျတာ နှစ်ရှည်ကြာလှပေမယ့် သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားဘူးတဲ့။ အဲဒီနောက် တော်တော်လေးကြာမှ သားကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားလာခဲ့တယ်။ အဲဒီသားကလေးကို 'ကူဇမာ'လို့ အမည်ပေးကြတယ်။ 'ကူဇမာ'လေး ကြီးလာတော့ တကယ့်ကို ဝဝဖြိုးဖြိုး၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကြီးပြင်းလာသတဲ့။ 'ကူဇမာ'ကလေးကပဲ ဆုတောင်းကောင်းခဲ့ သေးသလားမသိ။ သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံးဟာ 'ကူဇမာ'ကလေးရဲ့လက်ကို မပြတ်မလတ် မှန်မှန် ဆေးကြောပေးလေ့ ရှိကြတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ 'ကူဇမာ'ကလေး အရွယ်ရောက်လို့ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ မိဘနှစ်ပါး အများနည်းတူဘဝကို ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းရမယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုလို နည်းလမ်း ကျကျ ဆုံးမပညာပေးကြသတဲ့။

“သားရေ လမ်းထဲမှာ လျှောက်သွားတဲ့အခါ ခလုတ်မတိုက်မိအောင် ခေါင်းငုံ့ပြီး လမ်းလျှောက်ပါ။ လမ်းထဲမှာမဟုတ်လို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လျှောက်တယ်ဆိုရင်တောင် ကြမ်းပေါက်ကျံကျံတတ်တယ် သားရဲ့။ ဒီတော့ ခေါင်းကိုငုံ့ပြီးသာ လျှောက်ပါ။ တကယ်တော့ တောင်ပေါ်တက်ရတယ်ပဲ ဆိုဦးတော့ ... ခေါင်းငုံ့ပြီးသာ လျှောက်ပါဦးသား။ နို့မဟုတ်ဆီ တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ဇက်ကျိုးသေတတ်တယ်။ မင်းက ဘာမှသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ကုန်ကုန်ပြောရမယ်ဆိုရင် တောင်အောက်ကို ဆင်းတဲ့အခါမှာ ပိုတောင် သတိထားပါဦးသား။”

ယဉ်မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

တော်တဆ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်တတ်တယ်နော်။ ဘုရားသိကြားမလို့ နောက်ဆုံး
ဆင်လယ်ကမ်းခြေနားမှာ လမ်းလျှောက်ရင်တောင် ခြေလှမ်းကို ဂရုတစိုက်နဲ့ကြည့်ပြီး သတိနဲ့
ဆွမ်းပါ ငါ့သား။ အဲလိုမဟုတ်ရင် လှိုင်းပုတ်တာနဲ့ ရေထဲကို တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပါသွားနိုင်
တယ်နော်။ သတိနဲ့ ငုံ့လျှောက် ငါ့သား'

ဒီလိုနဲ့ 'ကူဇော'ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ သားကလေးကို ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်နေရင်း
ကပဲ အချိန်ကျတော့လည်း အများနည်းတူ ကွယ်လွန်ကြရတာပါပဲ။ ကွယ်လွန်ခါစမှာတော့
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ပူဆွေးသောက ရောက်ကြရတာပေါ့လေ။

'ကူဇော'ကလေးကလည်း မိဘတွေရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့
သားလိမ္မာကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ လမ်းပဲလျှောက်လျှောက်၊ ကြမ်းပေါ်ပဲပြေးပြေး၊ တောင်ပေါ်
ထက်တက်၊ တောင်အောက်ပဲဆင်းဆင်း၊ ကမ်းနားပဲသွားသွား၊ သူကတော့ ခေါင်းကို
အမြင့်ထားပြီး သူ့ခြေလှမ်းတွေကို သူကြည့်ရင်းလျှောက်သွားသတဲ့။ ကိုယ့်ခြေလှမ်းကိုပဲ
အမြဲသတိထားပြီး သွားနေတဲ့လူဆိုတော့လည်း သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တစ်ခါမှကို
ဆက်မလဲခဲ့ဖူးဘူးတဲ့။ လိမ့်လည်း မကျဘူးသလို ရေထဲလည်း မျောမပါသွားဖူးဘူး။ နဖူးလည်း
မကွဲ၊ ဒူးလည်းမပြဲခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်ကျတော့လည်း 'ကူဇော'တစ်ယောက်လည်း
သူလိုကိုယ်လို သေရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝမှာ ခေါင်းကိုအမြင့်ထားရပြီး တစ်ခါဆို တစ်ခါဘူးမှ
အားမကြည့်ဘူးတဲ့သူဆိုလေတော့ သူ့ခမျာ မိုးကောင်ကင်တို့၊ သစ်ပင်တို့၊ ဓာတ်တိုင်တို့
ဆိုထားနဲ့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကိုတောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့ရှာဘူးတဲ့လေ။

ခြေထောက်ကပတ်တီး

Why Is The Bandage On The Foot - GRIGORY GORIN

ဇာတ်လမ်းက တကယ့်ကို ရယ်စရာပါဗျာ။ ဒီလိုဗျ . . .

တစ်နေ့တော့ ဆရာဝန်ဆီကို လူနာတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ သူ့ခြေထောက်မှာလည်း ပတ်တီးနဲ့။ ဒီတော့ ဆရာဝန်က . . . “ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးတယ်။ လူနာကလည်း ပြန်ဖြေတယ်။ “ခေါင်းကိုက်လို့ပါ” တဲ့။

“ဒါဆိုရင် . . . ခြေထောက်ကို ဘာလို့ ပတ်တီးစည်းထားရတာလဲ”

“ပတ်တီးက လျှော့ကျသွားလို့ပါ”

အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်က မိတ်တွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ ပြောပြတော့ အားလုံးက ပိုင်းရယ်ကြတယ်ဗျာ။ အဲ . . . တစ်ယောက်ကတော့ ထူးထူးခြားခြားစွာ သူက လုံးဝမရယ်ဘူး။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ဗျ။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်ကို အူကြောင်ကြောင်နဲ့ကြည့်နေသေးတယ်။ တစ်ယောက်တည်းလည်း အကြာကြီး စဉ်းစားနေလိုက်သေးတယ်။ တစ်အောင့်လောက်ကြာမှ လှမ်းပြောတယ်။

“တဆိတ်ဗျာ . . . ကျွန်တော် မရှင်းလို့ပါ။ ဒါနဲ့ . . . လူနာက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူက ခေါင်းကိုက်နေတာဗျ”

“ဒါဆိုရင် . . . ဘာဖြစ်လို့ ပတ်တီးက ခြေထောက်မှာ စည်းထားရတာလဲ”

“ပတ်တီးက လျှော့ကျသွားတာလေ”

ယဉ်မျိုးဇာဇေ

www.burmeseclassic.com

“အို . . . ဒါကြောင့်ကိုး” ဟု မှတ်ချက်ချကာ ထိုဆရာကြီးသည် ဆက်လက် ဆွေးတော ဝေးမောနေပြန်တော့သည်။ တော်တော်လေးကြာတော့မှ “ကျုပ်တော့ နားမလည် ခူးဗျာ” ဟု ဆိုလာသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ဟာသကို ကျုပ်သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ။ ယုတ္တိကျကျပဲ စဉ်းစား ကြည့်လေ။ လူနာကပြောတယ် . . . သူခေါင်းကိုက်လို့တဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် . . . ပတ်တီးက ဘာလို့ခြေထောက်မှာ စည်းထားရတာလဲ”

“လျှောကျသွားတာပါလို့ ဆိုနေမှ”

“တကယ့် . . . အံ့ဖွယ်သုတပဲဗျာ” ဟုဆိုကာ . . . ထိုသူသည် စားပွဲမှ ဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ တစ်ခဏမျှ ဝေးနေ ဆိုက်သေးသည်။ နောက် . . . အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ ဝေးရင်းတွေ့နေပြန်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ လက်ဖက်ရည်သောက်မပျက်။ ခဏကြာတော့ သူ . . . ပြတင်းပေါက်ဘက်မှ ပြန်လာကာ ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့မှ လေ အေးကလေးဖြင့် . . . ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘဝမှာ ဒီလိုဟာသမျိုး မကြားဖူးဘူးဗျာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခေါင်းကိုက် ခနတာကို ဘာလို့ ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားရတာလဲ”

“သူက ခြေထောက်ကို စည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ခေါင်းကိုစည်းထားတာပဲဗျ”

“ဒါဆို . . . ပတ်တီးကာ ဘာလို့ ခြေထောက်ကို ရောက်သွားရတာလဲ”

“လျှောကျသွားတာပါ ဆိုဗျာ”

သူသည် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ “အပြင်ခဏ သွားရအောင်ဗျာ” ဟု ကောက်ကာငင်ခါ ပြောလိုက်သည်။

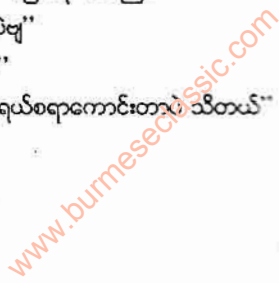
“ကျုပ် ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားနဲ့ နည်းနည်းပြောချင်သေးတယ်ဗျာ”

ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ခန်းမထဲသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူက ကျွန်တော့်ပခုံးကိုဖက်ရင်း “ဒီမှာကိုယ့်လူ . . . ခင်ဗျားပြောတာ တကယ့် ဟာသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကို လှိမ့်နေတာလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဒါ . . . ဟာသပဲဗျ”

“ဟာသဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာ ရယ်ရတာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျ . . . ရယ်စရာကောင်းတာပဲ သိတယ်”

“တချို့ . . . အသေးစိတ်အကွက်ကလေးတွေများ၊ ခင်ဗျား မြှုပ်ထားသေးလားဗျာ”

“အသေးစိတ်အကွက်ကလေးတွေ . . . ဟုတ်လား”

“ဒီလိုဗျာ . . . လူနာက၊ ခြေတစ်ဖက်ထဲရှိတဲ့ လူများလားလို့ပါ”

“ဘယ်လိုလုပ် ခြေတစ်ချောင်းထဲရှိရမှာလဲ”

“တကယ်လို့ ပတ်တီးလျှောကျတာ မှန်တယ်ဆိုရင်ဗျာ၊ ဒီပတ်တီးဟာ သူတစ်ကိုယ်လုံးက လျှောကျလာမှာမို့၊ ဒီလူ့မှာ ခြေထောက်တစ်ချောင်းထဲရှိမှ ဖြစ်မှာဗျ”

“မဟုတ်တာဗျာ”

ကျွန်တော်က အပြတ်ကို ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒီလူနာမှာက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံးရှိတာဗျ”

“ဒါဆို . . . ပတ်တီးက ခြေထောက်ပေါ် ဘယ်လိုရောက်လာမလဲ”

“လျှောကျလာတာလေဗျာ” ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြန်ဖြေဆိုလိုက်သည်။

“သူ့ခမျာတော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို သုတ်နေရှာသည်။

“ကျုပ်တော့ဗျာ . . . ဒီလူနာ ဘယ်လိုဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို နားတောင်မလည်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ‘ကောင်းသောညပါ’ဟု ခပ်မြန်မြန် နှုတ်ဆက်ရင်း ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ၁ နာရီအချိန်မှာတော့ တယ်လီဖုန်းသံက ပြည်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အသံကို ဖုန်းထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟာသက ခေါင်းထဲက မထွက်တော့၊ အိပ်လို့တောင် မရဘူးဗျာ။ ဒီဟာသမှာ ရယ်စရာတစ်ကွက်တော့ ရှိကိုရှိရမယ်ဗျာ”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ”ဟု ကျွန်တော်ကလည်း အခိုင်အမာပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှိရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အဇာတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ ကျုပ်က ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါဗျ။ ကျုပ်မိန်းမကို ပြောပြတော့လည်း သူက ရယ်တာပဲဗျ။ ကျုပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပေါ့ဗျာ”ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်က ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် သူ့ဆီမှ ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။ သူတို့က တကယ့်ကို ကျွန်တို့ထံ
သူတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကပြောတယ်၊ ပတ်တီးက ဘယ်လိုမှ လျှော့မကျနိုင်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်ပါးစပ်မှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တစ်ခွန်းဆဲလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ . . .

“အေးဗျာ . . . လျှော့မကျလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော်က ဒါကိုဘယ်လို
ဆုပ်ပေးရမှာလဲ” ဟု အော်လိုက်မိသည်။

“ကျုပ်အတွက်တော့ ဒါဟာ တကယ့်ကို နက်နက်နဲနဲ သိမှဖြစ်မယ်ဗျာ။ စည်းမျဉ်း
ဦးကမ်းအရလည်း ကျုပ်နဲ့သက်ဆိုင်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး
ဆုပ်တဲ့သူဆိုတော့ ဟာသဉာဏ်ကလေးလည်းရှိမှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

သူကတော့ ဇွဲမလျော့။ ရက်တော်တော်ကြာထိ ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်နေ
သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူကိုယ်တိုင်ပင် ပေါက်ချလာတတ်သည်။

ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ခပ်မာမာပင် ပြောလိုက်သည်။
တစ်ခါတစ်ခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလွတ်သည်။ သို့သော် သူကတော့ လက်မလျော့၊ လာပြီ
မေးမြဲပင်။

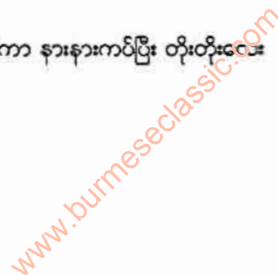
ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကူးရသွားပြီး သူ့အကြောင်းကို စာတစ်ပုဒ်ရေးရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရေးသည့်အကြောင်းကတော့ ဟာသဉာဏ်ခေါင်းပါးသည့် လူတစ်ယောက်
အကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ ဟာသဏီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ၊ အရာရာ၌
အလီကျက်သကဲ့သို့ ပုံသေမှတ်ထားတတ်သည့် အကြောင်းဖြစ်သည်။

ရေးပြီးတော့ ထိုစာမူကို သရော်စာ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှ အယ်ဒီတာထံသို့ ပို့လိုက်
သည်။ စာမူကိုဖတ်ပြီးတော့ ကိုရွှေအယ်ဒီတာက အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်သည်။ ရယ်တာ
အလည်း တော်တော်နှင့်မဆုံး။

“တကယ့် ငတုံးပဲဗျာ။ ဒီလိုလူမျိုး အပြင်မှာ တကယ်ရှိသလား” ဟုလည်း မေး
ဆိုက်သေးသည်။

“တကယ်ရှိတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးလို့ပါ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောတော့
အယ်ဒီတာမင်းဘုရားက “အေးလေ . . . ရှိရမှာပေါ့” ဟု ဝန်ခံသည့်လေသံဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။

ပြီးတော့မှ အယ်ဒီတာက ကျွန်တော့်ကျော့ကိုဖက်ကာ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး
မေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုထဲက မြှုပ်ကွက်ကို ကျွန်တော့်ပြောပြစဉ်းအဲဒီထဲက လူနာက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ။ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲ”

“သူက ခေါင်းကိုက်တာလေ” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခြေလိုက်သည်။

“ဒါဆို . . . ဘာဖြစ်လို့ ပတ်တီးက ခြေထောက်မှ စည်းထားရတာလဲ” ကျွန်တော်သိလိုက်ပြီ!

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုသည် ဒီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဘယ်ခါမျှ ဖော်ပြခံရမည်မဟုတ်တော့

နက္ခတ်သရာတစ်ဦး၏ပုံပြင်

The Tale Of Akhmet - LAZAR LAGIN

တစ်ခါတုန်းကပေါ့ . . . ။

အဲဒီတစ်ခါတုန်းကဆိုတာက ကျုပ်ရဲ့တစ်ခါတုန်းကလည်းမဟုတ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ တစ်ခါတုန်းကလည်းမဟုတ်။ ဘယ်သူရဲ့ တစ်ခါတုန်းကမှလည်း မဟုတ်တဲ့ . . . အချိန်က ဆိုပါတော့ဗျာ။

အဲဒီတစ်ခါတုန်းက . . . နက္ခတ်ပညာမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သိပ္ပံသမားတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူ့နာမည်က 'အက်(ခ်)မက်'တဲ့။ 'အက်(ခ်)မက်'ဟာ ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ ကြယ် တာရာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိသတဲ့။ ဒီလို ကြယ်တာရာတွေကို ဖျောက်ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ 'အက်(ခ်)မက်'ရဲ့သတင်းဟာ ဘုရင့်နားကို ပေါက်ကြားသွားပြီး ရှေ့တော်မှောက် သို့ သွင်းစေလို့ အမိန့်ချမှတ်တာ ခံရသတဲ့ကွယ်။

"သင်သည် ကောင်းကင်တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိတဲ့ ကြယ်တာရာတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား"ဟု ဘုရင်က မေးမြန်းလိုက်တဲ့ခါ 'အက်(ခ်)မက်'က . . . ဒီလိုပြန်ပြီး တင်လျှောက်လိုက်တယ်တဲ့ကွယ်။

"ရွှေနန်းရှင် ဘုရင်မင်းကြီးဘုရား . . . ကျွန်တော်မျိုးအတွက် 'ဖျောက်ဖျက် ပစ်နိုင်စွမ်း'ဟူသော စကားမျိုးကို သုံးလျှင် လုံလောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ 'ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင် သည်'ဟူသော တိကျသည့် စကားမျိုးကိုသာ သုံးသင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်တာရာများကို ဖျောက်ပစ်နိုင်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည် ဘုရား"

ယဉ်မျိုးဇာဗ

“ကဲ . . . ဒါဆို အခုလက်တွေ့ပြပေတော့ မောင်မင်း။ ဟောဟိုက မြင်နေရတဲ့ လင်းလက်တောက်ပနေတဲ့ ကြယ်ကြီးကို အခုပဲ ဖျောက်ဖျက်ပြပေတော့” လို့ ဘုရင်ကြီးက အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်သတဲ့။

အဲဒီအခါ နက္ခတ်ဆရာ ‘အက်(စ်)မက်’က ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း . . . “ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှသော အရှင်မင်းကြီးဘုရား . . . မလိုအပ်ပါဘဲလျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကြယ်တာရာကြီးတစ်လုံးကို အခုပဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် သင့်တော်ပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်ထား ပန်ကြားလိုက်သတဲ့။

“ဟေ့ ဒီမှာ ရှင်ဘုရင်စကား မိုးကြိုးသွားတဲ့ အမိန့်ဟာအမိန့်ပဲ။ အမိန့်တော်အတိုင်း ဒီကြယ်တာရာကြီးကို ဖျောက်နိုင်ရင်ဖျောက်၊ မဖျောက်နိုင်ရင်တော့ သင့်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်ရမယ် ဒါပဲ.. ” ‘အက်(စ်)မက်’အတွက် ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့တဲ့ အတူတူ ဘုရင်အမိန့်တော်ကို နာခံရုံသာ ရှိတော့တာပေါ့ကွယ်။ ဒါနဲ့ ‘အက်(စ်)မက်’ဟာ အိမ်ကို အမြန်ပြန်ပြီး၊ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို ပြန်ယူတယ်တဲ့ကွယ်။ နောက်ပြီး ဂါထာမန္တယားတွေကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ပြီးတော့ ကြယ်တာရာကြီးကို ဖျောက်ဖျက် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တော့သတဲ့။ ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ‘အက်(စ်)မက်’ဟာ ဘုရင်ကြီးကို . . .

“ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော အရှင်မင်းကြီးဘုရား။ အရှင်မင်းကြီး၏ ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်ကြောင့် ကောင်းကင်မှ ထွန်းလင်းတောက်ပလျက်ရှိတဲ့ ကြယ်တာရာကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ဖယ်ရှားပြီးစီးကြောင်းပါ အရှင်ဘုရား” လို့ လျှောက်တင်လိုက်သတဲ့ကွယ်။

ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးလည်း ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်ရှုစားလိုက်တဲ့အခါကျတော့ လင်းလက်နေတဲ့ ကြယ်တာရာကြီးဟာ နဂိုအတိုင်းပဲ ထွန်းလင်းတောက်ပ၊ လင်းလက်လို့ နေသတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးလည်း ရွှေစိတ်တော်ညို အလိုမကျဖြစ်ပြီးတော့ . .

“သင်သည် ငါကဲ့သို့သော ဘုရင်ကိုပင် နောက်ပြောင်လိမ့်ညာသည်မှာ မိုက်မဲလှဘိသည်။ ဟေ့ . . . လက်မရွံ့သားတို့ လာကြစမ်း။ ဒီလူလိမ်ကိုဖမ်းကြ၊ ခေါင်းဖြတ်ကြ” ‘အက်(စ်)မက်’ကလည်း ဘုရင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် အလျားမှောက်ပြီး ခြေအစုံကို ပက်ကာ ငိုယိုတောင်းပန်တော့တာပေါ့။

“အရှင်မင်းကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးကို စကားလေးတစ်ခွန်းလောက်သာ ပြောခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ရှင်းပြပါမယ်ဘုရား”

“သွား . . . ခေါ်သွားကြစမ်း။ သင်ဟာ လူလိမ်လူညာပဲ။ နောင်ဘဝကျမှပဲရှင်းတော့”

www.burmeseclassic.com

သူတို့ဟာ 'အက်(ခ)မက်' ရဲ့ ဦးခေါင်းကို တကယ်ပဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်တဲ့ကွယ်
ဒါပြင် . . . နောက်ထပ် ဒီလိုလူလိမ်လူညာတွေ ထပ်မပေါ်ရဲအောင်ဆိုပြီး နက္ခတ်ဆရာ
'အက်(ခ)မက်' ရဲ့ ဦးခေါင်းဖြတ်ကြီးကို မြို့ရိုးတံခါးပေါက်မှာ ချိတ်ဆွဲထားကြသတဲ့။ ဒီလို
အချိန်တွေဟာ တရွေ့ရွေ့စီးဆင်းသွားပြီး၊ ဆယ်နှစ်၊ နှစ်ငါးဆယ်၊ နှစ်တစ်ရာ လွန်လာခဲ့ပြီပေါ့
ဒီတော့လည်း လူတွေက နက္ခတ်ဆရာ 'အက်(ခ)မက်' ကိုလည်း မသိကြတော့။ 'အက်(ခ)မက်'
ခေါင်းဖြတ်ခံရတဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း မသိကြတော့။

နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ . . . ။

နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ . . . ။

နောက်ထပ် လေးဆယ့်နှစ်နှစ် . . . ။

နောက်ထပ် လေးရက် . . . ။

နောက်ထပ် နှစ်နာရီနဲ့ သုံးဆယ့်ခုနစ်မိနစ် . . . ။

အဲဒီအချိန်မှာ . . . နက္ခတ်ဆရာတစ်ဦးဟာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်
တော့ ထွန်းလင်းတောက်ပနေတဲ့ ကြယ်တာရာကြီး မရှိတော့ဘူး။ တကယ့်ကို မရှိတော့ဘူး
အလုံးကြီးလည်း မရှိတော့၊ ဘာအရောင်မှလည်း မရှိတော့။ ကြယ်တာရာကြီး တကယ်ပဲ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီပေါ့ကွယ်။

တကယ်တော့ . . . အဲဒီကြယ်တာရာကြီး မရှိတော့တာ ကြာပြီကွယ်။ သူ့ရဲ့
နောက်ဆုံးအလင်းရောင်ဟာ ကမ္ဘာမြေကြီးဆီရောက်ဖို့၊ နှစ်ပေါင်း လေးရာလေးဆယ့်နှစ်နှစ်၊
လေးရက်၊ နှစ်နာရီ သုံးဆယ့်ခုနစ်မိနစ် ကြာသတဲ့ကွယ်။

ဒါဆိုရင် . . . သဘောပေါက်ပါပြီနော်။

ကျွန်တော် ဘာကံသူးပယူပါဘူး

The Untippable Taxi - Driver - GRIGORY GORIN

ကျွန်တော်က လက်ပြလိုက်သောအခါ အငှားယာဉ်တစ်စင်းသည် ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ရပ်လာသည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်သွားမှာက သိပ်တော့မဝေးပါဘူး။ ‘ဗန္ဓုလ ပန်းခြံ’ကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အရင်လိုနေလို့ပါခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ကားဆရာကို ပြောလိုက်သည်။

“ကြိုက်တဲ့နေရာသာ သွားပါ။ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါ့မယ်”

ငါးမိနစ်မျှကြာသောအခါ ကားကိုရပ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အငှားယာဉ်မှ မိတာက ‘လေးဆယ့်ကိုးပြား’ ကျသည်ကို ပြနေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကားဆရာကို ကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အကြွေအမ်းစရာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ကားဆရာက ပြောသည်။

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲနိုက်၍ စမ်းလိုက်ရာ ငါးမူးစေ့ တစ်စေ့ကို တွေ့သဖြင့် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပြန်အမ်းစရာ တစ်ပြားစေ့ မရှိဘူးခင်ဗျာ” ဟု ကားဆရာက တောင်းပန်နေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပြန်အမ်းမနေပါနဲ့တော့” ဟု ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယဉ်ပျိုးဓာဇ

www.burmeseclassic.com

“မဖြစ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ဘောက်ဆူး လက်မခံဘူး တစ်’မယူရပါဘူး”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”ဟု ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်လမ်းထောင့်မှာ ဆေးလိပ်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား ဖိုက်ဆံကို အဲဒီဆေးလိပ်ဆိုင်မှာ အမ်းပေါ့ဗျာ”

ကံတရားပဲဟု ဆိုရတော့မည်။ ထိုလမ်းသည် ဘယ်ကွေ့လမ်း မဟုတ်သောကြောင့် ကားကို ညာဘက်လမ်းသို့ ချိုးကာ ပြန်ကွေ့ရသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ထိုလမ်းမှာလည်း တစ်လမ်းသွားဖြစ်နေပြန်သည်။ အတိုချုပ် ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဆေးလိပ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်သောအခါ ထမင်းစားချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ပိတ်သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာ မိတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ၉၄ ပြားတိတိ။

“အကြေလည်း ပေးစရာမရှိဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး ကျုပ်က ဘောက်ဆူးအပိုင်ငွေ ပေးတာလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး”ဟု ကားဆရာက ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒီတော့ တစ်ကျပ်တိတိဖြစ်သွားအောင် နောက်ထပ် သုံးပြားဖိုး မောင်းပေတော့ ကိုယ့်လူ”

ကားကို နောက်ထပ် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် မောင်းလိုက်သောအခါ အငှားယာဉ်မှ မိတာမှာ တစ်ကျပ်တိတိ ကျနေပြီဖြစ်လေသည်။

“ကဲ... ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်တော့။ ဆင်းတော့မယ်”

“မရဘူး ဆရာရေ။ ဒီနေရာမှာ ကားမရပ်ရဘူးလို့ ရေးထားတာ ဟိုမှာ ဆရာမမြင်ဘူးလား”

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း မိတာသာ ပြန်ချိုးလိုက်တော့ကွာ”

“စည်းကမ်းထဲမှာ ဒီလိုမရှိဘူးဗျ။ ခရီးသည် ကားထဲမှာရှိနေရင် မိတာကတော့ တက်နေမှာပဲ”

သည်လိုနှင့် ကားကို ဆက်မောင်းလာရာ ကားရပ်၍ရသောနေရာသို့ ရောက်သော အခါ မိတာက တစ်ကျပ်နှင့် ပြားနှစ်ဆယ်ကို ပြနေလေပြီ။ မိတာမှ ကျသင့်ငွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ညည်းလိုက်မိလေသည်။

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာတစ်ခု ရှိတယ်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ကို ရောက်အောင်သွားမယ်။ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးမတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ငွေကို အမ်းကြတာပေါ့”

သို့နှင့်ပင် ကားသည် ရှေ့သို့ချီတက် ဆက်လက် မောင်းနှင်ရပြန်လေပြီ။

ကံအကြောင်းဟုပဲ ဆိုပါတော့။ သူ့မိတ်ဆွေ စာရေးမ၏ ရုံးခန်းမှာ တံခါးပိတ်ထား
သည်။ အော်... ထမင်းစားချိန်ပင် ရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့
သည် ကုန်သည်လမ်းပေါ်မှ ငွေစာဘဏ်တစ်ခုဆီသို့ ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့ကြသည်။ ကံဆိုး
ချင်တော့ ထိုငွေစာဘဏ်ကလည်း ပိတ်ထားသည်။ အငှားယာဉ်ပေါ်မှ မိတာကို ကြည့်လိုက်
တော့ သုံးကျပ်တိတိ ဖြစ်နေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အိတ်ထဲမှ ကျပ်တစ်
သုံးရွက်ကို မြန်မြန်ထုတ်၍ ကားဆရာကို ပေးလိုက်ရသည်။ ကားဆရာလည်း ပိုက်ဆံ
အကျိအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးမှ မိတာကို ပြန်၍ချိုးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့
ဘယ်ခါမှ ‘အပိုဘောက်ဆူး’ယူလေ့ မရှိဘူးခင်ဗျ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း
ချိုးကျူးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကနေ ‘ဗဟိုရ်စည်ရပ်ကွက်’သွားချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လို သွား
မလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်ပို့ပေးမယ်လေ။ လာတက်”ဟု ဆိုကာ ကားဆရာသည် မိတာကို
ချိုးလိုက်လေသည်။ နောက် ငါးမိနစ်ကြာသောအခါ ‘ဗဟိုရ်စည်’သို့ ရောက်ပါတော့သည်။
ထိုအချိန်တွင် အငှားယာဉ်ပေါ်မှ မိတာကိုကြည့်လိုက်တော့ တကယ့်ကို အင်
အကျဗျာ၊ ‘လေးဆယ့်ကိုးပြား’တဲ့။

သျှက်ဝေသရဗ

The Healer - VICTOR ARDOV

မြင်ကွင်း ။ ။ ဆေးရုံတစ်ခုမှ တာဝန်ကျဆရာမ၏ စားပွဲခုံတစ်ခု။ နံရံပေါ်မှာတော့ ဆွေးရှူးပြန်ရောဂါပျောက်ဆေးကို တီထွင်သူ လူးဝစ်ပတ်စဗျာ၏ ရုပ်ပုံကားချပ်။ စားပွဲခုံမှာတော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်။ ပျင်းရိပျင်းတွဲနှင့် အိပ်ငိုက်နေရာမှ သမ်းခေ ဆိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ အဆက်မပြတ် ရေရွတ်နေတော့သည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား။ ပျင်းဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ ပျင်းစရာကောင်းလွန်းလို့ အရည်တောင် ထွက်ချင်လာပြီ။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆွေးရှူးတစ်ကောင်က ကိုက်လိုက်မှ လူနာက လာတော့မှာ။ ဟုတ်ပါ့တော်။ ဟိုကောင်မ အကက်ကီနာတို့ဆို ဖိမ်ပဲ။ သူတို့က ဇိုးငနဲတွေကို အမူးပြေအောင် လုပ်ပေးတဲ့ဆေးရုံဆိုတော့ ပျော်ဖို့တောင် ကောင်းသေး။ ငါးမိနစ်ဆိုတစ်ယောက်ကျ လာနေမှာ။ နောက်ပြီး တောပြော လိုက်၊ တောင်ပြောလိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ ပုတ်လိုက်၊ ကန်လိုက်ကျောက်လိုက်နဲ့ တကယ့်ကို အာတ်ရုံကြီးအတိုင်းပဲ။ ပျော်ဖို့တောင် ကောင်းသေး။ ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်။ ဆွေးရှူးကိုက်ခံရတဲ့သူများ မရှိရင် ဆေးရုံတစ်ခုလုံးကို ခြောက်ကပ်နေတာပဲ . . . ။

ထိုအချိန်တွင် ဆေးရုံထဲသို့ လူတစ်ယောက် ကသောကမျောနှင့် ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ရိုရိုကျိုးကျိုးဖြင့် . . .

“မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ ဆရာမ”ဟု ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။
“ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါရှင်”

ယဉ်မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဆရာမရယ် . . . ဖြစ်ပုံကတော့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း . . . ပြောပါဦး”

“ဆရာမကိုတော့ နောင်ယုက်သလို ဖြစ်တာ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို အလည်သွားတော့ . . . ”

“အလည်သွားတော့ . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“သူတို့မှာ ခွေးကလေးတစ်ကောင် ရှိတယ် ဆရာမ၊ သူတို့ကတော့ ‘ဘိုတစ်’ ခေါ်ကြတာပဲ”

“အဲဒါ ရှင့်ကို ကိုက်လိုက်ရောလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါနဲ့ဆရာမက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ခွေးကိုက်မခံရဘဲနဲ့တော့ ရှင်က ဒီဆေးရုံကို ဘာအတွက်လာနေမလဲ။ ထားပါ။ ဒါဆိုလဲ . . . ဟောဒီပုံစံလေး ဖြည့်လိုက်ပါဦး . . . ကျေးဇူးရှင်ရေ” ပြောရင်း ဆရာမက ရှည်လျားလှသည့် ပုံစံစာရွက်ကြီးကို ထုတ်ပေးသည်။

“အိုး . . . များလှချည်လား။ ဒီပုံစံတွေသာ ပြီးအောင်ဖြည့်နေရရင် အလုပ်လေး နောက်ကျတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဆေးတစ်လုံးလောက် မထိုးပေးနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ ကျွန်တော် သွားပါရစေဗျာ”

ထိုအခါ ဆရာမက အသံမာမာဖြင့် . . .

“ဒီမှာ . . . ခွေးလူနာ၊ ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“မရေးရင်မဖြစ်ဘူး ဆိုရင်လည်း ‘ဘော့ကုန်’ လို့သာ ရေးလိုက်ပါဗျာ”

“ကိုက်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဘိုတစ်”

“ဆွေမျိုးတော်သလား။ ဒါမှမဟုတ် နာမည်ဆင်လို့လား”

“ကြည့်ပြောပါဆရာမ။ ကျွန်တော်က လူတစ်ယောက်လေ”

“ကျွန်မ မြင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခွေးလူနာရဲ့ အလုပ်အကိုင်က . . . ”

“ခွေးလူနာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က စီးပွားရေး ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ”

“အလုပ်ဌာနကရော . . . ”

“ချင်မီးကုတ်ကော်ပိုရေးရှင်းကပါ”

“ဘာ ကော်ပိုရေးရှင်း”

“ချင်မီးကုတ်ပါ”

“ဘာ . . . ကုတ်”

အိမ်ထဲသို့လျှောက်သွား

“ချင်မိ”

“ဘာ . . . ချင်မိ”

“ကုတ်”

“ဒီမှာ ခွေးလူနာ . . . မေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေပါ။ နောက်ရော

မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်က ကောင်းကောင်းဖြေသားပဲ။ ခင်ဗျားကရော ကောင်းကောင်းမေးလို့

သား”

“မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မ မေးချင်သလို မေးမယ်”

“ဘယ်ရမလဲ။ ခင်ဗျားက ပုံစံထဲမှာ ဖြည့်နေတာပဲ”

“အဲဒါ ရှင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်အလုပ်က ကျွန်မ မေးတာကိုဖြေ။ အရင်ကရော

အကိုက်ခံရဖူးလား”

“ခံခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်ကော . . . ”

“ဘယ်သူက ရှင့်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုက်ခဲ့ဖူးသလဲ”

“ဟိုးခေတ်တွေတုန်းကတော့ ဂျပိုးအကိုက်ခံခဲ့ဖူးတယ်”

“ကျွန်မမေးတာက နို့တိုက်သတ္တဝါအကိုက်ခံရဖူးလား မေးတာ”

“ဪ . . . ဒါလား။ အကိုက်ခံရပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ကိုယ်က အရသာမှ မရှိတာဗျာ။ ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ထားပါတော့ ဒါနဲ့ ရှင့်မှာ နှမတွေရှိလား”

“မရှိ”

“အစ်ကိုတွေရော”

“မရှိ”

“သူတို့ရော အကိုက်ခံခဲ့ရဖူးလား”

“သူတို့က ရှိမှမရှိဘဲ။ ဘယ်လိုအကိုက်ခံရမှာလဲ”

“ဒီမှာ . . . ၊ ခွေးလူနာ၊ ရှင် ကျွန်မကိုပြန်အော်စရာ မလိုဘူး။ ဆေးရုံစောင့်

ဆွခေါ်ပြီး ဆွဲထုတ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဒါနဲ့ ရှင့်မိဘတွေရော အကိုက်ခံရဖူးလား”

“အလို . . . ဘုရားသခင်၊ ကျုပ်အဖေနဲ့ အမေကို ဘယ်သူကကိုက်မှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျွန်မဘယ်သိပါ့မလဲရှင်။ သူတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေများ . . . ”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာရော ခွေးမိတ်ဆွေရှိလား”

ယဉ်မျိုးဇာဇာ

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ မေးတာသာဖြေပါ။ ရှင့်ကို ဘာကောင်က ကိုက်လိုက်တာလဲ”

“ပြောပြီးပြီကော . . . ပါပီလေးပါလို့”

“ဒီရုံးပုံစံမှာ ‘ပါပီ’လို့ ရေးလို့မရဘူး”

“ခွေးတစ်ကောင်ဗျာ။ ခွေးသားကလေးတစ်ကောင်ဗျာ၊ သိလား”

“ဒါဆိုလဲ ‘ခွေး’လို့ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါရှင်”

“ကျုပ်ကလည်း ခွေးလို့ပြောတာပဲ။ ခွေးဗျာ . . . ခွေး၊ သဝေထိုးဝစ္စနှစ်လုံးပေါက် ခွေးဗျာ၊ ကဲ . . . သိလား”

“အထီးလား၊ အမလား”

“ကမြင်းမကလေးပေါ့”

“ဒီမှာ ခွေးလူနာ၊ ကျွန်မ အစောင့်တွေခေါ်လိုက်ရမလား”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း ခွေးကိုက်ခံဖူးတာပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျွန်မ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာပဲ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ တစ်ခါမှ ခွေးကိုက် မခံရဘူးပေါင်”

ထိုစဉ် . . . ဧည့်သည်လူနာသည် ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးကြီးများနှင့် ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှလည်း တရစပ် ရေရွတ်ရင်း . . .

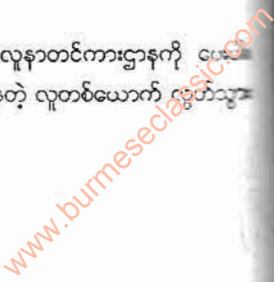
“ကဲ ဒါဆို၊ ဒီတစ်ချို့တော့ အကိုက်ခံတော့ဗျို၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုက်တော့မယ်” ဟုပြောကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစ်စီ ထွက်လာလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာမလည်း အော်၍ ထွက်ပြေးသွားသည်။

“ဘုရားသိကြား မ, လို့ . . . ခွေးရှူးပြန်တာကလည်း မြန်လိုက်တာနော်” ဧည့်သည်လူနာကလည်း အခန်းထဲရှိ မြင်မြင်သမျှ အရာတို့ကို ပစ်ပေါက် ချေမှု မျက်ဆီးကာ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ ဆရာမလုပ်သူလည်း ဒီတော့မှ ချောင်းကြည့် ရက . . .

“ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ထွက်တော့ပြေးပြီ။ ခုလောက်ဆို မြို့ထဲက ပန်းကန်ထွေ လိုက်ခွဲနေရောပေါ့။ လူတွေကိုလည်း လိုက်ကိုက်နေရောပေါ့”

ခဏကြာတော့ ဆရာမသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အသက်မရှုဘဲ မနားတမ်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . . ဟယ်လို! အရေးပေါ် လူနာတင်ကားဌာနကို ယော့ ဟုတ်ကဲ့ အရေးပေါ်လူနာတင်ကားဌာနကပါလား၊ ခွေးရှူးပြန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် လူတစ်ယောက်

ဒါတယ်။ ဒါပေါ့ . . . ကိုက်တတ်တာပေါ့။ ဆရာမကိုရော . . . ကိုက်သေးလား . . .
 ဟုတ်လား။ ဘယ်ရမလဲ ကျွန်မက ခွေးရူးပြန်ကုတဲ့ ဆေးရုံကပဲ။ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲ
 ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သင်တန်းဆင်းပြီးသား ဆေးဝန်ထမ်းလေး။ သူ့လို
 လူမျိုးတော့ . . . ငါးမိနစ်လောက်လေး မေးခွန်းဆက်တိုက်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ သွက်သွက်ခါ
 ခွေးအောင် လုပ်နိုင်တာပေါ့ရှင် . . . ဘယ်ရမလဲ!"

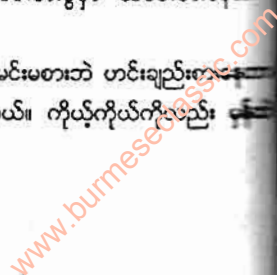
ကျောက်ထိုးဖိုးမျှော်ဖြစ်ခဲ့သော်

Topsyf Urvydom - VICTOR DRAGUN SKY

တစ်ခါတုန်းက . . . ကျွန်တော်သည် ထိုင်၍စဉ်းစားနေရင်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်ကူးတစ်ခုကို ရရှိဖူးလေသည်။ တခြားတော့မဟုတ်ပါ။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်စောက်ထိုးဖိုးမျှော်တွေ လုပ်ပစ်လိုက်ရရင်၊ ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲပေါ့။ ဥပမာဆိုပါတော့ ကလေးတွေက နေရာတကာမှ ဦးစီးခေါင်းဆောင်တွေလုပ်ပြီ။ လူကြီးတွေက သွန်သင်ဆုံးမ၊ လူကြီးတွေက နာခံရမယ်ဆိုပါတော့။ လူကြီးတွေက ကလေးနေရာရောက်ပြီး ကလေးတွေက လူကြီးနေရာရောက်ကုန်လျှင်၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကုန်မည်မသိ။ ကဲ... ခြေနေကြာတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇောက်ထိုးဖိုးမျှော် မဟာအတွေးကြီးကို ကျွန်တော့်မိသားစုကနေပဲ စပြီး စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်။ ပထမဆုံး မေမေ့ကို ကျွန်တော်က အမိန့်အမိန့်ပေးပြီး အုပ်ချုပ်ရမှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ဖေဖေကလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ကြိုက်ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဖွားဖွားကဆို ရှိက်ကြီးတင်နေ ဝိုလိုက်မှာ။ တစ်သက်လုံးတောင် ဝိုလိုက်မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရမှာပဲ။ ကဲ . . . ပထမမေမေ့ကိုပဲ အရင် စမ်းကြည့်ရအောင်။ မေမေက ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းစားနေထိုင်ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်က ပြောရတော့မယ်လေ။

“အောင်မယ် . . . ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ထမင်းမစားဘဲ ဟင်းချည်းစားနေတာကိုး။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကျတော့ မစားဘူး။ ဖယ်ထားတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှီ

ခေါင်းပုံလျှောက်သူ

ပြန်ကြည့်ပါဦး။ အရိုးပဒေသာဖြစ်နေပြီ။ ဟင်းစားရွေးတာကို။ အားရှိအောင် စားချွာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒီလိုပြောတော့မှ မေမေသည် ခေါင်းပုံကာ ထမင်းကို ကောင်းကောင်းစားခါတော့ သည်။ သည်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဆက်၍ အာဏာတွေ ပါဝါတွေ ပြုပြန်ပါသည်။

“ထမင်းစာရင် မငေးနဲ့၊ ညက်အောင်ဝါးစား။ ကြည့် . . . ပြောနေရင်း အိပ်ပျော်နေသလား မသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ် တိုင်းရေး ပြည်ရေးတွေ စဉ်းစားနေတယ် ထင်တယ်။ စားမှာသာ စားစမ်း . . . ကုလားထိုင်ကို လှုပ်ပြီးနဲ့မနေနဲ့လေ”

ထိုအချိန်မှာပင် ‘ဖေဖေ’ အလုပ်ကပြန်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင်မှာပင်၊ ကျွန်တော်က မလွတ်တမ်း လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။

“ဟော... တစ်ယောက်ကလည်း လာပါပြီ။ ထမင်းစားချိန်ဆို သူ့ကိုပဲ ကျန်တဲ့သူ တွေက အမြဲစောင့်နေရတယ်။ သွား . . . သွား . . . လက်သွားဆေးချေ။ ကောင်းကောင်း လည်း ဆေးဦးနော်။ ပြီးရင် လက်သုတ်ရင်လည်း သတိထားဦး။ မင်းမို့ လက်သုတ်ပြီးရင် လက်သုတ်ပဝါကို မဲညစ်သွားတာပဲ။ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ ဘရပ်(ရှ်)နဲ့ သေချာတိုက်ဆေး ကြားလား။ လာစမ်း... ပြစမ်းပါဦး။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ လက်သည်းတွေကလည်း ရှည်လို့ ချေးတွေနဲ့မဖြစ်ဘူး။ ကပ်ကြေး ယူခဲ့စမ်းဟေ့ . . . ။ မပဲ့သွားနဲ့လေ။ နာအောင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကောင်းကောင်းညှပ်ပေးမှာပေါ့။ မိန်းမရှာကျနေတာပဲ တရှုံ့ရှုံ့နဲ့။ လာ.. ပြီးရင် စားပွဲမှာ လာထိုင်”

ထိုအခါ ဖေဖေသည် မေမေ အနားတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီ။ တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . မင်းရော ကြိမ်းခံထိသေးလားကွ”

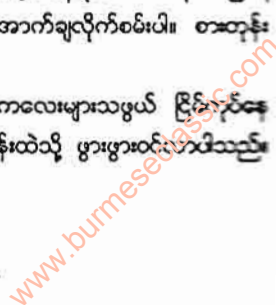
မေမေကလည်း တိုးတိုးကလေး ကပ်ဖြေလိုက်တယ်။

“မထိနေပါ့မလားတော်။ တူတူပါပဲ”

ဒီတော့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်ရသည်။

“ထမင်းစားတုန်းမှာ စကားမပြောနဲ့လေ၊ ‘စားသောက်စဉ်မှာ ယဉ်ကျေးပါ’ဆိုတာ ပြည်သူ့နီတိထဲမှာ သင်ရတယ်မဟုတ်ဘူးလား။ မှတ်ထားမှပေါ့။ နေရာတကာ လိုက်ပြောရ တော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ သတင်းစာကိုဖယ်ပြီ။ အောက်ချလိုက်စမ်းပါ။ စားတုန်း သောက်တုန်း စာမဖတ်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဖေဖေနှင့် မေမေ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြွက်ကလေးများသဖွယ် ငြိမ်းအောင် အောင်၊ ကျွန်တော်က အုပ်ထိန်းနေစဉ်မှာပင် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပွားဖွားဝင်းလာပါသည်။

“ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး...။ စာခြောက်ရုပ်ပုံပေါက်နေတဲ့ ခင်ဘူးတို့ ဖွားဖွားကြီးပုံကို ကြည့်ကြပါဦး။ ကြည့်လိုကောင်းကြရဲ့လား...။ အရပ်ကလည်း ကလန်ကလားနဲ့...။ ရုပ်ကလည်း ဖြစ်နေလိုက်တာ။ ဘာလဲ လမ်းပေါ်မှာ ‘ဟော်ကီ’ ကစား ငြီးပြန်လာတာပေါ့လေ။ လက်ထဲမှာလည်း တုတ်ကြီးနဲ့ ရှိသမျှအမှိုက်၊ အကုန် အိမ်သယ်လာ ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး မမြင်ရစေနဲ့ သိလား”

ကျွန်တော်သည် ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အခန်းတွင်းသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ကစား လိုက်ပြီး ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“အားလုံး ထမင်းစားပြီးရင် အိမ်စာတွေကို ပြီးအောင်လုပ်ထားပါ။ ကျွန်တော်က တော့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ် သိလား” ထိုအခါ ကလေးတို့သဘာဝ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ပူဆာကြတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်။ ကျွန်မတို့လည်း လိုက်မယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင် တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်တယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရသည်။

“အော် ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ပြန်ပြီပေါ့လေ။ မနေ့ကပဲ မွေးနေ့ပွဲ သွားထားကြသေး တယ် မဟုတ်လား။ တနင်္ဂနွေနေ့ကလည်း ဆပ်ကပ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပြထား သေးတယ်။ အပျော်အပါးပဲ မက်ချည့်နေလို့ ရမလား။ တစ်ခါတလေလည်း အိမ်မှာနေပြီး စာလေးဘာလေး ကျက်ဦးမှပေါ့။ ရော့ . . . ပြား ၃၀ တန် ရေခဲချောင်း တစ်ယောက် တစ်ချောင်းစီ ဝယ်စားကြ”

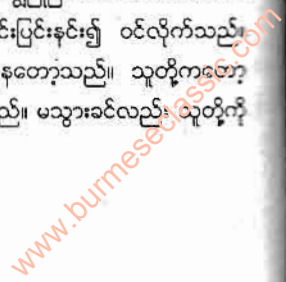
သည်တော့ ဖွားဖွားက ထပ်၍ ဂျီတိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်မတော့ လိုက်ပါရစေ။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာက ကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် လူကြီး တစ်ယောက် အခမဲ့လိုက်လို့ရသားပဲ။ ခေါ်ပါ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ဖွားဖွားက ပိုသည်းနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စကားကို လှီးလွှဲပြောလိုက်ရသည်။

“လိုက်လာတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီရုပ်ရှင်က အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်တဲ့သူတွေ မကြည့်ရဘူးတဲ့၊ ကဲ အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ပါ”

ကျွန်တော်သည် သူတို့ခံစားနေရသည်ကို မသိကျိုးကျွံပြုပြီး တမင်သက်သက်ပင် သူတို့ရှေ့မှာ ဖြတ်လျှောက်ကာ၊ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မှန်ရှေ့တွင် လေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ပြင်ဆင်နေတော့သည်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်တော် လေချွန်သံကို ‘မျောက်မင်းအူသံ’ဟု ထင်နေရော့မည်။ မသွားခင်လည်း သူတို့ကို

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ

မှာစရာရှိတာတွေ မှာခဲ့ရဦးမည်။ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောခဲ့ရဦးမယ်။

ဟော၊ ပြောရင်း ဆိုရင်း ကျွန်တော့်မှာ မှာဖို့၊ ပြောဖို့ပင် အချိန်ပညာတွေပါ။ သူတို့ကိုမှာရန် စကားလုံးများကို စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ကျွန်တော်၏အမေ၊ တကယ် မေမေအစစ် ရောက်လာကာ၊ စတင်၍ ဆူပါတော့သည်။

“ဟဲ့ ငုတ်တုတ်ထိုင် ငိုက်နေပါလား။ ထမင်းစားစရာရှိတာ စားလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး။ အရိုးပဒေသာကိုဖြစ်လို့”

ဂရုဟမ်ဘဲလ်ရဲ့တယ်လီဖုန်း

When There A Telephone Handy - MANUIL SEMYONOV

ဇာတ်လမ်းက အဲသည်ကစတာပါပဲ။

တစ်နေ့ . . . ကျွန်တော် တောစင်မှာ မှီသွားရှာရင်း သနားစရာ ရှဉ့်ကလေး တစ်ကောင်ကို သွားတွေ့တယ်။ သူ့ခမျာ ဒဏ်ရာကလေးနဲ့ ကယ်သူမဲ့နေရာတော့ ကျွန်တော် လည်း မှီခြင်းထဲ အလွယ်တကူထည့်ပြီး အိမ်ကိုသယ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဇာတ်လမ်းက စတာပါပဲဗျာ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . အိမ်မှာ ဂရုစိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာလေးတွေ ပျောက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားရပြီ မဟုတ်လား။

သူ့ကို ဘယ်မှာထားမလဲ။

ဘယ်သူတွေနဲ့ ထားမလဲ။

တော်တော်ခေါင်းစားတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသလောက်တော့ သူနဲ့ဘဝတူ ရှဉ့်ကလေးတွေနဲ့နေတာ အကောင်းဆုံး မဟုတ်ဘူးလား။ ပြောမယ့်သာပြောတာ . . . ဟောဒီ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ 'ရှဉ့်ရိပ်သာ'ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မသိ။ အိမ်သားတွေလည်း တစ်ယောက်မှမသိ။ ဟုတ်တော့နေပြီ။

အဲဒီတုန်းမှာ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေက မထင်မှတ်ဘဲ စားပွဲပေါ်ရောက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာက တယ်လီဖုန်း။

"ဟုတ်ပြီ . . . တယ်လီဖုန်းရှိတာပဲ။ နားလည်တဲ့သူတွေဆီ လှမ်းဆက်မေးရင်

ယဉ်မျိုးစာပေ

နိုင်တာပဲ။ ငါတော်တော် တုံးတာပဲနော်”

ဒါနဲ့ . . . ကျွန်တော်လည်း စုံစမ်းရေးဌာနကို ဖုန်းလှည့်ပြီး ချက်ချင်းမေးလိုက်
တယ်။ “ကျွန်တော့်ဆီမှာ အမွေးစုတ်ဖွားနဲ့ သတ္တဝါလေးတစ်ကောင် ရောက်နေလို့ပါ။
အဲဒါ လက်ခံထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မယ့် နေရာလေးများရှိရင် . . .” စကားမှ မဆုံးသေးဘူး။
တစ်ဖက်က ချိုသာတဲ့ မိန်းကလေးသံက ချက်ချင်းလို တုံ့ပြန်လာတယ်။

“တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို ဆက်ပါရှင်။ ဖုန်းနံပါတ်က ၀-၃၄-၁၂ ပါ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်လှည့်လိုက်တယ်။

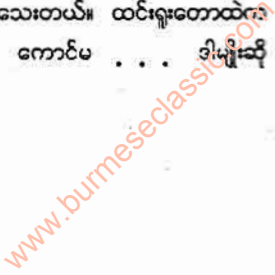
“တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကပါလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်
ဆုတ်နေလို့ပါ . . . အဲဒါ တဆိတ်ကျေးဇူးပြု၍ . . . ဘယ်လိုများ”

တစ်အောင့်လောက်ကြာမှ တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေသံထွက်လာတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ . . . ။ လူကြီးမင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းဟာ ယေဘုယျဆိုရင်တော့
စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရဲ့ နယ်မြေဌာနကို
ဆုတ်နေလို့ပါပဲ။ ဒါထက် တိတိကျကျ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကော့ကေးဆပ်တောင်တန်းနဲ့
ဘက်စပီယန် မြေကန်လွင်ပြင်ဒေသဆိုင်ရာ ဌာနပါ။ တကယ်တမ်း လူကြီးမင်း ဆက်သွယ်
သင့်တဲ့ဌာနကတော့ ‘လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ’ဌာနဖြစ်ပါတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ ၀-၃၄ -
၃၂ ပါ”

“မဆိုးဘူး။ လမ်းစတော့ ရပြီပဲ”ဆိုပြီး သူပြောတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်လှည့်
လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တောင် ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟာရသေးပါဘူး။ ဖုန်းထဲက အသံတွေက
ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုလို့ ထွက်လာပါတယ်”

“အဲဒီမှာ သူ့ရည်းစားက ဗီရိုထဲပိတ်မိနေတယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ‘မိ၊ မိ’ဆိုတဲ့
အသံကြီးက ပေါ်လာတော့ သူ့ခမျာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီး “ပရိဘောဂတွေကို
မီးမလောင်ပါစေနဲ့။ အရင်သယ်ကြ”ဆိုပြီး ကုန်းအော်တော့တာပဲ။ ဟား . . . ဟား . . .
ဟား။ ဟဲ့လို . . . ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။ ခုနကပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ။ ဘာပြောတယ်။
ရှဉ့်တစ်ကောင်ဟုတ်လား။ မလိုချင်ဘူး။ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး။ ကျွန်မတို့ဌာနက တော
ဆောင်တွေ ကိုင်တာပါ။ သမင်တို့၊ ဒရယ်တို့တွေရင်တော့ ပြောပါ။ ချက်ချင်းလာခဲ့ပါမယ်။
ရှဉ့်ကတော့ ကျွန်မတို့နဲ့မဆိုင်လို့ပါ။ သူနဲ့ဆိုင်တာက ဖုန်း ၀-၃၄-၁၄ ပါရှင်။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်း
အစာစောက် ဟာသမိတယ် မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ထင်းရှူးတောထဲက
အဖြစ်အပျက်လေ။ ဘယ်လိုလဲ နားထောင်ချင်သေးလား။ ကောင်မ . . . ဒါမျိုးဆို
တော်တော် ဝါသနာပါတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းထဲက ဟာသတွေ နားမထောင်တော့ပါဘူးလေဆိုပြီး သူ ပြောတဲ့ နံပါတ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ကြည့်မှပဲ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်မှာ တယ်လီဖုန်း တွေ တော်တော်များဖုန်း သိရတယ်။ ကြည့်ပါလား။ ဖုန်းနံပါတ်ဆိုတာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဖုန်းဝင်သွားပြီ။

“ ”

“ရှဉ့် ဟုတ်လား။ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ကလား။ ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့လား”

“ပုဂ္ဂလိကပါ”

“ဒါဆိုရင် ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဌာနက ပုဂ္ဂလိကနဲ့ ဆက်သွယ် ပြီး အလုပ်မလုပ်ရပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရပါမလဲခင်ဗျာ။ ရှဉ့်ကလေးနေဖို့ကလည်း”

“တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဖုန်းနံပါတ်က ၃-၁၃-၆၅ ပါ”

ဟိုက် . . . လာပြန်ပြီ။ နောက်တစ်လုံး ”

သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်ကြည့်လိုက်တော့ . . . တစ်ဖက်တယ်လီဖုန်း ဆူညံသော ထုသံ၊ နှက်သံများ ပီပီသသကြီး ထွက်ပေါ်လို့ လာနေတယ်။ ကြည့်ရတာ မော်တော်ကား၊ ဘန်ပိပိန်သွားလို့ ထုနေတာများလားမသိ။ အဲဒီအသံတွေကြားထဲက ကျွန်တော်က ကုန်းအော်ပြီးပြောလိုက်တော့ . . .

“ဘာ . . . ဘယ်လို၊ စာကလေးဟုတ်လား”

အလုပ်က မဖြစ်တော့၊ ကျွန်တော်လည်း အသံကို မိုင်ကုန်တင်လိုက်တယ်။

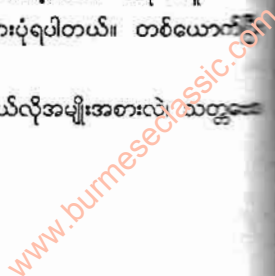
“ဘယ်လို . . . ခွေးကလေးဟုတ်လား”

“ခွေးကလေးမဟုတ်ဘူး . . . ရှဉ့်ကလေး၊ ရှဉ့်ကလေး”

“ဪ ဟုတ်ပြီ။ ကြားပါပြီခင်ဗျာ။ ဟေ့ကောဒ်တွေ ဆူနေတာပဲ။ ရပ်ကြလား ဒါမှာ ဖုန်းပြောနေတာ မသိဘူးလား”

အဲဒီတော့မှပဲ ဖုန်းကို လူလိုသူလို ပြောလို့ရပါတော့တယ်။ မဆိုပါဘူး။ အဲဒီ အဖွဲ့က ကျွန်တော့်ရှဉ့်ကလေးကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားပုံရပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက် ဝိုင်းမေးလိုက်ကြတာများ စုံနေတာပဲ။

“ဪ . . . ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ရှဉ့်ကလေးက ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲ၊ သတ္တဝါ

အရ ရှဉ့်မျိုးကွဲတွေက အများကြီးပဲလေ။ အမြီးကရော ဘာအရောင်လဲ။ ဘယ်လို ဖမ်းတာလဲ။ ပြောပါဦး။ ထောင်ချောက်နဲ့လား။ ကြိုးကွင်းနဲ့ ထောင်ဖမ်းတာလား။”

မေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းတွေဆိုတာ စုံနေတာပဲ။ ဘာကနေ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးမှ . . . သူတို့ဆီက အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်တစ်ဦး ထင်ပါလား။ ခုန်းထဲကနေ အမိန့်သံပါလာခဲ့ လှမ်းပြောပါတယ်။

“ဟေ့ . . . သူငယ်။ မင်းသိထားရမှာက လူနေထူထပ်တဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ယူလာရင် မြူနီစီပါယ်ခွင့်ပြုချက် ပါရမယ်ကွဲ့။ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ မြူနီစီပါယ်က ကျန်းမာရေးဌာနနဲ့ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ နို့ဖို့ . . . မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ သိလား။”

သိပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဖြူးဟာ လူနေထူထပ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိတာပေါ့။ ဘယ်မှာ ဒုက္ခရောက်ခံချင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ သက်ဆိုင်ရာ မြူနီစီပါယ်ဌာနကို ဖုန်းဆက်ရတော့တာပေါ့။ စိတ်တော့ တော်တော်ရှည်ရတယ်ခင်ဗျ။ သုံးရက်တိုင်တိုင် အဆက်မပြတ် ဆက်တဲ့အခါ ပြန်ရတဲ့အဖြေတွေကတော့ . . .

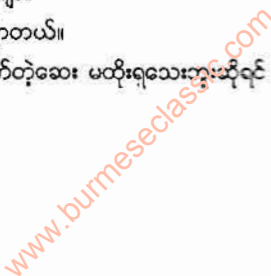
- “ညွှန်ချုပ် မရောက်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ”
- “အစည်းအဝေးခန်းထဲ ရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”
- “မြို့ထဲမှာ လှည့်ပြီး စစ်ဆေးနေပါတယ်”
- “ညနေကျတော့ ထပ်ဆက်ပါ”
- “အပေါ်ထပ်ကို ခဏတက်သွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘယ်ရမလဲ။ လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရတဲ့။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးလုံး ရှိနေမှတော့ ဆည်းလမ်းဆိုတာလည်း ရှိရမှာပေါ့။ တယ်လီဖုန်းဆိုတာ အင်မတန် အသုံးဝင်တဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ် သေး။ နောက်ဆုံးတော့ ထိုတယ်လီဖုန်းဆိုသည့်အရာနှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျန်းမာရေး ဌာနမှ ညွှန်ချုပ်ဆိုသော အရာရှိကြီးကို ရအောင်ကို ဖမ်းလိုက်နိုင်ပါတော့တယ်။

အရာရှိကြီးအဖို့တော့ ကံဆိုးချင်၍လားမသိ။ အစည်းအဝေးတစ်ခုအပြီး နောက် အစည်းအဝေးမစမီ လုပ်ငန်းများလည်း ပြီးစီးချိန်။ ဌာနမှူးများကိုလည်း သြဝါဒကထာများ ဆေးပြီးပြီဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ရုံးခန်းထဲမှာ။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် မိမိရကြီး ဆက်သွယ်မိလိုက်တာပါခင်ဗျာ။

ညွှန်ချုပ်က စကားကို တိုတိုနှင့် လိုရင်းပဲပြောတယ်။

“စည်းကမ်းအရ အဲဒီတိရစ္ဆာန်ဟာ ရောဂါပိုးသတ်တဲ့ဆေး မထိုးရသေးဘူးဆိုရင် ချက်ချင်းသတ်ပစ်ရမယ်”

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ တိရစ္ဆာန်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အကောင်က ကျွဲတို့၊ မြင်းတို့၊ မဟုတ်ပါဘူး။ အကောင်ငယ် ရှဉ့်ကလေးပါ။ သူ့အတွက် ထားစရာ နေရာတစ်နေရာ ရှာပေးချင်လို့ပါ”

“ဒါဆို တက္ကသိုလ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ အဲဒီက ဇီဝဗေဒဌာနမှာ သုတေသန လုပ်ဖို့ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ လိုနေပါတယ်”

ညွှန်ချုပ်ပြောသော တက္ကသိုလ်မှ ဇီဝဗေဒဌာနဆိုတာ ခေတ်မီပစ္စည်းတွေ ပြည့်စုံတဲ့ သိပ္ပံပညာဌာနကြီးပါ။ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်း ဌာနကြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးပေါ် ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ ဆိုတာလည်း အစုံရှိပါတယ်။ ဒါဆို တယ်လီဖုန်းတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် နေရာတိုင်း တယ်လီဖုန်းတွေ အပြည့်တပ်ထားပုံရတယ်။ ဧကန္တ လှောင်အိမ်ထဲက အစမ်းသပ်ခန်း ပူးကလေးတွေ၊ ယုန်ကလေးတွေတောင် တင်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် လှောင်အိမ်ထဲကနေ ဖုန်းနဲ့ “နေကောင်းရဲ့လား။ ကျန်းမာရေးကရုစိုက်နော်” လို့များ လှမ်းမေးနေကြသလား။

အရေးထဲ . . . အတွေးနယ်ချဲ့နေမိလိုက်သေး။ ဇီဝဗေဒဌာနကို ဖုန်းဆက်ပြီး အမလေး . . . ဖုန်းတွေကလည်း များလိုက်တာ။ မှတ်လို့တောင် မနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး လိုချင်တဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းဆီ ရောက်တော့တယ်။

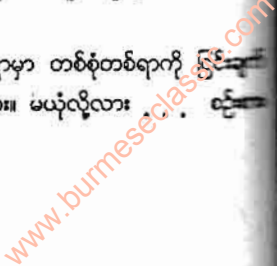
“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . . ရှဉ့်ကလေးတွေလိုတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုပေး မဟုတ်သေးပါဘူး။ တခြားအကောင်တွေကို လုပ်နေရလို့ပါ။ ဆောင်းဦးပေါက်လောက်ဆို လိုပါပြီ။ နောက်သုံးလကြာရင် ပြန်ဆက်ကြည့်ပါလားရှင်”

ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ရှဉ့်ကလေးလည်း ဆာလှရောပေါ့။ သူ့စားတဲ့အသီးကလည်း တစ်မြို့လုံး ဘယ်ဘက် မှာမှ ဝယ်လို့မရ။

နောက်ဆုံး . . . တယ်လီဖုန်းအားကိုးနဲ့ပဲ မြို့ပေါ်ရှိ ရုံး၊ ဌာန၊ ဆိုင်၊ အမှုထမ်း အသိမိတ်ဆွေတွေ စုံနေအောင် ဆက်မေးကြည့်တော့လည်း ဘယ်မှာမှမရ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီတယ်လီဖုန်းကျေးဇူးကြောင့် တစ်မြို့လုံး မဆက်သွယ်ပူးသည့်နေရာပင် မရှိတော့။ တယ်လီဖုန်းကို တီထွင်ခဲ့သည့် အလက်ဇန္ဒားဂရော့စ်ဘဲ(လ်)ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ကျေးဇူးက ပြောမနေနှင့်တော့။ ခက်သည်က ‘ဂရော့စ်ဘဲ(လ်)’ ကိုယ်တိုင်ပင် သူတီထွင်ခဲ့သော တယ်လီဖုန်း သည်မျှအသုံးဝင်သည်ကို သိခဲ့ပုံမပေါ်။

တကယ်တော့ . . . တယ်လီဖုန်းဆိုသောအရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်ဆင် ထုတ်ရန် အကောင်းဆုံးသော လက်နက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မယုံလို့လား . . .

ကြည့်ပါ မိတ်ဆွေ။

တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်ကလူရဲ့အသံကိုသာ ကြားချဉ်း လူကို မြင်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် သင့်အထက်က အရာရှိက လူကောင်ကြီးကိုယ်တိုင် နို့နေလျက်နဲ့ “မရှိသေးပါဘူး”၊ “အစည်းအဝေး တက်နေပါတယ်”၊ “နောက်မှထပ်ဆက်ပါ” ဆိုပြီး သေချာပေါက်ကြီးကို ပြောလို့ရတယ် မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ။ ကဲ ကိုယ့်လူတို့ လေပန်းပြီး တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်ပြောနေတုန်း ဖုန်းဝင်လာပြီဆိုပါတော့။ “အဟဲ . . . သိပ်ကိုအရေးကြီးတဲ့လုပ်ငန်း ကိစ္စ ဆွေးနွေးနေလို့ အစည်းအဝေးမတက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ” လို့လည်း ပြောလို့ရ တယ်မဟုတ်လား”

တောထဲမှ ကောက်ရသော ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း တယ်လီဖုန်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အသုံးပြုတတ်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ ကောက်ချက်တစ်ခုကို ချမိပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ . . . တယ်လီဖုန်းကို တီထွင်လိုက်တာဟာ လူ့လောကကြီးအတွက် ကြီးမားတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။

(ဒါက . . . ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆပါ။)

ဒါကြောင့် . . . တတ်နိုင်ရင် တယ်လီဖုန်းကို မသုံးစမ်းပါနဲ့။ လူတွေမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ တခြားနည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါသေး တယ်။

စာရေးပြီး ပို့ပေါ့ . . . ။ ပရဘူးလား။ လူကြုံနဲ့ပေးလိုက်လည်း ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး . . . ရှေးခေတ်ကလို ခိုကလေးတွေ ခြေထောက်မှာ စာဆွဲပြီး လွှတ်ဦး ရသေးတယ်။

ကျေးဇူးပြုလို့ . . . တယ်လီဖုန်းကိုတော့ သွားမထိလိုက်ပါနဲ့။ တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့ ကောင်က ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ မိတ်ဆွေတွေက ထမင်းစားဖိတ်ဖြစ်-မဖြစ်၊ ဒီလောက်ပဲ အသုံးဝင်တာ။ တခြားနေရာမှာတော့ အလကားပဲ . . . ဖွတ်။

“ဒါနဲ့ ရှဉ့်ကလေးက ဘာဖြစ်သွားလဲ”

ဟုတ်ပါ့ . . . ကျွန်တော်ပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ။ စားတီသူတွေက

ယဉ်ဖျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

မေးကြပြီပေါ့။

စိတ်မပူကြပါနဲ့ခင်ဗျာ။ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။

ဒီလိုလေ . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှဉ့်ဒုက္ခကိုသိတဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက မူကြိုကျောင်းက ဆရာမလေး။ သူပြောပြလို့ သူ့တပည့် မူကြိုကျောင်းသားတွေက ဒီရှဉ့်ကလေးကို လာယူသွားကြတယ်။ သူတို့ကျောင်းဝင်းထောင့်မှာ ရှဉ့်လှောင်အိမ်ကလေးတစ်ခု ဆောက်ထားတာ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင် မွေးထားတာ ရှိတယ်။ အခု ကျွန်တော့်ရှဉ့်ကလေးက အဲဒီအကောင်နဲ့ အဖော်ရသွားပြီ။ မကောင်းဘူးလား။

တကယ်တော့ . . . မူကြိုကျောင်းဆိုတာ တကယ့်သေးသေးလေးပါ။ ဒါလေးတော်တော်တော့ ထူးဆန်းတယ်နော်။

အဲဒီ မူကြိုကျောင်းမှာ တယ်လီဖုန်းတော့ မရှိဘူး . . . ။

လိုနေတဲ့အစိတ်အပိုင်း

The Missing Part - NAUM LABKOVSKY

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးကို ဝယ်လာခဲ့သည်။ အိမ်
ဆောက်၍ တပ်ဆင်ကြည့်ပြီးသောအခါ သူသည် ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တကယ့်
ရေခဲသေတ္တာအတိုင်းပင် အသံများမြည်လာသည်။ သို့သော် အေးတော့မအေးပါ။

ထိုအခါ ရေခဲသေတ္တာပြင်ဆရာကို ခေါ်ရတော့သည်။ ထိုဆရာကလည်း ရေခဲ
သေတ္တာကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် မျှော်လင့်ချက်မရှိသည့်ဟန်ဖြင့်
ထက်ကိုခါပြသည်။

“ဒီထဲမှာ ပစ္စည်းအပိုင်းအစကလေးတစ်ခု လိုနေတယ်ဗျ။ စက်ရုံမှာ ဆင်ကတည်း
က မေ့ကျန်ခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ပစ္စည်းက ဘာမှမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ တကယ့်ကို သေးသေး
ကလေး။ ပီစီကွေးလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒါကလေးမရှိရင် ဒီရေခဲသေတ္တာက
အေးရမယ့်အစား ပူနေလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီလိုတဲ့ပစ္စည်းကလေး ထည့်ပေးခဲ့ပါဗျာ”ဟု ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ
က ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါ။ သိပ်ထည့်ပေးချင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မှာ မရှိဘူးဗျ။
စက်ရုံမှာပဲ ရှိတာ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဘာသာပဲ စက်ရုံမှာ ကြိုးစားပြီး တောင်းကြည့်ပေတော့
နဲ့”

ကျွန်တော်၏ အခြားမိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိသေးသည်။ သူကတော့ တိုက်ခန်းသစ်တစ်ခု သို့ ပြောင်းလာသူဖြစ်သည်။ သူ့တိုက်ခန်းက တော်တော်ကို တိုတောင်းသည်။ နံရံ၊ တံခါး မျက်နှာကြက်အားလုံး ခေတ်မှီပုံစံချည်းဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်များ၏ အောက်တွင်လည်း အပူငွေ့ပေးသော စက်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်ပုံစံ၊ ခပ်ပြားပြား ကလေးဖြစ် သည်။ တကယ့်အပူငွေ့ပေးစက်များဖြစ်သည်။ သို့သော် အပူငွေ့တော့ ထွက်မလာပါ။

သည်တော့ အပူငွေ့ပေးစက်ပြင်သော ဆရာကို ခေါ်ရသည်။ စက်ပြင်ဆရာက စက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးသောအခါ လက်ခါပြသည်။

“ပစ္စည်းကလေးတစ်ခုတော့ လိုနေပြီဗျ။ ဒီတိုက်ဆောက်တဲ့လူတွေ စက်တစ် ကတည်းက မေ့ကျန်ခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ ပစ္စည်းက တကယ့်သေးသေးကလေးပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပစ္စည်းကလေး မရှိရင်တော့ အပူငွေ့မရတဲ့အပြင် အေးတောင်လာဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း စက်ထဲမှာ အဲဒီပစ္စည်းကလေး ထည့်ပေးပါဗျာ”ဟု ကျွန်တော် မိတ်ဆွေက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီပစ္စည်းက ကျွန်တော့်မှာမရှိတူ။ ရှိမှတော့ ဘာပြောစရာလိုမလဲဗျာ တပ်ပေးခဲ့မှာပေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဘာသာပဲ စက်ရုံမှာ ကြို၊စားပြီး ရအောင်တောင်းပေး တော့ဗျို။”

ကျွန်တော့်ကို ဟာသဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပေးပါဟု တောင်းခံလာကြသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း ရေးပေးလိုက်သည်။ ခုတော့ သူတို့လက်ထဲရောက်လို့ ဖတ်နေကြပါပြီ။

ဖတ်ပြီးတော့ သူတို့က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဝတ္ထုက မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ‘ဟာသ’လည်း မပါပါလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုမှာ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခု ကျန်နေခဲ့လို့ပါ။ အဲဒါမပါရင် ဝတ္ထုကလည်း အဖျားရှူးတော့မှာဗျ။ ဒီတော့ လူတစ်ယောက် ခေါ်ပြီး ရှာခိုင်းပါလား။ သူ့မှာ အဲဒီကျန်နေတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့။ တကယ်တော့ သူ့မှာ မရှိဘူးဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားခန်းဖွင့်ပြီး ရှာကြပေတော့ဗျာ”

မပွင့်လေသေထိုလေထိ:

The Parachute Didn't Unfold - MARK ZAKHAROV

လေထီးအထုပ်ကို ဖြေချသော ခလုတ်ကို ကျွန်တော်ဆွဲလိုက်သည်။ လေထိ မပွင့်လာသောအခါ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်က ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ဖူးတယ်” ဟု အုပ်စု ၃ မှ လေထိ မယ်ကလေးက လေဟာပြင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အနီးမှ ဖြတ်ဆင်းသွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ နောက်ဆုံး ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ” ဟု ကျွန်တော် အော်မေးလိုက်သည်။

“သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူးရှင်။ နောက်ဆုံး ခါချလိုက်ရတာ ထင်တာပါပဲ”

ကျွန်တော်လည်း သူမပြောသည့်အတိုင်း ကိုယ်ကို လှုပ်၍ ခါချကြည့်သည့် ဘေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမက ကျွန်တော်နှင့် အမြန်နှုန်းတူစွာ ဆင်းသက်နေသည့် တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... မင်းဘယ်လို ဆင်းနေတာလဲ။ ဒါ ကရော်ကမယ် လုပ်ရမယ့် အလုပ် မဟုတ်ဘူးကွ။ မင့်လေထီးခလုတ် မပွင့်ရသေးဘူးထင်တယ်။ သေချာ ပြန်ကြည့်ပါဦး”

“ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းနေတာပါ” ဟု သူမက ပြန်ပြောရင်း ပြုံးနေလို့ သည်။

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့။ ငါ့အတွက် အခိုက်အတန့်တော့ အဖော်ရတာပဲ”

ယဉ်မျိုးဓာဗ

www.burmeseclassic.com

ကြားထဲတွင် စကားမပြောကြဘဲ ခဏတော့ ငြိမ်ပြီးဆင်းနေလိုက်ကြသည်။

“ငါတို့ ဒီအတိုင်း ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆင်းနေရမလဲ မသိဘူး” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ကိုတင်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ဒီလောက်အမြင့်က ဆင်းလာတာ၊ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ်ပဲ” ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြန်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ တို့နှစ်ယောက်လုံး သတ်မှတ်တဲ့နေရာမှာမှ ကျပါမလား” ဟု ကျွန်တော်က ဘေးကင့်ပါမလားဟူသော ပူပန်စိတ်ဖြင့် မေးကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဟိုမှာကြည့်ပါလား။ မြေပြင်ကို တောင် မြင်နေရပြီ”

“ရောက်ခါနီးပြီ၊ ဟုတ်လား။ မြန်လှချည်လား” ဟု ဆိုပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ကာ သူမဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တယ် အချိုးအဆစ်ကျတာပဲ။ ဝတ်စုံကလည်း ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်နဲ့ဆိုတော့ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။ ခုလို ဝေဟင်ထဲက နတ်ဘုံမှာ မင်းနဲ့သာ ကြာကြာ ဒီလိုအဖော်ရနေမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့ဒီလို လေထီးအတူဆင်းရတာ ပျော်ပါတယ်။ ဒီနေ့မျိုးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မမှေနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်” ဟု သူမကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြန်ပြောရှာသည်။

“ဒို့ဘဝက ဟန်မကျပါဘူးကွာ။ မကြာခင် တို့ချင်း ခွဲခွာရတော့မှာပါ” ဟု နီးကပ် လာသော မြေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကတော့ မကြာခင် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ကို ပြန်ရောက်တော့မှာပါ။ ငါကတော့ ဟိုးကောင်းကင်ဘုံကိုပဲ ပြန်သွားရမယ့်ကောင်ပါကွာ” ဟု မိုးကောင်ကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ငါမသေခဲ့ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းဆို ရတော့မှာပဲ။ အို . . . စဉ်းစားလိုက်တော့လည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့သာ မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်ရရင်လည်း မင်းအနေနဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကို မုဆိုးမကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့သာ ဆင်းသက်ရတော့ပေမပေါ့”

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်ချင်သလား။ ဒါဆို လေထီးဖွင့်တဲ့ခလုတ်ကို မြန်မြန်သာ ဆွဲချလိုက်စမ်းပါ” ဟု ကျွန်တော်ချစ်သဲလေးက အလျင်စလို အကြံပြုလိုက်၏။

ခေါင်းစုံလျှောက်သူ

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ ငါစောစောထဲက ခလုတ်က ကြိုးကို ဖြုတ်ဦးပါပြီ။ လေထီးကမှ မပွင့်တာ”

“ကျွန်မ စောစောထဲက ရှင်ကိုကြည့်နေတာ။ ရှင် ဟိုဆွဲဒီဆွဲလုပ်နေပေမယ့် လေထီးပွင့်တဲ့ခလုတ်က ကြိုးကိုတော့ ရှင် မဆွဲသေးဘူး။ ရှင်က သိပ်ပျာလောင်ခပ်တာပဲ။ လေထီးဆင်းတဲ့သူဟာ သတိကြီးကြီးထားရတယ်ရှင်”

“လေထီးပွင့်တဲ့ခလုတ်ကကြိုးကို မဆွဲရသေးဘူးဆိုတာ မင်းစောစောက ဘာလို့ မပြောတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ကြိုးမှခလုတ်ကို တို့ပင်မတို့ရသေးဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဆွဲမှသာ မြန်မြန်ဆွဲလိုက်စမ်းပါ” ဟု သူမကလည်း ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါမေးတာကိုသာ မင်းဖြေစမ်းပါ။ မဖြေနိုင်ရင် ငါ... မဆွဲနိုင်ဘူး။ ရန်တော့ တွေ့မနေနဲ့”

“ရှင်သာ စောစောက ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်ရင် လေထီးပွင့်သွားပြီ။ ခုလို လေထု ထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့စရာအကြောင်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလို... ပျော်စရာကလေးတွေ လည်း ကြုံစရာရှိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကဲပါ... ခလုတ်ကိုသာ မြန်မြန်ဆွဲလိုက်စမ်းပါ”

“အော်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းလည်း မြေပြင်ပေါ်ရောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လေထီးခလုတ်မှ ကြိုးစကို ဆွဲချလိုက်သည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး မြေပြင်ပေါ်သို့ ချောချောမောမော ဆင်းမိကြသည်။ အထိတ်တလန့်နှင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ စောင့်ကြည့် နေခဲ့သော မြေပြင်မှ လူအုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

“စိတ်မပူကြပါနဲ့။ သူနဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ကြတော့မယ်လို့ ကျွန်မ သဘောတူ ထားလိုက်ပါပြီ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ အိုကေပါပဲ” ဟု သူမက လူအုပ်ကြီးကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးပင် ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

မစားကောင်းတဲ့အသီး

Forbidden Fruit - IVAN KOSDYU KOV

သည်ပြဿနာက ဆယ့်တစ်နှစ်ရွယ် သမီးကလေး 'မာရစ်(ရှ)ကာ'၏ မေးခွန်းမှ ဖြစ်ပါသည်။ 'ကူဖိုးမားတော့' မိသားစု၏ တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့ ညစာစားပွဲတွင် သမီးကလေး 'မာရစ်(ရှ)ကာ'က မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။ "မေမေ ကိုကိုက 'တစ်ထောင့် တစ်ည ပုံပြင်' စာအုပ်ကို ဖတ်နေတယ်။ သမီးက ပေးဖတ်ပါဆိုတော့၊ မဖတ်ရဘူးတဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်" ဒီတော့ အစ်ကိုလုပ်သူ 'ဆလားဗစ်'က စားပွဲခုံအောက်မှ တစ်ဆင့် ညီမဖြစ်သူကို ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်သည်။

ဒီတော့ အမေလုပ်သူကလဲ အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

"အဖေကြီး... လေက ဘယ်ဘက်ကို တိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား"ဟု မေးလိုက်သည်။

အဖေလုပ်သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း...

"ဆရာဝန်တွေ ပြောသလိုပေါ့ကွာ။ ရောဂါက မကျွမ်းသေးပါဘူး။ စိတ်မပူစမ်း ပါနဲ့"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"သူတို့က ကလေးပဲ ရှိကြသေးတာ"

"စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ။ တို့လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာခဲ့ကြတာပဲ"

"အို... ရှင့်အတွေးအခေါ်တွေက မဟုတ်သေးပါဘူးရှင်"ဟု လှမ်းပြောသည့် သားဘက်သို့ လှည့်ကာ....

အသက်လျှောက်သူ

“ငါ့သား တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်တွေကို ယူဖတ်တာ ဟုတ်သလား”ဟု မေး
ညွှန်သည်။

“အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုတွေကို လေ့လာရမယ်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။
အကြောင်းပါ။ မေမေလည်း သိပါတယ်။ ဓလေ့ထုံးစံမျိုးစုံ ရှိတယ်ဆိုတာကို”

“အိုး ... ဒါက မတော်တရော်တွေပဲ”

အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသေးသော သားဖြစ်သူက အရှေ့တိုင်းသားတို့၏
ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာတို့ကို လေ့လာသည်ကို သူမအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ အယုံအကြည်မရှိ။
အောက်ဆုံး မေမေက သူ့စားနေသော ပန်းကန်ပြားကို တွန်းလိုက်ရင်း “ဘာပဲပြောပြော
ကျွန်မတို့ကလေးတွေကို စာရိတ္တသန့်သန့်စင်စင် ရှိစေချင်တယ်”

ညစာစားပြီးနောက် ကလေးများ အပြင်သို့ ထွက်ကစားနေကြတော့သည်။
အဖေနှင့်အမေ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသောအခါ သူတို့သည် လူကြီးများနှင့်သာ သက်ဆိုင်
သော လက်ဝါးကြီးအုပ် ဗဟုသုတတို့ကို ကလေးများမသိအောင်၊ တားဆီးရန် အကြောင်း
ကို ပြောနေကြရင်း ...

“ကလေးတွေ အရွယ်မရောက်သေးခင် ဒါတွေကို မသိသင့်သေးဘူး။ တော်ကြာ
အိမ်ဘက်ကို စိတ်ပါသွားမှာ စိုးရတယ်”ဟု မေမေက ပြောသည်။

အဖေကတော့ “ဒါများကွာ အပြင်လောက ကနေပြီး သိချင်လည်း သိလာနိုင်
ဘာပဲဟာ”ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဪ ခုတ်လိုတာက ကျွန်မတို့ကပဲ သင်ပြပေးရဦးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“မင်းကရော ဒီကလေးတွေကို အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ မင်းတို့ကို ချောင်းထဲက
ကောက်ရတာလို့ ပြောဦးမလို့လား”

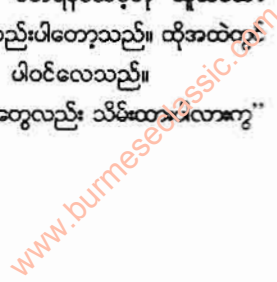
အဖေ့အယူအဆက ဘဝအကြောင်း၊ လူသဘာဝအကြောင်းကို ကလေးများသည်
သိမိစဉ်ကပင် သိထားသင့်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မေမေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ဒါတွေ
သိသွားလျှင် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး စာရိတ္တပျက်နိုင်သည်။ အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု မြင်သည်။

“ဒီတော့ အရေးကြီးတာက ဒီစာအုပ်မျိုးတွေကို မင်းသာ လုံခြုံအောင် သိမ်းထားဖို့
လိုတာပဲ”

ထိုနေ့မှစ၍ မေမေသည် ကလေးများအနေနှင့် ဖတ်ရန်မသင့်ဟု ယူဆသော
အုပ်ကြမ်းကြမ်းရေးထားသည့် စာအုပ်များကို စတင်၍ သိမ်းဆည်းပါတော့သည်။ ထိုအထဲတွင်
ပြင်သစ်စာရေးဆရာ မိုပါဆွန်း၏ ဝတ္ထုစာအုပ်များလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဒီတော့ ဖေဖေက “ရုရှားကျေးလက်ပုံပြင် စာအုပ်တွေလည်း သိမ်းထားပါလားကွ”

ယဉ်မျိုးစာပေ

ဟု ခန့်တွဲတဲ့ ဆိုလေသည်။

မေမေကမူ သူ့အမြင်၌ ကြမ်းသည်ဟု ယူဆသော စာအုပ်မှန်သမျှကို ဘီရိုထမ်းထဲတွင် သီးခြားသောခတ်ကာ သိမ်းထားလိုက်လေသည်။

“ဒါမှ စိတ်ချရမှာ”

ကျွန်တော်သည် ‘ကုဇိဗားတော့’တို့ အိမ်သို့ မကြာခဏဆိုသလို သွားလာဝင်ထွက်လေ့ရှိရာ၊ ထိုသို့ဖြစ်ပြီး သုံးပတ်မျှအကြာတွင် သူတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆယ့်တစ်နှစ်သမီး ‘ဖရစ်ကာ’သည် ဆိုဖာပေါ် လဲလျောင်းရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။

ကျွန်တော်က “ဟေ့ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖတ်လို့ကောင်းရဲ့လား”ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမက “တစ်စက်ကလေးမှ မကြိုက်ပေါင်”ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဆို သမီးဘာလို့ ဖတ်နေတာလဲ”

“ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်မအစ်ကို ဖတ်နေတယ်လေ။ သူ့ဖတ်တတ်ရင် ကျွန်မလည်း ဖတ်တတ်ရမှာပေါ့”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သောအခါ အားပါးပါး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ လွတ်ကျနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကလေးမ ဖတ်နေသော စာအုပ်က အီတလီဝတ္ထုဖြစ်ပြီး ကြမ်းရုံမက ညစ်ညမ်းသည်ဟုဆိုကြသော ‘ဒီကင်မရွန်းပုံပြင်များ’ စာအုပ်ဖြစ်သည်။

“သမီး ဒီစာအုပ် ဘယ်ကရတာလဲ”

“မေမေက ဖတ်ဖို့ဆိုပြီး လုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ဘီရိုက ရတာလေ။ ကျွန်မတို့ မဖတ်သင့်ဘူးဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေကိုတော့ မေမေက စုပြီး သော့ခတ်သိမ်းထားတယ်လေ။ ကိုကိုကတော့ ပြောတယ်။ အရင်တုန်းက ပင်လယ်ထဲမှာ မျောပြီး လမ်းပျောက်နေတာထူးအခု မေမေ ညွှန်ပြမှုပဲ ဘယ်စာအုပ်ဖတ်ရမယ်ဆိုတာ သိတော့တယ်တဲ့။ ဒီဘီရိုထဲက စာအုပ်တွေကို ကုန်အောင် ဖတ်မယ်ဟဲ့ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးနေတယ်လေ” ပြောရင်းဆိုရင်းဆင်အခန်းထဲသို့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝင်လာပါသည်။ လက်မှာတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြင်သစ်ဝတ္ထု စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့်။

ယာယုကျော်သတင်းထောက်

Erudition - IAN POLISHCHUK

ကိုပြည့်စုံသည် ပြန်ကြားရေးဌာနမှ အရာရှိငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာမဆို အကုန်သိသော 'ဦးဘာမဆိုသိ' ဟု ခေါ်ရလောက်အောင် ပညာဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံလွန်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကပင် သူ့၏ပျော့ကွက်ဟု ဆိုနိုင် ပါသည်။

သူ့ပညာ ဗဟုသုတကိုမှီ၍ သူသည် တိုးတက်သည့်အမြင်ရှိသူဟု သူ့ကိုယ်သူ လက်ခံပါသည်။ သူနှင့် အမြင်အယူအဆချင်း မတူသူတို့က လာပြောလျှင်လည်း သူ လုံးဝ လက်မခံပါ။ 'ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျ' ဟု အစချီကာ သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သူ ကစ်ဦးကို "နယ်သတင်းထောက်တို့လို၊ ပညာလေး၊ ချောက်ချီချောက်ချက်နဲ့ စာလေးတစ် ကြောင်း၊ နှစ်ကြောင်းရေးတတ်ရုံ လူမျိုးကတော့များ။ ဘာဖြစ်မှာလိုက်လို့ တစ်နေ့တော့ ခွေသွားကြမှာပါပဲ။ ကျုပ်တို့လို တတ်သိနားလည်တဲ့ ပညာတတ်တဲ့ သတင်းထောက်မျိုးမှသာ တိုင်းပြည်ကို တကယ်အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်မှာပေါ့ဗျ" ဟု အပေါ်စီးကနေ၍ ဖိထုခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်နေ့တော့ သတင်းထူးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ နာမည်ကျော် မနုဿ ဗေဒ ပါမောက္ခကြီးတစ်ဦးသည် သူ၏ ခရီးစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့မြို့၌ နှစ်နာရီမျှ ဝင်နား မည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုသတင်းကို ပထမဆုံး ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိသည်ကတော့ ကိုပြည့်စုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ "မမေ့နဲ့နော် သတင်းထောက်ဆိုတာ ဘယ်အကြောင်းအရာမဆို သိပြီးသားဖြစ်ရမယ်။ အချက်အလက်နဲ့ ကိန်းဂဏန်းဟာ သတင်းမှာ အသက်မှာပဲကွာ

ယဉ်မျိုးဓာဓ

www.burmeseclassic.com

ခုလောက်ဆို ပါမောက္ခကြီး သူတည်းတဲ့ ဟိုတယ်မှာပဲရှိဦးမယ်။ မျောက်ကနေ လူအဖြစ် ကူးပြောင်းကာလစက အလုပ်သမားလူတန်းစားရဲ့ အခြေအနေကို ပါမောက္ခကြီး ဘယ်လိုပြော သလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ခဲ့” “နောက်ပြီး၊ သတင်းရေးတဲ့အခါ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျနဲ့ ရှင်နောင် လင်းလင်း ရေးစမ်းပါကွာ။ ကဗျာတွေ ကာရံတွေနဲ့ ချော်တော့ဇေါ့ မရေးစမ်းပါနဲ့။ နောက် နာရီဝက်အတွင်းမှာသာ မင်းရေးပြီးသားစာမူကို ဒီစားပွဲမှာ လာတင်နိုင်ပြီဆိုရင် တို့သတင်း လောကမှာ မင်းတို့သတင်းထောက်တွေဟာ တို့အယ်ဒီတာတွေထက်သာပါတယ် ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပါမယ်ကွာ” ဟု အယ်ဒီတာမင်းဘုရားက ရှည်လျားသော သြဝါဒကဏ္ဍ ကြီးကို ချပေးနေလေသည်။

အယ်ဒီတာမင်းဘုရား၏ စကားစပြတ်သည်နှင့် ကိုပြည့်စုံလည်း ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ကာ အမြန်မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့ခေါင်းထဲ၌မူ သူဖတ်ဖူးသည့် စွယ်စုံကျမ်း စာအုပ်ကြီးထဲမှ ဒါဝင်၏ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲမှုသီအိုရီအကြောင်းကို သတိရ တွေးမိနေမိလေသည်။

ကိုပြည့်စုံ ဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ ပါမောက္ခကြီးသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကာ စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ နောက် ခရီးစဉ်အတွက် အလောတကြီး ပုံသဏ္ဍာန်မရှိ၊ ခပ်အေးအေးပင်ဖြစ်လေသည်။ ကိုပြည့်စုံက တော့ စိတ်တိုင်းကျ စိမ်ပြေနပြေ မေးနိုင်တော့မည်ဆိုပြီး သဘောကျနေမိလေသည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်တို့ ဒီလထုတ်မယ့် စာစောင်အတွက် နည်းနည်းလောက် ပြောပေးပါလားခင်ဗျာ” ဟု ကိုပြည့်စုံက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် စကား စလိုက်သည်။ ထို့ပြင် “ဒီနေရာမှာမှာ ရှေးတုန်းက လူဝံကြီးလို သတ္တဝါကြီးတွေ နေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ ယူဆချက်မျိုးကို ကျွန်တော်တော့ လက်မခံချင်ဘူး” ဟု ဖြည့်စွက် အထွန်းထက် လိုက်ပါသေးသည်။ ပါမောက္ခကြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလို လန့်သွားသည်။ သူ၏ မျက်ခုံးများ ပျားပင် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်မှာ တော်တော်နှင့် ပြန်မကျ။ နှုတ်ကတော့ လန့်ဖျပ်ပြီး “လူတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ရောက်လာပါလိမ့်” လို့ ဆိုလိုက်သည်။

“ဟာ ... လူဆိုတာ အလွန်နက်နဲဆန်းကြယ်တဲ့ စကြဝဠာကြီးရဲ့ မှောင်မိုက် ပေါ့ဗျာ။ သတ္တလောကမှာ အမြင့်ဆုံးပဲမဟုတ်လား။ လူတွေအနေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေထက်သာ တယ်ဆိုတာက သိပုံပညာ၊ နည်းပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှု” ...

ပါမောက္ခကြီးက ကိုပြည့်စုံကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး “ဘယ်လို ဘယ်လို နှုတ်မှထွက်သွားသည်။

“ဒါဝင်ရဲ့ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလဲမှု သီအိုရီအရ မျောက်ကနေ လူအဖြစ်

ခေါင်းပုံလျှောက်သူ

ကူးပြောင်းစဉ်ကာလမှာ လက်နက်ကိရိယာတန်ဆာပလာတို့ကို ဘယ်လိုများ ထုတ်ဖော် တတ်မြောက် နားလည်လာသလဲဆိုတာ ပါမောက္ခကြီး ပြောပြပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော် သိသမျှ လိုက်မှတ်ပါ့မယ်” ဟု ကိုပြည့်စုံက ဖောင်တိန်ကိုချွတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားက”

“ပါမောက္ခကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါခင်ဗျား။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာတုန်းက မျောက်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ လေးဖက်တွားနေရာကနေ မတ်တပ်လျှောက်တတ်လာခဲ့ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်။ ပါမောက္ခကြီးပြောတာ ရှင်းပါတယ်။ ကျေးဇူးပြု၍ ဆက်ပြောခင်ဗျား” ဟု ကမန်းကတန်းပြောကာ ပါမောက္ခကြီး၏ ထွက်ပြုလွှာစ ဝါကျကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုပြည့်စုံ အယ်ဒီတာကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာသောအခါ အယ်ဒီတာမင်ဆုရာ၏ အပြစ်တင်လိုသော မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ဆီးကြိုငြည့်ခံခြင်းကို ခံလိုက်ရလေတော့သည် နောက်မှ “မောင်မင်းကြီးသားက လာမှ လာသေးတာကိုး။ ငါကတော့ မင်းပျောက်သွားပြီ ထင်နေတာ။ ဘယ်နေရာများ သွားပုန်းနေတာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု ပြောရင်း အပြစ်တင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုပြည့်စုံက အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးအလား ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် အားပါးရ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်၊ ဆရာစာစောင်အတွက် အကောင်းဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ်တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ရအောင်ယူခဲ့နိုင်ပြီလေ”

“တွေ့ပြီးမေးခဲ့တယ်” ဟုတ်လား ... ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ပြီး မေးခဲ့တာလဲ”

ကိုပြည့်စုံကတော့ တက်ကြွနေဆဲ။ ရင်ကော့၍ပင် ဖြေလိုက်သေးသည်။

“ဘယ်သူရမှာလဲ။ ပါမောက္ခကြီးပေါ့ဗျား။ မနုဿဗေဒပညာရှင်။ နာမည်ကျော် ပါမောက္ခကြီးနဲ့ တွေ့ပြီး မေးလာတာပေါ့”

“မောင်ပြည့်စုံ ငါပြောတာ နားထောင်ဦး။ သူက ဒီမှာရောက်နေတာကြာပြီ တစ်နာရီခွဲကြာကြာလောက်ကို အချိန်ဖြုန်းပြီး ဒီမှာထိုင်စောင့်နေတာ။ ခုတော့ ဘူတာရုံက သွားပြီ။ ငါကိုယ်တိုင် ကားနဲ့လိုက်ပို့လိုက်တာ သိပြီလား”

“အောင်မလေး မျက်လှည့်များ ပြနေတာလားဗျား။ ပါမောက္ခကြီးက

ယဉ်မျိုးဓာဗ

နှစ်ကိုယ်ခွဲ တတ်သလားဗျာ။ ဒါဆို... ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ ပါမောက္ခကြီးက ဘယ်သူလဲ" ကိုပြည့်စုံ၏ 'ပါမောက္ခနှစ်ယောက်ပြဿနာ'ကို ဖြေရှင်းရန် အယ်ဒီတာကြီးက ဟိုတယ်သို့ အခြားသတင်းထောက်တစ်ဦးကို လွှတ်လိုက်သည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာ သောအခါ အယ်ဒီတာကြီးကို အစီရင်ခံသည်။ ကိုပြည့်စုံ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သူမှာ ပါမောက္ခကြီး မဟုတ်ကြောင်း၊ ဖိနပ်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း ထိုအရောင်းကိုယ်စားလှယ်ကြီး ဟိုတယ်မှထွက်သွားပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ အတက်တွင် "မျောက်ဝံ၊ လေးဖက်သွား၊ မတ်မတ်လျှောက်" ဟု ရွတ်ဆိုရင်း တက်သွားကြောင်း ပြောပြ သည်။ ကိုပြည့်စုံကား လစ်သွားချေပြီ။ သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ဖတ်ရင်း မှတ်ချက်ပြ လိုက်သည်ကား။

"အမယ်... နယ်လှည့်ဖိနပ် အရောင်းကိုယ်စားလှယ်သာဆိုတယ် သူပြောတာ တွေက တော်တော်မြင့်ပါလား။ တော်တော်ပညာတတ်ပုံရတယ်။ ဒီလိုပညာတတ်တဲ့ အရောင်း ကိုယ်စားလှယ်မျိုးသာ တို့တိုက်မှာ သတင်းထောက် ခန့်လိုက်ရရင်တော့ သိပ်နိပ်မှာပဲ"

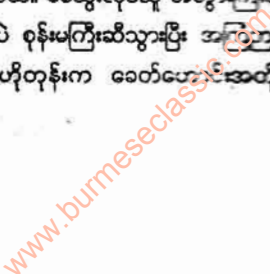
မိတ္ထူးပုံပြင်

The Wicked Stepmother - LAZAR LAGIN

တစ်ခါတုန်းက မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်မှာ 'ထွေးမြ' ဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် သတိုး။ တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီ မုဆိုးမမှာလည်း 'အေးလှ' လို့ခေါ်တဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ပါလာသတိုး။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒါမှ 'စ' တာပါပဲ။

'ထွေးမြ' ကလေးနဲ့ မိတ္ထူးဟာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်။ လင်ပါသမီးကလေး 'ထွေးမြ' ကိုမြင်တာနဲ့ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။ ဒီတော့ ထွေးမြကို ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထွေးမြဟာ ခပ်တုံးတုံးထဲက တော့မဟုတ်ဘူး။ စာကို တော်တော်နဲ့စပ်စပ် ဖတ်ဖူးထားလေတော့ ရှေးပုံပြင်တွေထဲက 'မိတ္ထူးမကောင်းကြောင်း' ဆိုတာတွေဟာ သူ့အတွက် ရိုးနေပြီတဲ့။ ဒီတော့ 'စင်ဒရဲလာ' ဆိုတဲ့ ထဲက မိတ္ထူးလိုလုပ်ရင် နောက်ဆုံး တစ်ဖက်သားက ကောင်းစားသွားပြီး သူပဲ နာမည်ပျက် ဖယ်ဆိုတာလည်း သိသတိုး။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားကလည်း "မင်း . . . ငါ့သမီးလေး အပေါ် မိတ္ထူးလိုဆိုးရင်တော့ . . . မင်းနဲ့ငါ ပေါင်းလို့မဖြစ်ဘူး။ ကွာရမှာပဲ" လို့ ခြေထောက်ထားတော့ . . . သူ့အတွက် 'ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ' ဆိုတာ တော်တော်ကို ခက်နေတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေသာ တစ်စစနဲ့ ကုန်လာခဲ့တယ်။ မိတ္ထူးလုပ်သူ အဘွားကြီးဟာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ နောက်ဆုံး ပုံပြင်တွေထဲကလိုပဲ စုန်းမကြီးဆီသွားပြီး အကြံတောင်းတောင်းခံသတိုးကွယ်။ ဒီတော့ စုန်းမကြီးကလည်း ဟိုတုန်းက ခေတ်ဟောင်းအတိုင်း အကြံဉာဏ်တွေပဲ ပေးတတ်တာပေါ့။

“မီးဖိုကြီးကြီးတစ်ခု ခပ်ပြင်းပြင်းဖိုထား။ ပြီးတော့ ဓားတွေကို ထက်အောင်သွေး
နောက်မှ ညည်းပြောတဲ့ကောင်မကို အဲဒီဓားထက်ထက်နဲ့ အပိုင်းပိုင်းခုတ်၊ မီးပုံထဲ ပစ်ချ
လိုက်ပေါ့”တဲ့။

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒါဆို ရာဇဝတ်မှုဖြစ်ပြီး ရဲက လာဖမ်းသွားမှာပေါ့”
လို့ မိထွေးလုပ်သူက ပြောတော့၊ စုန်းမကြီးက

“အို ဒါဆိုလည်း ညည်း လင်ပါသမီးကလေးကို ပင်လယ်ထဲ လွှတ်
လိုက်ပါလား။ ပင်လယ်အောက်ရောက်တော့ ပင်လယ်စောင့်နတ်ဘီလူးကြီးက ဝါးစားပစ်လိုက်
မှာပေါ့”ဟု ထပ်ပြီး အကြံပေးပြန်ရော။

ဒီတော့ မိထွေးလုပ်သူက “အို ပင်လယ်အောက်မှာ ဘယ်က ပင်လယ်
စောင့် နတ်ဘီလူးရှိရမှာလဲ။ အဏ္ဏဝါဗေဒပညာရှင်တွေက ပင်လယ်အောက်မှာ ဘာတွေရှိ
တယ်ဆိုတာ အကုန်ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီးပြီ ဒီနည်းနဲ့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”လို့ ပြန်ပြီး စောဒက
တက်တော့ စုန်းမကြီးက

“အို ဒါဆိုလည်းအေ ပုံပြင်တွေထဲမှာလိုပဲ သူ့ကို အလုပ်တွေ ပင်ပင်
ပန်းပန်း လုပ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့။ ဒါဆို နောက်ဆုံးမောတာနဲ့ သေသွားမှာပဲ”လို့ အကြံပေးပြန်
ရော။

“အို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီနိုင်ငံမှာက ကျောင်းသားအရွယ်တွေကို
အလုပ်မခိုင်းရတဲ့ ဥပဒေရှိတယ်လေ။ ပညာရေးဌာနကလည်း ဘယ်ငြိမ်နေပါ့မလဲ။ မိဒီယာ
တွေကလည်း ရှိသေးတာဆိုတော့ ”

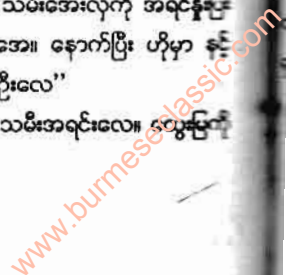
ဒါနဲ့ မိထွေးလုပ်သူလည်း စုန်းမကြီးဆီက စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ပြန်လာသတဲ့ကွယ်။
အဲဒီလိုပြန်လာရင်း သူ့ရဲ့လင်ပါသမီးကလေး ထွေးမြကို ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ရမလဲ
ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ လင်းသွားပြီး အကြံရသွားသတဲ့ကွယ်။

မိထွေးလုပ်သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ‘အေးလှ’နဲ့ ‘ထွေးမြ’နှစ်ယောက်စလုံး
အိပ်ရာထဲမှာ ကွေးလို့ကောင်းကြတုန်း။ ဒါနဲ့ မိထွေးလုပ်သူဟာ သမီးအေးလှကို အရင်နှိုးပြီး

“ဟဲ့ အေးလှ၊ ထစမ်း။ မအေကိုလည်း ကူဦးမှပေါ့အေ။ နောက်ပြီး ဟိုမှာ နင်း
အဖေနဲ့ ညီမလေးထွေးမြတို့ အဆာပြေစားဖို့လည်း ထ၊စီစဉ်ဦးလေ”

“ဟင် မေမေမှားနေပြီ ထင်တယ်။ သမီးက သမီးအရင်းလေ။ ထွေးမြကို

ခိုင်းပါလား”

“အောင်မယ်။ မအေထက်ပဲ သူက တစ်လကြီးချင်သေးတယ်။ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်မှာ လုပ်စမ်း ထွေးမြဲက ညက စာကျက်ထားလို့ အိပ်ရေးဝဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ပါစေ”

အဲဒီနေ့ကစလို့ ထွေးမြဲတစ်ယောက် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထရပေမယ့် အေးလှကတော့ အစောကြီးထပြီး အလုပ်လုပ်ရရှာသတဲ့ကွယ်။ လုပ်ရသမှ တစ်အိမ်လုံးအလုပ်ကို သူတစ်ယောက်တည်းကုန်းရုန်းပြီး အဝတ်လျှော်၊ ကြမ်းတိုက်၊ ထမင်းချက်၊ ပန်းကန်ဆေး အိမ်သိမ်း ... တရစပ်ကို လုပ်ရတော့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ... ထွေးမြဲတစ်ယောက်ကတော့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရဘဲ စားလိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ ဖိမ်ကျလို့ပေါ့။ ဒါ့အပြင် မိထွေးလုပ်သူက ထွေးမြဲကို အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းတွေပဲ ဂရုစိုက်ကျွေးလေတော့ တစ်နေ့တစ်ခြား ဝက်ပုတ်မကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်လာသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီလို မိထွေးလုပ်သူက လင်ပါသမီးကို သမီးအရင်းထက် ပိုဂရုစိုက် အလိုလိုက်တာတွေ့ရတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း ‘မိထွေး’လုပ်သူကို ချီးကျူးကြတယ်။ မုဆိုးဖိုကြီးကလည်း သူ့သမီးကို ဂရုစိုက်တော့ ကျေနပ်လို့ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ကြာလာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တခြားစီ ဖြစ်လာတယ်။ နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အေးလှက ကျန်းမာသန်စွမ်းတယ်။ အိမ်အလုပ်ကျွမ်းကျင်တယ်။ အချိန်မရတဲ့ကြားက ကြိုးစားရတော့ စာလည်း ပိုတော်လာတယ်။ ဘာမှမလုပ်ရတဲ့ ထွေးမြဲကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကျန်းမာရေးကလည်း ချို့တဲ့၊ လူကလည်း ချူနာပါတေး။ အိမ်ထောင်မှ သည်း မလုပ်တတ်၊ စာကလည်း ညံ့လာတယ်။ ဒါတွေကို သူ့ဖအေကြီးက သတိမပြုမိဘူးတဲ့ကွယ်။

လှပုံကလည်း ကြည့်ဦး။

တစ်အိမ်လုံးအလုပ်ကို ကျုံးပြီးလုပ်ရတဲ့ အေးလှကလေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဆန်နေ့တခြား ပိုပိုပြီး တောင့်တင်းလှပလာတယ်။ အပျင်းထူတဲ့ ထွေးမြဲကတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘုတ်ထိုင်းကြီးဖြစ်လာတယ်။

တိုတိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့မှာ အဘိုးကြီး နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ သဲတယ်။ သမားတော်ကြီးက ဓာတ်စာအဖြစ် ‘မချစ်ဥ’ဆိုတာ စားခိုင်းတယ်။ ဒါမှ အသက်ပင်မယ်တဲ့။ အဲဒီ ‘မချစ်ဥ’ဆိုတာ ရေခဲတောင်တွေမှာ ရှိတာတဲ့။

ဒီစကားကိုကြားတော့ မယားပါသမီး အေးလှကလေးက “ဒါဆို လေးလေးလေး”

www.burmeseclassic.com

မ,ချစ်ဥကို သမီးတောထဲမှာ သွားရှာပေးမယ်" ဆိုပြီး ဇွတ်ထွက်သွားသတဲ့ကွယ်။ သူ့အဖေတားတာတောင် မခီတော့ဘူးတဲ့။ တောထဲရောက်တော့ အေးလှကလေး မုတ်ဆိတ်ဟာအား အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့သတဲ့။ အဘိုးကြီးဘေးမှာလည်း ပညာတတ်ပုံပေါက်လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူ့နာမည်က 'သုတ'တဲ့။ အဘိုးကြီးက "တောထဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ" လို့ အေးလှကို မေးတယ်။

"ကျွန်မ ဖေဖေအတွက် 'မ,ချစ်ဥ' လာရှာတာပါ"

"ဟာ 'မ,ချစ်ဥ'ဆိုတာ တောထဲမှာ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ရေခဲတောင်တွေပေါ်မှာ ရှာရတာကွဲ့"

"ဒီမှာ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူးလား ဘိုးဘိုး"

"အေး... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းတံမြက်စည်း ကောင်းကောင်းလှည်းသလား"

"ဒါ ... ကျွန်မ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ အလုပ်ပဲ။ ဘာမလုပ်နိုင်စရာရှိလဲ"

"ဒါဆို ကောင်းပြီ။ ငါပြောတဲ့နေရာက အမှိုက်တွေကို ပြောင်အောင်လှည်းပေး ဆိုပြီး တံမြက်စည်းပေးလိုက်သတဲ့။

ပထမသစ်ရွက်ကြွေတွေ၊ နောက်မြေကြီးတွေ။ အားလုံးပြောင်သွားတော့ မှန်ချစ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ အေးလှကလေးက အံ့ဩသွားတော့ အဘိုးကြီးက ...

"အဲဒါ ဘိုးဘိုးရဲ့ မြေအောက် မှန်လုံစိုက်ခင်းပဲကွဲ့။ အဲဒီမှာ မင်းလိုချစ်ဥ"

'မ,ချစ်ဥ'တွေရှိတယ်။ လိုသလောက်ယူသွား' လို့ ပြောသတဲ့ကွယ်။

တောထဲမှာ မှန်လုံအိမ်ဥယျာဉ်စိုက်ခင်းတွေ လာစမ်းသပ်တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦးကောင်းရှိပြီး သွက်လက်ချက်ချာ ရဲရင့်တဲ့ အေးလှကို သိပ်သဘောကျသွားတယ်။ ဒါနဲ့ 'မ,ချစ်ဥ'တွေပေးလိုက်ပြီး မောင်သုတကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။

လမ်းမှာ စကားတပြောပြောနဲ့ လာရင်းမှ မောင်သုတက ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့တင်ပေးတဲ့ ရုက္ခဗေဒပါမောက္ခကလေးဆိုတာ သိရပြီး နှစ်ယောက်သား ချစ်ကျွမ်းဝင်သွားသတဲ့ကွယ်။

လူကြီးတွေကလည်း သဘောတူတော့ မကြာခင် အေးလှကလေးဟာ မောင်သုတနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ကြတယ်။

(ဒါတွေသိသွားတဲ့ ထွေးမြက အေးလှလိုပဲ ခေတ်ပညာတတ် ပါမောက္ခကလေးမဟုတ်တော့မလားဆိုပြီး တောထဲသွားပြီး 'မ,ချစ်ဥ'ရှာတော့ သတိုးသားလောင်းတော့ မတွေ့ဘဲ ကျားနဲ့တွေ့ပြီး အကိုက်ခံလိုက်ရသတဲ့ကွယ်။)

တကယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့ဦး။ ဒါက ဟိုးဟုန်းက ပုံပြင်တွေမှာ ဇာတ်သိမ်းလေးနဲ့

ဆင်းသုံးလျှောက်သူ

ပြောတာ။ တကယ့်တကယ်မှာတော့ ထွေးမြဲလေးဟာ ပိထွေးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ငိုဆိုရ
စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်နဲ့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ လူက ပုတ်လောက်ကြီးဖြစ်လာသတဲ့တွေး
ဒီတော့ သူ့ကို ယူမယ့်သူကလည်း ဘယ်ရှိရှာမလဲ။ သူ့အဖေကတော့ ပြောတယ်တဲ့။

"ကျုပ်သမီးလည်း ဂရုစိုက်တဲ့ကြားထဲက ဒီလိုဖြစ်လာတာပဲဗျာ"တဲ့။
ဪ . . . ပိထွေး။ ပိထွေး။

ယဉ်ပျိုးစာပေ

ကျွန်ုပ်တို့သည်ပုတ်ဆိတ်မရှိပါ

Tigers Won't Shave - GRIGORY RIKLIN

ဒီအဖြစ်အပျက်က ပြီးခဲ့တဲ့ နွေလရာသီမှာ 'ယူစူရို တောရိုင်းဒေသ'မှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မော်စကိုက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာတယ်။ သူတို့က ဒီဒေသမှာရှိတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘဝနဲ့ သူတို့ရဲ့ တုန့်ပြန်တတ်တဲ့သဘာဝ ပြီးတော့ သားကောင်ဘဝရဲ့ ကြီးပြင်းလာရပုံတွေကို မှတ်တမ်းတင် ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးဖို့ပါ။

အဲဒီရုပ်ရှင်အဖွဲ့ဟာ တောအုပ်အစွန်အဖျားမှာ နင်းဖုံးနေတဲ့ ရွက်သည်တဲကလေးတွေနဲ့ စခန်းချနေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့စခန်းချတဲ့နေရာက သိပ်သာယာတာပဲ။ ငှက်ကလေးတွေ တေးသီတဲ့အသံကို တစ်နေ့ကုန် ကြားနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုပ်ရှင်အဖွဲ့ထဲကနေ ဓာတ်ပုံဆရာ 'ကာပူရှာ'ကတော့ အဲဒီအသံတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒီတော့ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တေးသီသံဟာလည်း သူ့အတွက်တော့ အလကားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ဝင်စားတာက 'ကျား'။ 'ကျား'နဲ့ပတ်သက်လို့တော့ သူ့အတွေးက ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူး။ ကြားရတဲ့ သတင်းတွေအရဆိုရင်လည်း ဒီ ယူစူရို တောအုပ်ထဲမှာ မှီတင်းနေထိုင်တဲ့ သားကောင်တွေက အများကြီးဆိုပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူက သူတို့ကို ဒီမှာနေစေချင်လို့လဲ။ အဲဒီမေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေကို သူ မတွေးတတ်တော့။ သူနဲ့ တစ်တဲတည်းမှာ အတူနေတဲ့ မိတ်ဆွေ 'ဆီမီကင်'ကို မေးကြည့်တယ်။

“သူငယ်ချင်းရယ် . . . ငါ့ကို ရိုးရိုးလေး ပြောစမ်းပါကွာ။ မင်းက ပညာမရှိတတ်တယ်။ ဂီတလည်း တီးတတ်တယ်။ ပြီးတော့ . . . မင်းမှာ အထက်ပန်းထောင့်

ယဉ်မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်လို့ ငါကြားရတယ်။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းက ကိုယ့်ထက်စာရင် ဘဝအကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းသိခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်မေးတာကို ရိုးရိုးလေးပဲ ဖြေစမ်းပါကွား။ 'ကိုယ်တို့မှာ ကျား'ဆိုတဲ့ကောင် ရှိဖို့လိုသလား ဆိုတာ"

ဒီတော့ "ဆီမိကင်'က ဓာတ်ပုံဆရာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး အတည်ပေါက် ကြီး ပြောချလိုက်တယ်။

"လိုတယ်ကွာ . . . "

"ဘယ်လို . . . သူငယ်ချင်း။ မင်းက ကျားရှိဖို့လိုတယ်။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်ကို လိုအပ်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ပြောပါဦး"

"စကားပြောဖို့ပေါ့ကွာ . . . တကယ်လို့ 'ကျား'ဆိုတဲ့အကောင်သာ မရှိရင် မင်းနဲ့ငါနဲ့ အခုနေ ဘာအကြောင်းပြောကြမလဲ။ စဉ်းစားလေ"

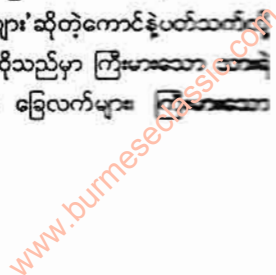
"ကြောင်တွေအကြောင်း ပြောမှာပေါ့။ ငါကတော့ ကြောင်တွေကို ချစ်တယ်။ သူတို့ကို အစာကျွေးမယ်၊ ရေချိုးပေးမယ်၊ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲကွား။ ဒါပေမဲ့ 'ကျား'တော့ မလိုချင်ပေါင်။ မင်းပဲ သေချာစဉ်းစားပါဦးကွား။ တို့ဘဝတွေဟာ အဲဒီ ကျားထီး ကျားမတွေ မပါဘဲ ဖြစ်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ အခု ဒီယူစူရီ တောရိုင်းဒေသရောက်မှ 'ကျား'ပြဿနာပေါ်လာရတာ ကိုယ်ကတော့ 'ကြောင်'ရှိရင် တော်ပါပြီကွား။ ကိုယ်က နုည့် သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

"သူ့ရဲဘော်လည်း ကြောင်တယ်မဟုတ်လား"

"ဒီလိုပြောလို့ ကိုယ်က 'ကျား'တွေကို ကြောက်တယ်လို့ထင်ရင် မောင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့။ တကယ်တော့ ကိုယ်က ကျားတွေကို လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့ကောင်။ သူ့နေရာနဲ့သူ ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော်ပေါ့။ 'ကျား'ဆိုရင်လည်း သံလှောင်အိမ်ထဲမှာ ရှိသင့်တာပေါ့။ ဒါမှ ကိုယ်တို့လို ဓာတ်ပုံဆရာတွေအဖို့ ရိုက်ရတာ လွယ်မယ်မဟုတ်လား။ ဘာမှလည်း ကြောက်စရာမလိုဘူးလေ"

"ဘယ်သူက မကြောက်တာလဲ"

"ကိုယ်တို့လို ဓာတ်ပုံဆရာတွေလေ။ ကိုယ်ပြောမယ်၊ မောင်ရင် တဆိတ် နားထောင်စမ်း။ ဆိုဗိယက်စွယ်စုံကျမ်းကြီးက အဲဒီ 'ကျား'ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘယ်လိုပြောထားတယ်ထင်လဲ . . . နားထောင်။ 'ကျား'ဆိုသည်မှာ ကြီးမားသော တောကြီး တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် သန်မာထွားကျိုင်းသော ခြေလက်များ ကြီးမားသော

လက်သည်းများရှိသည်တဲ့။ လူတွေကို ရန်မူလိုစိတ်မရှိပေမယ့် လူသားစားတဲ့ ကျားတွေ တော့ရှိတယ်တဲ့” အမလေး ဖတ်ရတာနဲ့တင် အူတွေအသည်းတွေ တုန်လိုက်တာ”

အဖွဲ့သားတွေအားလုံးကလည်း သိကြပါတယ်။ ‘ကာပူရှာ’ဟာ တကယ်တော့ သတ္တိကောင်းလှတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ ခုတော့ တကယ့်ကို သေချာသွားပြီ။ ဒီတော့ သူတို့အနေနဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ ‘ကာပူရှာ’ကို ပညာပေးဖို့လိုပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်မှာက ကျားရေခွံတစ်ခုရှိတယ်။ ပြီးတော့ ‘ကတ်တယာဆယ်လတ် နီဗာ’ဆိုတဲ့ မိန်းမက ‘ကျားမ’ယောင် ဟန်ဆောင်ဖို့ သူ့အတွက်က မခက်ခဲ။ သူ့ယောက်ျား ရဲ့အဆိုအရတော့ ‘နီဗာ’ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဟိန်းတာ၊ ဟောက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လို ‘ကျားမ’မျိုးမဆို သင်ပေးနိုင်တယ်ဆိုပဲ ‘ဟုတ်ပေ’

တစ်ညနေ၊ မှောင်ရီဖျိုးဖျ နေဝင်စအချိန်

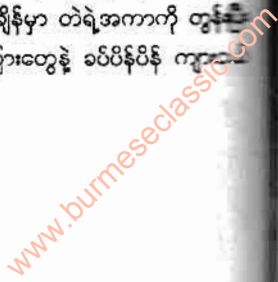
တဲထဲမှာလည်း ‘ကာပူရှာ’တစ်ယောက်တည်း။ ထိုအချိန်တွင် ‘နီဗာ’က ကျားတွေကို ခြံ၍ တဲထဲကိုဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးလေး ဟိန်းလိုက်တယ်။ အဖျားအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ‘ကာပူရှာ’တစ်ယောက် တကယ့်ကို ‘ကယ်တော်မူပါ’လို့ မအော်ခဲ့ပါ။ ဒါ့အပြင် တဲထဲကလည်း ထွက်မပြေးခဲ့ပါ။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ မအော်တာက အဲဒီအချိန်တုန်းက ကြောက်လန့်ပြီး လျှာက လည်ချောင်းထဲမှာ ကပ်နေလို့ပါ။ တဲထဲက ထွက်မပြေးတာကလည်း တခြားအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူ့ခြေထောက်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် သယ်လို့မဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့် တကယ်မှာတော့ ကာပူရှာတစ်ယောက် အကြောက်လွန်ပြီး လောကကြီးကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ခဏတော့ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

ခဏကြာတော့ သူ့ဟာ ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ ဘရန်ဒီနစ်ခွက်နဲ့ လက်သီးသုံးချက်ကို အကူအညီနဲ့ ပြန်သတ်ရလာတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အဖွဲ့သားအားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာပူရှာက အာယာတထားတတ်သူ မဟုတ်။ ပြီးတော့ ဟာသဓာတ်ခံနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်လိုစိတ်ကလေးကလည်း မဆိုသလောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတော့။

တစ်နေ့နံနက်မှာတော့ ကာပူရှာတစ်ယောက် တဲထဲမှာထိုင်ပြီး မုတ်ဆိတ်ချိန်နေတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကြည့်မှန်တစ်ချပ်နဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ တဲရဲ့အကာကို တွန်းပြီး ကျားတစ်ကောင် ဝင်လာတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ အစင်းကြားတွေနဲ့ ခပ်ပိန်ပိန် ကျားတစ်ကောင်။

“အလို၊ ဘုရားသခင် . . . ဒါက ဘာပါလိမ့်”

ထူးထူးခြားခြား ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ သတ္တဝါပါလား။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဓားထက်ထက် တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ခြစ်ထုတ်နေပါလား။

ပြီးတော့ . . . သူဝတ်ထားတဲ့ ညပတ်အင်္ကျီကလည်း အစင်းကြီးတွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က အရေခွံအတိုင်းပဲ။ ‘အစင်း’ကိုယ်စီနဲ့ဖြစ်တဲ့ ‘ကာပူရှာ’နဲ့ ‘ကိုရွှေကျား’တို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ‘ကာပူရှာ’ကတော့ ကေန္တ ဒီကောင်ငါ့ကို လူမှားနေပြီထင်တယ်”လို့ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ . . . ဆပ်ပြာမြှုပ်ထဲကို သူ့ဘရပ်(ရှ်)ကို နှစ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ “မှတ်ဆိတ်ရိတ်ပါဦးလား . . . ကိုရွှေကျား”လို့ ပြောပြီး ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေနဲ့ ကျားရဲ့မျက်နှာကို သုတ်လိုက်တယ်။ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ ကျားရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထဲဝင်ပြီး စပ်သွားတယ်။ ဒီတော့ . . . နောက်ထပ် ညာဘက်မျက်လုံးထဲများ ဝင်ဦးမလားဆိုပြီး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ တောထဲကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားတော့တယ်။

‘ကာပူရှာ’ကတော့ ကူခြေမပျက် သူ့မျက်နှာကို ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ ထပ်သုတ်ရင်း “အမလေး . . . ကိုရွှေကျားက မှတ်ဆိတ်မရိတ်ချင်ဘဲကိုး”ဟု ပြောလိုက်သေးသည်။

မျက်စိစပ်နေသော ကျားခမျာမှာတော့ အရှုတစ်ယောက်လို ပြေးလွှားရင်း အင်အားကြီးသော သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟူသော အသိပင်မရှိတော့။ ဆိုဗီယက်စွယ်စုံကျမ်းကြီးက သူ့အကြောင်း ရေးသားသမျှကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့။

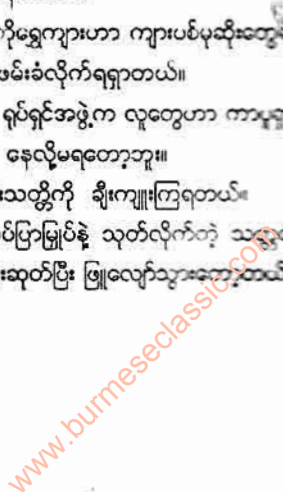
အော်ဟစ်ညည်းညူရင်းဖြင့်သာ နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ပြေးလွှားနေတော့တယ်။ တတိယတန်းစားလောက်သာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးက ဆပ်ပြာမြှုပ်ဘရပ်(ရှ်)ကို လက်နက်လိုသုံးပြီး သူ့ကိုအလဲထိုးလိုက်တာကို ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း သူမိတ်ဆွေ တောတွင်းသားရဲဘော်တွေကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ မျက်စိတစ်ဖက် မမြင်ရတဲ့ ကိုရွှေကျားဟာ ကျားပစ်မှတ်ဆိုးတွေထဲ စခန်းတစ်ခုကို ရောက်သွားပြီး လွယ်လင့်တကူပဲ အဖမ်းခံလိုက်ရရှာတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ်သိကြတော့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့က လူတွေဟာ ကာပူရှာရဲ့သတ္တိနဲ့ သတိကောင်းပုံတွေကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေလို့မရတော့ဘူး။

အားလုံးက ဓာတ်ပုံဆရာ ကာပူရှာရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိကို ချီးကျူးကြရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ‘ကာပူရှာ’ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူ ဆပ်ပြာမြှုပ်နဲ့ သုတ်လိုက်တဲ့ သတ္တဝါဟာ ‘ကျား’ဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူလျော်သွားတော့တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ သူကပြောတယ်။

သူ့လိုကြုံရတဲ့ သူတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာပဲတဲ့။

“ကျားဆိုတဲ့ကောင်တွေဟာ ဘယ်လောက်... သူရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်တွေ

ဆိုတာ... ခင်ဗျားတို့ မသိပါဘူး။”

သင်္ချာပညာရပ်အခြေခံကျမ်းကျမ်း

Simple Arithmetic - NAUM LABKOVSKY

သင်္ချာပညာရပ်အခြေခံကျမ်းကျမ်း ဝတ်ဆင်ထားသော ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် ကျောပိုးအိတ်
အစ်လုံးကို လွယ်လျက် စားသောက်ကုန်များရောင်းသော စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာ
လေသည်။ အချိန်ကလည်း ဝယ်သူများ ရှုပ်နေသည့် လူစည်ချိန်ဖြစ်လေသည်။ သူသည်
ဆိုင်အလယ်တွင်ရပ်ကာ ရောင်းသူဝယ်သူတို့ဖြင့် စည်ကားဆူညံနေသည်ကို ကြည့်ကာ
နားစိုက်နေမိသည်။

“ဒီမှာ ဝက်ပေါင်ခြောက်ရပါပြီ။ ငါးသေတ္တာက ရှေ့ကကောင်တာမှာ ဝယ်ပါ။
ငွေရှင်းကောင်တာက ညာဘက်စားပွဲမှာပါ။ အားလုံးက အသားချည်းပဲ လိုချင်တော့ မခက်
လား။ အဆီတွေက ဒီအတိုင်း ကျန်နေတော့မှာပေါ့”

ကလေးငယ်သည် စားသုံးကုန်ရောင်းသည့် ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး
သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဗလာစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် မှန်ဘီရိုများ
နောက်မှ ဈေးရောင်းသူများကို လိုက်ကြည့်နေလေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတော့ သူ သေချာ
ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးရေများတွန့်နေသည့် နူးညံ့သော မျက်နှာတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးက
ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလျက်။ နောက်ပြီး သူ၏ပါပေါ်တွင်လည်း ကြီးမားသော မှဲကြီး
အစ်လုံးနှင့်။ ထိုအရောင်းဈေးသည်သည် ဝက်အူချောင်းများကို ချိန်ခွင်တွင် ချိန်ကြည့်နေ
သည်။ ကလေးငယ်က ထိုလူကြီးကို သဘောကောင်းပုံရသည်ဟု စိတ်ထဲတွင်ထင်မိသည်။

ကလေးက သူ့ကိုကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသော ထိုအရောင်းဈေးသည်

လူကြီးက . . .

“ကဲ... ဒီက လုပ်သားပြည်သူကလေးကရော ဘာများ ဝယ်ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျား။ တဆိတ်ကျေးဇူးပြု၍ ဝယ်သူတို့ခင်ဗျား၊ ဒီကလေးကို အရင်ရောင်းပေးပါရစေခင်ဗျား”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကလေးက “ပီတာကို အဝယ်ခိုင်းလိုက်တာကတော့ တစ်ကီကိုလို့ ၂ ကျပ် ၂၀ ပြားဈေးနဲ့ ဝက်အူချောင်းက ၁၀၀ ဂရမ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဂရမ် ၁၀၀”ဟု ပြောကာ ထိုလူကြီးက စက္ကူတစ်ရွက်တွင် ရေးမှတ်ပြီး “နောက်တော့ ဘာယူဦးမလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

ကလေးက ဗလာစာအုပ်ကို ပြန်လှန်ကြည့်ပြီး “တစ်ဂရမ်ကို ၃ ကျပ်နဲ့ ၆၀ ပြားတန် ထောပတ်က ၁၅၀ ဂရမ်”ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ၁၀၀ ဂရမ်က ၃၆ ကျပ်၊ နောက်ဂရမ် ၅၀ က ၁၈ ကျပ်ဆိုတော့ နောက်ရော ဘာယူဦးမလဲ”

“၁ ကီလိုကို ၃ ကျပ်နဲ့ ပြား ၇၀ နှုန်းနဲ့ ဝက်ပေါင်ခြောက်က ၂၀၀ ဂရမ် တစ်လုံးကို ၂၅ ပြားနှုန်းနဲ့ ရှောက်သီးက ၇ လုံး”

“ဂရမ် ၂၀၀ နဲ့ ရှောက်သီး ၇ လုံး ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ရော”

“အဲဒါတွေ အားလုံးအတွက်ဆိုရင် ပီတာက ငွေဘယ်လောက် ပေးရမလဲခင်ဗျား”

“အေး... ခဏကလေးကွ၊ တွက်လိုက်ဦးမယ်”ဟု ဈေးသည်ကြီးက စာရွက်တွင် ချပေါင်းကာ သေချာ တွက်ချက်နေတော့သည်။

“အားလုံး ၄၁၆ ကျပ် ကျတယ်ဟေ့၊ ချိန်လိုက်ရတော့မလားကွ”

“မချိန်ပါနဲ့ဦးခင်ဗျား... ။ ကျွန်တော်က တွက်ရုံတွက်ကြည့်ခိုင်းတာပါ”ဟု ကလေးငယ်က တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းကင်း မျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နောက်မှ . . .

“အဲဒါ ကျောင်းကပေးလိုက်တဲ့ သင်္ချာပုစ္ဆာပေါ့။ သိပ်ခက်တာပဲဗျား”ဟု ပြောရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

နာရီအနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဒေါင်ကောင်းကောင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် ကလေးငယ်ကို လက်တစ်ဖက်မှဆွဲကာ ဆိုင်ထဲသို့ ရှောင်ရှားဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ယဉ်မျိုးဓာဗ

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ

အခြားသော ဈေးဝယ်သူများကို တွန်းဖယ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း “ဘယ်မှာလဲ သူဘယ်သူလဲ ငါ့ကို ပြစမ်း”ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟောဟိုမှာ ဘီရိုနောက်က ရပ်နေတဲ့သူပေါ့”ဟု ကလေးငယ်က သူ့အဖေ နောက်တွင် ရိုးရိုးလေး ကွယ်နေရင်းက ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို မကျေနပ်သူတွေ တိုင်တန်းချက်ရေးတဲ့စာအုပ်ပေးပါ။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဒီလို လှောင်ပြောင်ပြီး ရယ်စရာလုပ်တာကို တိုင်ဖို့ပေးစေ”

ထိုအခါ အရောင်းဈေးသည် လူကြီးလည်း အံ့ဩသွားတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ပါလဲခင်ဗျာ။ ခုလို ဖြစ်ရအောင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဘူးပါလားဗျာ”

“အေး ငါ့ကိုမမြင်ဘူးပေမယ့် သူ့ကိုတော့ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”ဟုဆိုကာ မိန်းမကြီးသည် သူ့နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းနေသောကလေးကို ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်ကြောင့် ကျွန်မသားလေး တွက်တာ အကုန်မှားကုန်ပြီ။ ဟဲ့ .. ကောင်လေးပေးစမ်း နင့်စာအုပ်”ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ကို အရောင်းဈေးသည်၏ မျက်နှာရှေ့သို့ ထိုးပေးရင်း ... ။

“တွေ့လား။ ဒီမှာ ကြက်ခြေခတ်ရတာလေ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“တွေ့တယ်လေ။ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ဘာ ... ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး ဟုတ်လား။ သိပ်ဆိုင်တာပေါ့။ ရှင်တွက်ပေးလိုက်တာက အားလုံးပေါင်း ၄၁၆ ကျပ်ကျတယ်။ ဒီပုစ္ဆာရဲ့ တကယ့်အဖြေမှန်က ၃၂၅ ကျပ်ရှင်” အရောင်းဈေးသည်ကြီးသည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ-

“အို ... ဒါတော့ဗျာ၊ ဂဏန်းသင်္ချာပုစ္ဆာဆိုတာ ကျောင်းမှာတော့ အဖြေမှန်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ... ဒါက ကျောင်းမှမဟုတ်ဘဲ ဈေးဆိုင်ပဲ မှန်ချင်မှ မှန်မှာပေါ့ဗျာ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူရဲကောင်းမွေးထရီန်နာ

The Gladiator - NODAR DUMBADZE

မည်သည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်ပေစေ သဘာဝကျကျ တရားစည်းလမ်း မှန်လျှင် ဂုဏ်ရှိသည်ချည်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို ခွေးများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး ရသည့် 'ခွေးထရီန်နာ' လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် အနည်းငယ်မျှ အံ့သြခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်လည်းပေါ့လေ မိန်းမတွေအနေနဲ့တော့ ယောက်ျားတို့၏ အလုပ်မှန်သမျှကို အထင်မကြီးနိုင်တာလည်း သဘာဝပါပဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမှာ ခုလို အသက် ၃၀ အရွယ်တိုင် လူပျိုကြီးဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

အချိန်တွေကုန်၊ အသက်တွေကြီးလာပြီဆိုတော့လည်း မျှော်လင့်ချက်တို့ပင် ကုန်ခမ်း ခြောက်သွေ့စပြုလာချေပြီ။ အဲ မနေ့ကတော့ သူကောင်းသား လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီ အူယားဖားယားနှင့် ရောက်လာပြီ။ မျက်ရည်လေး ကလယ်ကလယ်နှင့် အရပ်ကူပါ လူဝိုင်းပါ လုပ်လာပြန်ချေပြီ။

"အားကိုးပါရစေ သူငယ်ချင်းရာ။ ကိုယ့် သတို့သမီးဆီ သွားရမှာမို့ကွာ။ မောင်ခင် လိုက်ခဲ့ပေးပါလား။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ"

"ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကို လိုက်အကဲခတ်စေချင်တဲ့ သဘောလား"

"မဟုတ်ဘူးကွ။ သူက ငါ့အရည်အချင်းကို ကြည့်ချင်၊ သိချင်တယ်ဆိုလို့"

ယဉ်မျိုးစာပေ

ခေါင်းစုံလျှောက်သူ

သွားရမှာကွ။ အဲဒါ... မင်းက ငါ့အလုပ်ကို အထင်ကြီးအောင် နည်းနည်းတော့ လောကတီးပေးဦးမှာပေါ့ကွ”

ပြောနေရင်းကပင် သူငယ်ချင်းသည် သူ့လုပ်ငန်းကြော်ငြာပိုစတာကြီးကို ထုတ်ယူလာခဲ့သည်။ ပိုစတာထဲမှာတော့ ငနဲက သူ့ကိုယ်သူ ရောမခေတ်က တိရစ္ဆာန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ကာ ဖျော်ဖြေရသည့် သူ့ရဲကောင်းဂိုက်မျိုး ဖမ်းထားသည်။ သူ့ခြေရင်းမှာလည်း ခြင်္သေ့ဆံပင်ပုံစံမျိုး ညှပ်ထားသည့် ခွေးရှစ်ကောင်က ဝန်းရံခစားလျက်။

တကယ်တော့ ခုကိစ္စက သူ့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဒီကောင့်အကြောင်းကို ကျွန်တော်က ကောင်းကောင်းသိသည်။ ငနဲက လေလံနည်းနည်းထွားသည်။ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလွန်အကျွံမဖြစ်အောင် လိုက်ထိန်းပေးရုံ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိသည်။ မလိုက်လို့လည်း မဖြစ်။

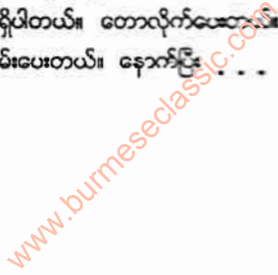
သတို့သမီးလောင်းအိမ်ရောက်တော့ ထမင်းစားပွဲမှာက လူစုံတက်စုံ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားပြောပြီးသည့်အခါမှာတော့ ကျွန်တော်က သတို့သမီးနှင့် သူ့အဖေဆိုသူကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကတော့ တကယ့်ကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေးဖြစ်သော်လည်း ဖခင်လုပ်သူကတော့ မျက်နှာထား တင်းလွန်းလှသည်။ ဤသည်ကပင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအဖို့ ကျွန်တော်မပါလျှင် မဖြစ်ဆိုတာ မှန်လှကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ညည်သည်အားလုံးလည်း ကိုယ့်ထိုင်ခုံမှာကိုယ် စုံစုံညီညီထိုင်မိကြသည်နှင့် သတို့သားလုပ်သူ၏ မျက်နှာကိုမှမထောက်၊ ပြောလိုက်ကြသည့် ‘ခွေး’အကြောင်း . . .

“ကျုပ်မှတ်မိသလောက်တော့ ခွေးဆိုတာ လူတွေရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေဆိုပဲဗျ”ဟု သတို့သမီး၏ ဖခင်ကိုယ်တိုင်က စတင်ဖောက်ခွဲလိုက်သည်။

တခြားတစ်ယောက်က ကြားဝင်၍ ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီလို လူမိတ်ဆွေ မဖြစ်ခင်တုန်းကတော့ ခပ်စောစောပိုင်းကဆိုရင် ခွေးတွေဟာ တကယ့်တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေပဲဗျ။ နောက်မှ လူတွေက သူတို့ကိုသင်ပေးရင်း ယဉ်လာကြတာ။ လူတွေအတွက် သူတို့လုပ်ပေးတာ အများကြီးရှိပါတယ်။ တောလိုက်ပေးတာ၊ မှုခင်းစုံထောက်တွေအတွက်လည်း ရာဇဝတ်ကောင်ကို ဖမ်းပေးတာ။ နောက်ပြီး . . . ခွေးခူးပြန်”

စကားက မပြတ်သေး။ နောက်တစ်ဦးက ဝင်လှပြောပြန်သည်။

“ခွေးတွေမှ မရှိရင် ခွေးတွေကိုသင်ပေးတဲ့ ‘ခွေးထရိုက်နာ’ဆိုတာလည်း ဘယ်နှို
တော့မလဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တော့ အပြတ်ထောက်ခံတယ်။ ခွေးတွေကို သင်လို့မတတ်
တာဆို ဘာမှမရှိဘူး။ သိပ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့အကောင်တွေဗျ။ ကျုပ်တို့ဘေးအိမ်က မွေးထားတဲ့
ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သိလား... ၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူးဗျာ၊ ဈေးဝယ်ပေးတယ်။
ဈေးဝယ်ပေးတယ်ဗျာ ... အဟုတ်”

သတို့သမီးအဖေက မယုံသကာဖြင့် “ဒါဆို ဈေးဝယ်ရင် သူ့ဘယ်လို ဈေးဆစ်
မလဲဗျာ”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“လွယ်လွယ်ကလေးပါဗျာ။ ဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးကြီးက
သွားဖြုတ်လိုက်ရုံနဲ့ ဈေးသည်က ဈေးလျော့ပြီပေါ့ဗျာ”

“ဒါ ဘာဟုတ်သေးလို့လဲဗျာ”ဆိုပြီး စားပွဲအစွန်းဘက်ကျကျမှာ လူတစ်ယောက်က
ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်နားက ခွေးတစ်ကောင်ကတော့ သူ့သခင်သေတဲ့အခါ သခင်ရဲ့
အုတ်ဂူကို နေ့တိုင်းသွားပြီး ပန်းခွေချတယ်တဲ့ဗျာ ... အံ့ရော”

စကားပိုင်းကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပင် စိုပြည်လာသည်။ လူတိုင်းလိုလို
ကလည်း သူတို့၏ ခွေးအတွေ့အကြုံများကို တင်ပြလာကြသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီခွေးကတော့ တစ်မျိုး။ သူ့ခင်
ကျွေးတာဆို ဘာဆိုဘာမှ မစားဘူး”ဟု တစ်ယောက်က ဆိုလာပြန်သည်။

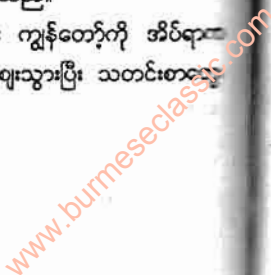
“အဲဒီခွေး အခုရှိသေးလားဗျ”

“စိတ်မကောင်းစရာဗျာ။ တစ်နေ့တော့ ဘေးအိမ်က ညစာချက်ထားတာနဲ့
သွားခိုးစားမိလို့ ဟိုက ရေခွေးပုနဲ့လောင်းလွတ်လိုက်တာ။ သေပါရောလားဗျာ”

ဟုတ်ပြီ။ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ ခွေးနှင့်ပတ်သက်သော
အလုပ်အတွေ့အကြုံများကို ဖြန့်ဖြူးရန် အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလား။ သည်အတွက်
ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ နှိုးဆော်သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲဗျာ”ဟု သူက စဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က နံနက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာက
နှိုးတယ်။ ပြီးတော့ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ပြင်ကျွေးတယ်။ ပြီးတော့ ဈေးသွားပြီး သတင်းစာ
မဂ္ဂဇင်းတွေ ဝယ်ပေးသေးတယ်ဗျာ နောက်ပြီး”

“ဘာနောက်ပြီးလဲ၊ မင်းခွေးက သတင်းစာလည်းဖတ်တတ်တယ် ပြောလို့ကတော့ ကွာ၊ မင်းခေါင်းအကွဲပဲ” ဟု ယောက္ခမလောင်းကြီးက ပေါက်ကွဲသွားပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကတော့ ဆက်လိမ့်ဆဲ။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်တွေ အများကြီးရှိပေမယ့် လူတွေက ခွေးကိုပိုပြီး တန်ခိုးထားကြပါတယ်။ သူတို့ ပြောဆိုသုံးနှုန်းတဲ့အထဲမှာတောင် ခွေးကို နေရာပေးတာ တွေ့ရပါ တယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ ‘ခွေးဟောင်တိုင်း ထမကြည့်နဲ့’ တို့ ‘ခွေးကြီးမှ လက်ပေးသင်’ တို့ ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ထိုအခါ အာခေါင်ခြောက်လာပုံရသော ဧည့်သည်တစ်ဦးက “ဒါဆို ခွေးကိုဂုဏ်ပြု သောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူသားများက တစ်ခွက်တစ်ဖလားစီ သောက်လိုက်ကြပါစို့လား ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ “သတို့သား သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ” ဟု ဝိုင်းဝန်းဆုတောင်းကာ ဂုဏ်ပြုအရက်ကို သတိုးသားဆီသို့ လမ်းကြောင်းလွှဲပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အရက်ဝိုင်းကြီးမှာ တစ်ညလုံး ဆူညံပျော်ရွှင် တက်ကြွစွာဖြင့် နံနက် မိုးသောက်သို့ပင် ရောက်လာပါတော့သည်။ ထိုအခါကျမှသာ အကုန်ခြံထဲ ဆင်းကုန် ကြတော့သည်။

ခြံထဲမှာတော့ ဧရာမခွေးကြီးတစ်ကောင်ကို သံကြိုးဖြင့် ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့အနားရောက်တော့ သူက ပါးစပ်ကြီးကိုဖြူပြသည်။

ဒါကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက “အောင်မယ် ပါပီကလေးပါလား” ဟု ခပ်နှိပ်နှိပ် ကလေး စလိုက်သည်။

“ဘာ ... ပါပီကလေး ဟုတ်လား။ ဒီခွေးက ကျွဲတစ်ကောင်လုံးတောင် စားနိုင် တာကွ” ဟု ယောက္ခမလောင်းကြီး ပြန်ဟောကလိုက်သည်။

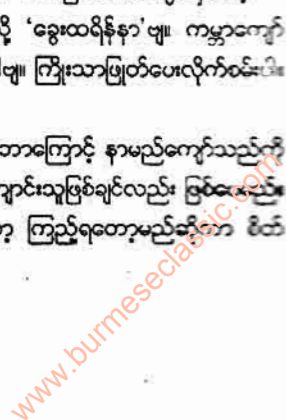
“ဒါဆိုရင် ဒီခွေးကလေးကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်ပါလားခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဟန်မပျက်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ကြိုးဖြေလိုက်လို့ကတော့ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး စက်ပြတ်သတ်သွားမှာပေါ့”

“ဘာ ... ကျုပ်ကိုလား။ နယ်နယ်ရရမှတ်လို့ ‘ခွေးထရိုန်နာ’ ဗျ။ ကမ္ဘာကျော် နာမည်ကြီး ‘ရီဗျူလို’ ဆီက လက်ထပ်သင်လာတဲ့ ကောင်ပါဗျ။ ကြိုးသာဖြုတ်ပေးလိုက်စမ်းပါး ကြည့်ကြရအောင်”

တကယ်တော့ ‘ရီဗျူလို’ ဆိုသော အမည်သည် ဘာကြောင့် နာမည်ကျော်သည်ကို လည်း မသိပါ။ ဆက်ကပ်ထဲတွင် တိရစ္ဆာန်များကို ထိန်းကျောင်းသူဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တစ်ပွဲတော့ ကြည့်ရတော့မည်ဆိုတာ စိတ်

လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ခွေးကို ကြိုးဖြေပေးလိုက်ကြပြီ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မှာလည်း ကျွန်တော် မဆွဲနိုင်ခင်မှာဘဲ၊ တုတ်တစ်ချောင်းကောက်ကိုင်ကာ ခွေးကြီးဆီသို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

တုတ်ကိုမြင်သောအခါ ခွေးကြီးက ဆီးဟောင်လိုက်သည်။ ဒီတော့ သူငယ်ချင်းက တုတ်ကို ခြံထောင်သို့ ပစ်လိုက်ကာ “ကဲ ... သားကြီးရေ သွားကောက်လိုက်ပါကွယ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ခွေးကတော့ လက်ထဲမှာ တုတ်မရှိသည်နှင့် သူငယ်ချင်းကို ဝင်လုံးပါတော့သည်။ ဘာတစ်ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန်လုံးနေလိုက်ကြသည်မှာ ခွေးနှင့်လူ ဘယ်ဟာဟူ၍ပင် ခွဲခြားရတော့ ပါ။

ကြောက်စရာအသံတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ထွက်နေပါသည်။

“ဟာ ... ငနဲသားတော့ စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်ပြီဟေ့”

“ကယ်တော်မူကြပါ”

“နောက်ဆုတ်နော် ... ခင်ဗျားတို့ပါ ပါသွားမယ်”

“ဝင်မပါနဲ့ကွ ... ။ ခွေးက ကောင်းကောင်းနားလည်တယ်၊ သူ့အလုပ်သူ လုပ်လိမ့်မယ်”

“ကယ်ကြပါဗျို့”

“ဘုရားရေ တကယ့်ကို ကိုက်နေတာပါလား”

“ခွေးကိုနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူးလား”

“ခွေးက သင်တန်းမတက်ရသေးဘူး။ အရိုင်းဗျ”

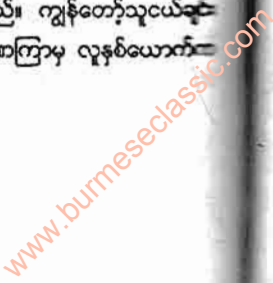
“မျက်နှာကို သတိထားနော်”

“လည်မျိုကို ညှစ်ထားပါလားဗျ”

“နှာခေါင်းအကိုက်ခံရမယ်နော် နှာခေါင်းတော့ သတိထား”

နောက်ဆုံးတော့ လူတစ်ယောက်လာပြီး သတ္တဝါနှစ်ကောင်စလုံးအပေါ် ရေတစ်ဗွဲ လောင်းချလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ ခွေးလည်း အရှိန်သေသွားသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကတော့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုရမ်းကာ တိုက်ပွဲဝင်ဆဲ ... ။ ခဏကြာမှ လူနှစ်ယောက် သူ့ကို ဝင်ချုပ်ပြီး ထိန်းပေးလိုက်ကြသည်။

ယဉ်မျိုးဇာလ

“မိန်းမတွေ အိမ်ထဲဝင်ပါတော့လား” ယောက္ခမလောင်းကြီးက ကုန်းအော်လိုက်သည်။ “ဒီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဗလာကျင်းနေတာ မမြင်ကြဘူးလား”

ဒီတော့မှ အမျိုးသမီးများလည်း ကပျာကယာ ထွက်သွားတော့သည်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ သူငယ်ချင်း အကျိုးတွေက စုတ်ပြတ်နေပြီး ဘောင်းဘီကတော့ ယောက္ခမကြီးဆီက ငှားဝတ်လာရ၍ ပွဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

ခြံဝရောက်တော့ “နေပါဦး ဒီမှာ ရှင်မေ့ကျန်ခဲ့လို့” ဟု ဆိုကာ သတို့သမီးက ပြေးလိုက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်နှင့် . . . ။

“ဘာလဲဗျ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးတော့ သတို့သမီးက ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် မျက်လွှာကလေးချပြီး အထုပ်ကို ဖြေပြသည်။

အထုပ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ ဘောင်းဘီစုတ် အပိုင်းအစများ ပြီးတော့ ထုပ်ထားသည့်စက္ကူကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ရောမခေတ်တိုက်ပွဲဝင် သူရဲကောင်း ဂိုဏ်ဖမ်းထားသည့် သူငယ်ချင်းပုံပါသော ပိုစတာစာရွက်။

စားတွေကိုသွေးလိုက်ပါ

I Sharpen Knives! - GEORGI GULIA

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးကျသွားခဲ့ပါတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ပန်းယူပန်း ဖြစ်နေသည်မှာ တစ်လခန့်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ တရားခံကတော့ ဓားအသစ်တွေကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည် . . .

ထို ဓားအသစ်ကျပ်ချွတ်တွေကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဓားအသစ်ဟုသာ ဆိုသည်။ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကိုပင် လွယ်လင့်တကူ လှီး၍မရပါ။ သစ်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ခုတ်နေရသလို အားစိုက်ခွန်စိုက် လှီးနေရပါသည်။ ဝက်အူလောင်း လှီးလျှင်တောင်မှ ဒဏ်ရာရပြီးမှ အောင်မြင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် . . . ပန်းသီးအခွံသင်ဖို့ဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို စဉ်းစားရပါသည်။

သံချေးမတက်သော သံမဏိဓားသွားများနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ပျက်နေသည်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မိသားစုဝင်အားလုံးကို ခေါ်ယူညှိနှိုင်းရပါတော့သည်။ မပြောပလောက်သည့် ထိုသံမဏိဓားများကိုစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်မိသားစုလုံး စကားအချေအတင် ပြောဆို ငြင်းခုံရပါတော့သည်။

- “ဒီဓားတွေတော့ သွေးပစ်မှဖြစ်တော့မယ်”ဟု ကျွန်တော်ကဆိုပါသည်။
 - “ဒီသံမဏိဓားတွေကို မင်းသွေးလို့မရပါဘူးကွာ”ဟု သူတို့က ပြောကြသည်။
 - “ဘာဖြစ်လို့ မရ၊ရမှာလဲ”
 - “ဒါက ဂိုးရိုးသံမှ မဟုတ်ဘဲ . . . သံချေးမတက်တဲ့ သံမဏိဟေ့ကွ”
- အားလုံးသော အိမ်ထောင်မှုကျွမ်းကျင်သည့် အမျိုးသမီးများကလည်း ဤကဲ့သို့

ယဉ်မျိုးစာပေ

ခေါင်းဆုံးလျှောက်သူ

ပတ်သက်၍ သူတို့၏ သဘောထားကို တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

“သံချေးမတက်တဲ့ သံမဏိစားကို စားသွေးဆရာဆီ ပို့ရတယ်လို့ ဘယ်သူကြားမှ သလဲ”

ဟုတ်ကဲ့ ... ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ထည့် မကြားဘူးရိုး အမှန်ပင်။ ဤသို့နှင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ မိသားစု၏အခြေအနေမှာ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သွေးနှေးငြင်းခုံကြရင်း ပေါက်ကွဲလုလုနီးပါးပင် ဖြစ်လာချေပြီ။ တားဆီးနိုင် ဆီးမရ ပိုပို၍ ဆိုးဝါးလာပါတော့သည်။

သို့သော် ... သို့သော်ပေါ့ခင်ဗျာ။

အိမ်တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုအချိန်က အိမ်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ... မည်သူဟု ထင်ပါသလဲ။

မိတ်ဆွေ ... သင်ကိုယ်တိုင် မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါသလား။

မည်သူ့ကို တွေ့ရမည်ဟု ထင်ပါသလဲ ... သူလေ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့”

တံခါးဝမှာရပ်လို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ထင်လာပြတာလေ။

“ကျွန်တော်က စားသွေးပါတယ်”ဟု သူက ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးလို လေသံမျိုးနဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောလာသည်။

“ခဏလေးဗျာ”ဟု ပါးစပ်ကပြောရင်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်မိနစ် လောက်အကြာတွင်မူ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် အိမ်တွင်ရှိသမျှ စားအားလုံးကို ထုတ်ယူလာပြီး သူ့ရှေ့တွင် စုပုံထားလိုက်သည်။ နို့ဆီဖောက်တံကအစ၊ အမဲသားစင်းကော စက်က စားသွားအလယ်၊ ငှက်ကြီးတောင် စားသွားအဆုံး အကုန်သွေးခိုင်းပါတော့သည်။

အို ... စားသွေးဆရာ၊ သူ့ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ။

လျှို့ဝှက်သောအပြုံးကို မုတ်ဆိတ်မွေးများဖြင့်ကွယ်ကာ စားသွေးနေသော သူ၏ ပါးစပ်မှာလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။ ဧကန္တ ... သူရွတ်နေသည်မှာ “ဤအိမ်၌ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ရှိစေသော်”ဟု ရွတ်ဆိုနေပုံရသည်။ တကယ်တော့ သူသည် စားများကို သွေးနေရုံသာမကပါ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ မိသားစုပြဿနာကို လာရောက် ဖြေရှင်းပေးနေ သည်နှင့်ပင် တူပါသည်။

ထိုနေ့ညနေက ကျွန်တော်တို့မိသားစု ညစာစားရန် စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ အံ့ဖွယ်သုတ ထူးခြားအောင်မြင်မှုတစ်ခုကို တွေ့ကြရပါသည်။ စားအားလုံးသည် သင်တန်းစား

တမျှ ထက်မြန်ကြပါသည်။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါ။ သံချေးမတက်ဟု ဆိုသော သံထော်
 ဓားသွားများသည် သွေးလိုက်သော်လည်း သံမဏိသား ပျက်မသွားဘဲ ပို၍ပင် ထက်မြန်လာ
 သည်။ ထိုအခါ စားပွဲပေါ်မှ ပေါင်မုန့်၊ ပန်းသီးတို့သည်လည်း လက်နက်ချအညံ့ခံကာ
 ပြုသမျှ နုရပါတော့သည်။ အသားနှင့် ဝက်အူချောင်းတို့မှာလည်း လှီးလိုက်သည်ဟု မထင်
 လိုက်ရ။ တီကနဲ . . . တီကနဲ ဆိုတော့ ဓားတွေကို အပြစ်ဆိုသူ မရှိတော့။ အရပ်ရပ်
 အခြေအနေ အားလုံးမှာလည်း ပကတိ အေးချမ်းသာယာလှပလို့။

ထိုမှစ၍ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေများ၊ စိတ်ဓာတ်ကျပြီဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ဆို
 ကောင်းကောင်းသိလာပါတော့သည်။ ဓားသွေးဆရာသည် ကျွန်တော့်ထံ မကြာခဏ ရောက်
 လေ့ရှိပါသည်။ သူလာလျှင် စိတ်ဓာတ်ကျနေသော မိတ်ဆွေများ၏ လိပ်စာကို ပေးလိုက်ရုံသာ
 ရှိပါသည်။

ဒါပါပဲခင်ဗျာ . . . ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် သင့်မြတ်မှုမျိုးစေတီ
 ကျွန်တော်စိုက်ပျိုးလိုက်ပါပြီ။ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါ။ ဓားတွေကို သွေးလိုက်ဖို့ပါပဲ။

ဇာတ်

Uncle Kuzamar - SAMUIL SHATROV

ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် 'ဦးလေးဇော်တူး'မှာ အမြဲလို ဂြိုဟ်ကောင်ဖြစ်နေ တတ်သည်။ သူ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်အဖေမှာ ခေါင်းပွေးများပင် အတော်ပြောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ အမေဆိုတာကတော့ ပြောမနေနဲ့။ 'ဦးလေး'အသံကြားတာနှင့် ဖျားတော့သည်။ "နင့်ဦးလေးတွေ့လို့ကတော့ ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်"ဟု အမြဲလို ဆုံးမတတ်သည်။ ပြောမည့်သာပြောရသည်။ ကျွန်တော်တစ်သက်တွင် ဦးလေးဇော်တူးကို နှစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူး သေးသည်။ နှစ်ကြိမ်သာမြင်ဖူးသော်လည်း အဖေတို့ အမေတို့ ပြောပြသဖြင့် သိရသော ဦးလေးဇော်တူး၏ ကမ္ဘာကျော်ဇာတ်လမ်းများကတော့ . . . ။

လွန်ခဲ့သော ၆ လခန့်ကဖြစ်သည်။ ဦးလေးသည် တစ်နေကုန်မှူးနေပြီး ညနေ ကျတော့ မြို့ပတ်ရထားစီးပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ မန္တလေးရထားကို မှားစီး မိပြီး 'ပဲခူး'ကို ပါသွားသည်။ ပဲခူးမီးရထားရဲက အကြောင်းကြားသဖြင့် အဖေလိုက်သွားရ သည်။ ဒါက တစ်ဖူး။

နောက်တစ်ဖူးက တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားလည်ကြတုန်းက ဖြစ်သည်။ မျောက်ခုံမှာ မျောက်တွေကို သွားစသဖြင့် မျောက်ကုတ်ခံရကာ ဆေးရုံပို့လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံတွင် အတွင်းလူနာအဖြစ် နှစ်ပတ်ခန့် တက်ရောက်ကုသလိုက်ရသည်။ အဖေရော အမေပါ နှစ်ယောက်စလုံး ဖတ်သီဖတ်သီ လိုက်သွားကြသည်။ ဦးလေးကတော့ ဆေးရုံမှာ တတ္တူ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်ဖတ်ရင်း ငြိမ်လို့။ ဒါက တစ်ဖူး။

ယဉ်မျိုးဇာတ်

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ဖူး ရှိသေးသည်။ ဦးလေးက အလုပ်လုပ်ချင်သည်ဆို၍ အထူး သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်သွင်းပေးသည်။ အလုပ်ဝင်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ မော်လမြိုင်တွင် ပစ္စည်းတစ်ခု သွားယူခိုင်းလိုက်ရာ ခန့်စရိတ်အားလုံးကိုယူပြီး ဒိဋ္ဌိဒိဋ္ဌိစက်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ အလုပ်က တရားစွဲမည်လုပ်သဖြင့် အဖေက စိုက်လျှော်ပေးလိုက်ရသည်။

အခုပြောတာတွေက အမှုကြီးတွေဖြစ်သည်။ သူများအရိုက်ခံရတာတို့၊ ရန်ဖြစ်တာတို့ ဆိုသည့် အသေးအမွှားပြဿနာတွေက အများကြီးရှိသေးသည်။ ဦးလေး၏ ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ဘယ်ခါမှ မဆုံးနိုင်သော ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဦးလေးဇော်တူးတစ်ယောက် အိမ်သို့ပေါက်ခဲ့သည်။ အိမ်မှာက ဖေဖေနှင့်မေမေလည်း မရှိ။ ဦးလေးကိုကြည့်ရသည်မှာ နွမ်းလာနေပန်းလာဟန်ရှိသည်။ အသားအရေတွေကလည်း ညှိုးချိုးနေသည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးတွေကတော့ လင်းလက်ဆဲ။ ခဏကြာတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း “ခေကောင် ... မင်း ငါ့ကို မှတ်မိရဲ့လားကွ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်။ ဦးလေးဇော်တူး မဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ မင်းဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ရော့ ... ဒါ မင်းအတွက် လက်ဆောင်”

ဟုဆိုကာ လိပ်ပြာပုံကလေးများပါသော ‘ဘာဂျာ’တစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

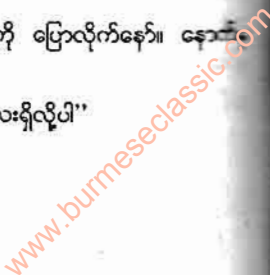
“ဟင် ကျွန်တော်မှ ဘာဂျာမမှတ်တတ်တာ”

“မမှတ်တတ်ရင် ငါသင်ပေးမှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ဘာဂျာကို ကောက်ယူပြီး သိချင်းတစ်ပုဒ်ကို မှတ်လိုက်သည်။ ဘာဂျာမှ ထွက်လာသော တေးသံစဉ်များက အလွန်ဆန်းနားထောင်၍ ကောင်းလှပါသည်။ ဦးလေးက ဘာဂျာမှတ်လည်း ကျွမ်းလှပါသည်။

သိချင်းဆုံးသွားတော့ “စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ကွ ယောက်ျားပဲ။ မတတ်ရင် တတ်အောင် သင်ပေါ့။ ဘယ်သူက မွေးကတည်းက တတ်လာမလဲ။ ရော့ ... ငါသွားဦးမယ်” ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကျောကိုပုတ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကဲ ဦးလေးသွားမယ်။ မင်းအဖေခွဲအဖေကို ပြောလိုက်နော်။ နောက်လာမယ်လို့”

“နေပါဦး၊ ဦးလေးကို ကျွန်တော်မေးချင်တာလေးရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲကွ”

“ဟို ... တိမ်နီရုံထဲမှာ မျောက်ကုတ်တယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မျောက်က အပြင်ထွက်လာတာလား။ ဦးလေးက အထဲဝင်သွားတာလား။ အဲဒါ ဘာသိချင်လို့ပါ”

“မင်း ... ဘာပြောတာလဲ၊ ငါနားမလည်ပါလားကွ”

“ဒါဆို မန္တလေးရထားပေါ်မှာ စီးတုန်းကရော၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ရထားပေါ် ဆောက်ရောက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလို့လား”

“ဘယ်ရထားစီးတာ ပြောတာလဲကွ။ ငါမသိဘူး။ မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဖေဖေ ပြောတာ”

ဦးလေး တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး လက်ကိုခါလိုက်သည်။ ဣတ်ခနဲဟုပင် မြည်သွားသည်။ “ဒါဆို ဦးလေးဝယ်ထားတဲ့ ဒီမီဒီစက်ကြီးရော ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူးကွ။ ပျက်သွားပြီ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလေးမျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားပြီး ‘ပြန်တော့မယ်’ ဟု ဆုတ်တရက်ပြောကာ ပါးစပ်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ညည်းညူထွက်သွားတော့သည်။

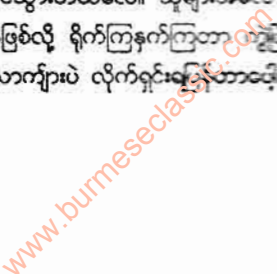
ညနေဘက် ဖေဖေနှင့်မေမေပြန်လာတော့ “ဦးလေးလာသွားတယ်” ဟု ပြောမည် ဖြစ်၍ တယ်လီဖုန်းမြည်သံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ မေမေက ဖုန်းကိုပြေးကိုင်ပြီး အေးထောင်လိုက်သည်။ မေမေ စိတ်ရှုပ်သွားပုံရသည်။ ဖုန်းခွက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ရင်း ဖေဖေကို ထုခမ်းပြောသည်။

“ဒီမှာ ဒေါ်စိန်ကြီးက ငွေငါးသောင်းလောက်တဲ့။ ရုံးတက်တဲ့နေ့ ပြန်ပေးမယ်တဲ့။ အလှည့်စမ်းပါတဲ့”

“အိုကွာ ... အရေးထဲ။ ဒီမိန်းမက တစ်မှောင့်။ မင်းဘာသာမင်း ကြည့်ပြော ဆိုက်ပေါ့ကွ”

အမေလည်း နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်စုကာ ဖုန်းနားကပ်ရင်း ဆက်ပြောနေသည်။

“ဒေါ်စိန်ကြီးရေ ... အားနာလိုက်တာ။ အဖြစ်က ပြောတောင် မပြောချင်ဘူး။ နို့ခိုရင် ငါးသောင်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်သိန်းတောင် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဟိုဂြိုဟ်ကောင်လေး ပြောချင်ဘူး။ ဘယ်သူရှိရမှာလဲ ‘ဇော်တူး’ပေါ့။ ဘယ်က အဆိုတော်ကောင်မတစ်ယောက် ဆိုလား ခေါ်လာပြီး အိမ်မှာ နှစ်ပတ်လောက် သောင်တင်သွားတယ်လေ။ သူများအိမ်လာ ဆရာ အေးအေးမနေဘူး။ လင်မယားစကားများပြီး ရန်ဖြစ်လို့ ရိုက်ကြနက်ကြတာ တွေ ပြီး အချုပ်ခန်းထိကို ရောက်ပါရောလား။ အဲဒါ ကျွန်မယောက်ျားပဲ လိုက်ရှင်းချင်တာပေါ့။”

အမလေး ကုန်လိုက်တဲ့ ငွေဆိုတာ ပြောမနေနဲ့။ ဒါကြောင့်ပါ ဒေါ်စိန်ကြီးရယ် ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့”

“ ”

“အို ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဆွေမျိုးဆိုတော့လည်း ကင်းလို့မှမရဘဲ။ တတ်နိုင် သလောက် လုပ်ပေးရတော့တာပေါ့”

မေမေ တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်တော့မှ ဖေဖက “အေး . . . အဲဒါဟာ အိပ်ရာထဲ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပဲပေါ့ကွာ” ဟု ပြောရင်း ရယ်နေသည်။

“ဖေဖေ . . . ဒီနေ့လည်ကပဲ ဦးလေးဖော်တူး လာသွားတယ်။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ သားကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်တာပါ”

“အေး . . . ငါသိပါတယ်ကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ပြီး အချုပ်ထဲမှာလို့ ပြောရတာလဲ”

“အဲဒါ မင်းကိုပြောပြဖို့ တော်တော်ခက်တယ်ကွ။ တကယ်တော့ မင်းဦးလေးဟာ ဖေဖေတို့အတွက် ဓားစာခံပဲကွ။ ဥပမာကွာ မင်းမေမေနဲ့ ဖေဖေ ခရီးထွက်ဖို့ ရုံးမှာခွင့်တင် တယ်ဆိုပါတော့။ ရုံးက မပေးဘူးဆိုရင် ဦးလေးဖော်တူးလေ့ဖြစ်လို့ မင်းမေမေက ပြော မှာဖို့ပါလို့ လုပ်လိုက်ရတယ်ကွ”

“ရှင် . . . ကလေးကို ဒါတွေ မပြောပါနဲ့” ဟု မေမေက ကြားက ဝင်ဟန်နဲ့သည်။

“ရပါတယ်ကွာ။ မင်းဦးလေးပုံပြင်တွေက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေလောက် မဆိုးဆေး ပါဘူး”

“ဒါဆို . . . တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ဦးလေးကို မျောက်ကိုက်လို့ဆိုတာကော”

“ငါ့သားရယ်ကိုယ့်ဦးလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ မင်းကွာ . . . မပြောကောင်း မဆိုကောင်း”

“ရထားမှားပြီး ပါသွားတယ်ဆိုတာကော”

“စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ သားလေးရယ်။ အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ပြင်ဆင်စာတမ်းလုံး

An Extra Word - NAUM LABKOVSKY

စာတိုက်ထဲတွင် လူအတော်ရှင်းနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ချောချောလှလှ အမျိုးသမီး
အစ်ဦးသည် စာတိုက်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကြေးနန်းလက်ခံရာ ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပါ
သည်။ နောက်ပြီး သူမလက်ထဲမှ အပြည့်အစုံဖြည့်စွက်ပြီးဖြစ်သော ကြေးနန်းစာရွက်ပုံစံကို
ခြည့်စွက်ပြီးဖြစ်သော ကြေးနန်းစာရွက်ပုံစံကို စာတိုက်စာရေးမ လက်သို့ ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရှင့်ကြေးနန်းက အသွားအပြန်ရိုက်တာပဲ။ အကြောင်းပြန်ဖို့ စာလုံး ၁၂ လုံးစာဖိုး
သည်။ ပိုက်ဆံပေးပြီးသားပဲ” ဟု အသက်ကြီးကြီး စာတိုက်စာရေးမက ရှင်းပြရင်း “ဒါပေမဲ့
အနည်းငယ် ရှင့်ကြေးနန်းမှာက စာလုံး ၁၃ လုံးဖြစ်နေတယ်။ ဟိုက ... စာလုံး ၁၂ လုံးဖိုးပဲ
ပိုက်ဆံပေးထားတော့ ပိုက်ဆံထပ်ပေးရဦးမယ်” ဟု တောင်းခံလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ပေးရဦးမယ် ဟုတ်လား။ မပေးနိုင်ပေါင်” ဟု အမျိုးသမီးငယ်က
ဆင်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စာတစ်လုံးအတွက်က ပြားသုံးဆယ်ပဲ ကျတာပါ”

“အို . . . ပိုက်ဆံကို နှမော့လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးရှင့်။ စည်းကမ်းနည်းလမ်း
အတိုင်းပြောတာ။ ကဲ . . . ကျွန်မပြောမယ်။ ရည်းစားစာကို ကြေးနန်းနဲ့ရိုက်ဖို့ရတယ်လို့
ကြားဖူးကြရဲ့လား”

အရွယ်အတန်အသင့် ရနေပြီဖြစ်သော စာတိုက်စာရေးမက မပွင့်တပွင့်လို့လိုက်
သည်။ သူမအဖို့တော့ ဒီထက်မက ဆန်းပြားရှုပ်ထွေးသော အဖြစ်မျိုးစုံကို လေ့ကြုံဖူးခဲ့ပြီ

ယဉ်မျိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

မြစ်၌ ရိုးနေပုံရပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပုံမျိုးတော့ မကြုံဖူးပေါင်း။ ‘မမ’ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဒီမှာ နှစ်လုံးလုံး တွဲသွားတဲ့လာလုပ်နေတုန်းကတော့ တစ်ခါမှ ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ စကားတော်တော်ရှားပါးပုံရတယ်။ အခု ... ဟိုးအဝေးကြီးမှာ သွားနေရတော့မှ ကြေးနန်းနဲ့ ပြောရတယ်လို့။ ကြေးနန်းကလည်း ဘယ်လိုရိုက်ထားတယ်ထင်သလဲ၊ ‘မင်းကိုငါချစ်ထယ်လက်ထပ်မလား။ အကြောင်းပြန်’တဲ့။ စုစုပေါင်းမှ စာလုံးက ၁၂ လုံးတည်း နောက် အပြန်ကြေးနန်းရိုက်ခ စာလုံး ၁၂ လုံးဖိုးကိုပါ ပေးလိုက်သေးတယ်လေ။ ပြောစမ်းပုံနဲ့ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးတွေမှာများ ဒီလိုကြေးနန်းကို အသွားအပြန် ရိုက်ကြသလဲလို့”

“အကြောင်းပြန်မယ့်သူက ပြန်မယ်မပြန်ဘူး မသေချာတဲ့အခါမျိုးမှာ ကြေးနန်းမပြန်မှာစိုးလို့ ခုလိုအသွားအပြန် ရိုက်ကြတာပါ”

“ဪ၊ ဒီလိုကိုး... ၊ သူက ကျွန်မကို မသေချာဘူးပေါ့။ သေချာတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားအောင်၊ စာလုံး ၁၂ လုံးနဲ့ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... ညီမရိုက်ထားတဲ့ ကြေးနန်းက စာလုံး ၁၃ လုံးဖြစ်နေတာ တစ်လုံးပြန်လျော့မယ်ပေါ့။ ဘယ်စာလုံးကို လျော့မလဲ။ ကြေးနန်းမှာ ရေးထားတာက လိုက်လိပ်စာရယ်၊ ကျွန်မ သဘောမတူ၊ နောက်ပြီး ညီမလက်မှတ်ရယ် ... အဲဒီအခါ ဘယ်စာလုံးကို ဖျက်လိုက်ရမလဲ”

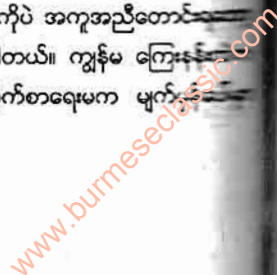
“ကျွန်မတော့ ပြောတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ လိပ်စာထဲက စာလုံးတစ်လုံးကိုပဲ လျော့လိုက်ပါလား”

“ဒီလိုမရဘူး။ လိပ်စာထဲက စာလုံးတစ်လုံးမှ လျော့လို့မရဘူး။ အောက်မှတ်လက်မှတ်ကို လျော့ချင်လျော့၊ ဒါဆို စာလုံး ၁၂ လုံးအတိ ဖြစ်သွားမယ်”

“လက်မှတ်မပါတော့လည်း ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါတော့မလဲ။ နှစ်နှစ်လုံးလုံး တွဲသွားတဲ့လာခဲ့တဲ့လူက ဒီစကားလုံးလေး ရှာမရလို့ထင်ရဲ့။ ခုမှ ကြေးနန်းနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်တယ်လို့ ... ပေးပြန်တော့လည်း အကန့်အသတ်နဲ့ဆိုတော့ စာလုံးရေ အကန့်အသတ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် မိန်းကလေးသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ မျက်နှာများကို တို၍နေလေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး တဆိတ်လောက်ရှင်း။ ဒီက ‘မမ’ကိုပဲ အကူအညီတောင် မပေးဘဲ။ မမတို့က အတွေ့အကြုံရှိတော့လေ။ ‘မမ’ကိုပဲ လွှဲပါတယ်။ ကျွန်မ ကြေးနန်းနဲ့ ‘မမ’ဖြတ်ချင်တဲ့စကားလုံးကိုသာ ဖြတ်လိုက်ပါရှင်” စာတိုက်စာရေးမက မျက်နှာများ

ဘက်၍ကြည့်ရင်း . . .

“အင်းလေ . . . မင်းက ‘မမ’ကို ယုံကြည်လို့ လွှဲလိုက်တယ်ဆိုတော့ ‘မမ’ပဲ

ကြည့်ပြီး ဖြတ်ပေးလိုက်ပါမယ်လေ”

စာတိုက်စာရေးမက ပိုနေသော စာလုံးအဖြစ် ဖြတ်လိုက်သည့်စာလုံးကတော့

“ကျွန်မ သဘောမတူ’ဟူသော စာပိုဒ်မှ ‘မ’ဟူသော အငြင်းစာလုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

မုသားပြိုင်ပွဲ

The Truest Lie - ARKADI ARKANOV

ဒီလိမ်ညာတတ်တဲ့အကျင့်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး ဘယ်လိုတတ်လာတာလဲ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။

ခုပဲကြည့်... နည်းနည်းကလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ လိမ်လိုက် ညာလိုက်သေးတာပဲ ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မသိပါဘူး။

“မင်း... ဘောလုံးကန်ပြန်ပြီလား”

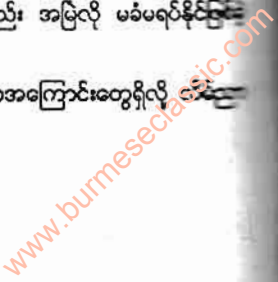
ကျွန်တော်အိမ်ကိုရောက်တာနဲ့ အမေက ဆီးပြီး မေးတော့တာပဲ။ အမေ မေး ဆိုလည်း မေးစရာပေါ့။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာဆိုတာလည်း ရွံ့တွေနဲ့ပေလူးလို့

“ဘောလုံးကန်တာ မဟုတ်ပါဘူး အမေ... ကျွန်တော် ဟော်ကီကစားလာတာပါ” လို့ နည်းနည်းကလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ မလိမ့်တပတ်နှင့် လိမ်ဖြစ်အောင် လိမ်လိုက်သေးတာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ရင် ချစ်စနိုးနဲ့ “မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” လို့ အမေးခံရတတ်ပါတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော်က ၆ နှစ်သာ နှိုသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ ၈ နှစ်လို့ပဲ ပြန်ဖြေတတ်တယ်။ အဲဒီလို ဆတ်ဆော့တတ်တာကြောင့် ခဏခဏ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီးပြီ။ အမေကိုယ်တိုင်လည်း အမြဲလို မခံမရပ်နိုင်ကြောင်း ရတယ်။

အချိန်နဲ့အမျှ လိမ်ချင်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာအကြောင်းတွေရှိလို့လဲ။

ယဉ်မျိုးစာပေ

ဆင်းသွယ်လျက်သို့

နေရတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးအမြတ်ကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာကြောင့်မှဟုတ်သိ
တို့ လိမ်ညာနေတာလား။

တကယ်တော့ . . . ဘာမှလည်း အသုံးမဝင်ပါဘူး။

နောက်ဆုံးတော့ . . . ဘာအကျိုးအကြောင်းမှ မရှိဘဲ လိမ်နေတာကိုပဲ ကျွန်ုပ်
နေတဲ့အကွင့်က ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ စွဲနေတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။

သတိရလို့ ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ သူလို
တိုယ်လို ဘဝတုန်းက အဖြစ်ကလေးတစ်ခုအကြောင်းပါ။ ကျွန်တော့်အသက် ၂၄ နှစ်တုန်းက
ပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းက ပြီးခါစ။ ခရိုင်မြို့ကလေးတစ်ခုမှာ
ဆရာဝန်လုပ်ခါစပေါ့။

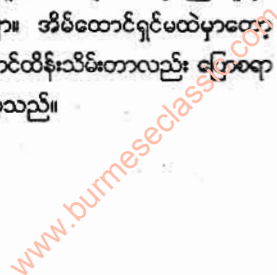
တစ်နေ့တော့ . . . ကျွန်တော်နေတဲ့အခန်းကို ပြန်အလာမှာ . . . ဆေးကျောင်း
တုန်းက သိခဲ့ဖူးတဲ့ အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပက်ပင်းတိုပေါလေရော။ အဲဒီနေ့က
ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လို့ရတဲ့ကောင်မဟုတ်သလို . . . ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ကြည့်လို့
မရပါဘူးဗျာ။

“ဟဲ့လို . . . ဘော်ဒါကြီး။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ” လို့ ပြုံးရင်းကနေ
နားထားစကားကို စဆိုလိုက်တယ်။

“ကျုပ်ကတော့ လှည်းဆွဲမြင်းအိုကြီးဘဝနဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရော ဘာတွေ
ထုပ်နေသလဲ” လို့ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားလေဟန်နဲ့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ စိတ်ထဲက ဘာမှမရှိဘူး။ လိမ်ညာနေတာသက်သက်ပဲ။

“ကျွန်တော်လား . . . အခုဆေးပညာရှင်များအဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်နေပြီလေ။
ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရော ဘယ်ဌာနမှာလုပ်ဖြစ်သလဲ”

“ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနမှာပါ” . . . လို့ စိတ်မဝင်စားဟန်နဲ့ အားတင်းပြီး
ပြန်လိမ်လိုက်တယ်။ “ကောင်းသားပဲ။ ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား”။ “ကျပြီပေါ့ဗျာ” လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို
ပြန်လိမ်လိုက်သည်။ “ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရော” “ဘယ်နေမလဲဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ထူးထူးခြားခြား
အိမ်ထောင်တစ်ယောက်ကို အိတ်တလီကအပြန်မှာ တစ်ဝါတည်းယူလာတာဗျာ။ ခင်ဗျားကြားဖူးမှာ
ပေါ့။ ဂျီနာလိုလိုဘရီရစ်ဒါလေ။ သိပ်တော်တဲ့မိန်းမပေါ့ဗျာ။ အိမ်ထောင်ရှင်မထဲမှာတော့
မပျော်ဘူး။ အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းမှကောင်း။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာလည်း ပြောစရာ
သစ်ကွက်မရှိဘူးဗျာ” ဟု အားရပါးရကြီးကို လိမ်နေတော့သည်။

“ကျွန်တော်လည်း . . . ဘရစ်ဂျစ်ဘားဒေါ့နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်လေ။ မဆိုးလှပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း မှင်သေသေနှင့်ပင် ပြန်လိမ်လိုက်သည်။

“တစ်ရက်လောက် အိမ်လာခဲ့ပါလား။ ပျော်ပျော်ပါးပါးတွေ့ကြတာပေါ့” ဟု သူ့လိမ်ဆင်ကြီးကို ဆွဲဆန့်လိုက်ပါသေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျ . . . ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ပဲလာခဲ့မယ်လေ။”

“အို . . . ဒီနေ့တော့ သည်းခံပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ပါ” ဟု သူက လိမ်ပြီးရင်း ထပ်လိမ်နေပြန်သည်။

“နောက်နာရီဝက်လောက်ဆို ကျုပ်တို့လင်မယား အိတ်တစ်ကို သွားဖို့ရှိလို့ပါ။ ဟိုက ယောက္ခမကြီးက မှာနေလို့ပါ”

“ဟိုက် . . . ဒုက္ခပဲ၊ ခုမှသတိရတယ်” ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်က နုတ်လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားပြောမှ သတိရတယ်ဗျာ။ ခုထိ အိမ်ကိုမရှင်းရသေးဘူး။ နှစ်နာရီလောက် အချိန်ရတော့တယ်။ ဒီည အိမ်မှာ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ညစာကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတာ ခုမှသတိရတယ်” အသီးသီးအသက လိမ်ညှာမှသာ ပြောပွဲကြီး ဆင်နွှဲပြီးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အားရကျေနပ်စွာဖြင့် လမ်းခွဲခွဲကြတော့သည်။

လေးပါးရသေ့သနားခံသောလည်း

Feminine Appeal - LEONID LENCH

၁၈ နှစ်အရွယ်ခန့်သာ ရှိသေးသော သတင်းထောက်မလေး 'စီနာ'သည် အဆင်မပြေလှသော သူမ၏ သတင်းစာသမားဘဝကို တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူနေမိသည်။ သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်၍ သတင်းစာတိုက်တစ်ခုလုံးက ကာလပေါ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ ဖာတ်ကောင်အမည်ကို ယူကာ 'သနားစရာလိစာကလေး'ဟု နောက်ပြောင်၍ ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။

"ရှင်တို့မှာတော့ အမြဲလိုလို လိုက်ရလွယ်တဲ့ သတင်းမျိုးတွေချည်း ရနေတော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်"

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သော 'စီနာ'သည် ဝါရင့်သတင်းထောက်ကြီး 'ဘာဇူးကော့' အား အင်တိုက်လိုက်သည်။ ပါးရေနားရေများပင် တွန့်လိမ်နေပြီဖြစ်သော သတင်းထောက်ကြီး 'ဘာဇူးကော့'က စာကြမ်းများကို ပြင်ဆင်နေရာမှ မော့ကြည့်ရင်း . . .

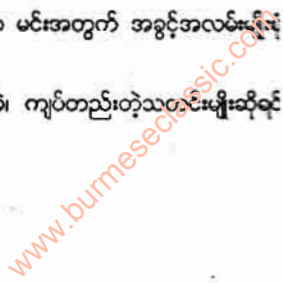
"လိုက်လို့လွယ်တဲ့ သတင်းဆိုတာ . . . ဘယ်လိုသတင်းမျိုးကို ပြောတာလဲ သူငယ်မ . . . ဆိုစမ်းပါဦး"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဘယ်လိုဟာမျိုးရမှာလဲ . . . ခွေးပြွဲသတင်းမျိုး လိုက်ရအောင် ချပေးပါလား နေပြလိုက်စမ်းမယ် . . . ဟင်း၊ "

"စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကလေးမရယ် . . . ဒီမှာက မင်းအတွက် အခွင့်အလမ်းမျိုးနဲ့ နို့နိုင်ပါတယ်ကွယ်"

"ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိပေါင် . . . ခက်ခဲ၊ ကျပ်တည်းတဲ့သတင်းမျိုးဆိုရင်

ယဉ်မျိုးဓာဓ

လာပြီ . . . 'စီနာ့'အတွက်"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကလေးမရယ် . . . အခု မင်းကိုချပေးတဲ့ တာဝန်ဆိုရင် ဘယ်လောက်တောင် ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းသလဲ။ အခုဆိုကြည့် မင်းတစ်ယောက်တည်း 'မော့စား'ကိုသွားပြီး ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ကာပိုဗစ်(ချ်)'နဲ့တွေ့ဖို့ တာဝန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ဂျာမန်သင်္ဘောတွေကို ဘယ်လိုတိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာတွေ မေးပြီး ရေးရမှာ . . . ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသလဲကွာ"

"အဲဒီ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက တေမိကြီးလေ။ သူနဲ့စကားပြောရတာ ကျောက်ကြီးတစ်တုံးနဲ့ စကားပြောရသလိုပဲတဲ့။ တခြားသတင်းစာတွေကလည်း တွေ့ပြီး မေးကြပြီပဲ။ ဘယ်သူမှ စကားအပိုတစ်လုံးမရခဲ့ဘူး။ 'သတ်မှတ်ထားသောဒေသသို့ တွေ့လာအခါ တော်ပီဒိုနှင့် ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည်'ဆိုတဲ့ အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့ အဖြေမျိုးပဲရမှာ"

"ဒီလောက်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကလေးမရယ် . . . သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်အချိန်ဟာ နှုတ်သွက်လျှာသွက်ရှိမလဲ . . . စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအပေါ်မှာ အာရုံညွတ်လာပြီဆိုရင် နှုတ်သွက်လျှာသွက်အာရှင်လာတာပဲ မဟုတ်လား . . . ။ မင်းကလည်း ခေသူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ချောပြုံးသားမဟုတ်လား"

"ကျွန်မက ဒီပြင်မိန်းမတွေလို ချောတာမှမဟုတ်ဘဲ . . . လူကိုလာပြီး လှောင်မနေစမ်းပါနဲ့"

"အောင်မာ . . . လှောင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ။ နင့်ရဲ့ယောက်ျားတွေကြိုက်တဲ့ရုပ်မျိုးဟာ . . . သိရဲ့လား ကောင်မလေး"

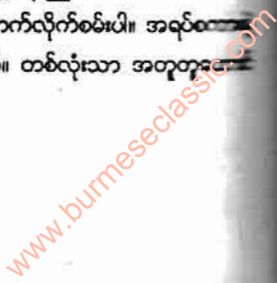
"ဘယ်ကလာဟုတ်ရမှာလဲ . . . ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အသိဆုံးပေါ့ . . . နေထိုင်မှုန်ကြည့်နေတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် စိတ်ပျက်လွန်းလို့ . . . လာနောက်မနေစမ်းရင်"

"ကဲ . . . ဒါဖြင့်ထားပါတော့။ နောက်တစ်မျိုးစဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ ယောက်ျားတွေက အရက်ကလေးဝင်သွားရင်လည်း နှုတ်ရွှင်လာတာတယ်ဟာ . . . ဒါနဲ့ နင်မခေါ်တာလေး ဘာလေး သောက်တတ်လား"

"နှစ်ခါတည်း သောက်ဖူးပါတယ်ရှင် . . . လန့်စရာကြီး"

"အို ဒါဆိုပြီးတာပဲ . . . အရက်သာ အတူသောက်လိုက်စမ်းပါ။ အရင်တုန်းပြောရရင် ပလောင်ထင်း (ပုလင်းထောင်)တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ တစ်လုံးသာ အတူတူသောက်လိုက်စမ်းပါ . . . အိုကေပြီမှတ်"

မည်မျိုးစာပေ

“တော်ပါတော့ရှင် . . . မဖြစ်နိုင်တာတွေ။ ဒီမှာ ကျွန်မ သတင်းရောစရာတွေ ခိုသေးတယ်။ ရှင်နဲ့ချည်း စကားပြောနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

မည်သူတွေ မည်သို့ပဲပြောပြော၊ မပြေးသော်လည်း ကန်ရာတော့ ရှိရမည်။ ‘လီဇာ’တစ်ယောက်တော့ ညစာစားပွဲတွင် ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ကိုတွေ့ရပေတော့ မည်။ ခိုလ်ချုပ်ကြီးဟုသာ ဆိုသော်လည်း လူက လူလတ်ပိုင်းအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ဆိပ်ကတော့ တော်တော်ကို ပြောင်နေပြီ။ မှတ်ဆိတ်မွှေးများကို သေသေသပ်သပ် တံထားသည်။ ‘လီဇာ’ကို တွေ့သောအခါ နက်ပြာရောင် ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် ‘ကာပိုဗစ်(ချ်)’သည် စားပွဲမှ ထလာကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်ကြီး ကာပိုဗစ်(ချ်)ပါ . . . ဘာများဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိုပါသလဲ”

“ခိုလ်ချုပ်ကြီးရယ် . . . ဂျာမန်သင်္ဘောတွေကို နှစ်မြှုပ်လိုက်တဲ့အကြောင်း သတင်းစာမှာ ရေးချင်ပါတယ် . . . နည်းနည်းလောက် ပြောပြပေးပါလား”

“သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ရန်သူများကို မြင်သောအခါ တော်ပီဒိုဖြင့် ပစ်လိုက်သည်”

ခိုလ်ချုပ်ကြီးနှုတ်မှ သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမလွဲ ထွက်လာသည် ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ ‘လီဇာ’သည် . . .

“ဒီထက်ပိုပြီး အသေးစိတ်မသိရဘူးလားရှင်” ဟု မခိုတရိုလေးလုပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ရန်သူတွေတော့ ထိကုန်ကြတာပါပဲ . . . အသေးစိတ်ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ” ဟု ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြုံးရင်းပြန်ပြောသည်။

ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“ဒီအပြင်ရော . . . ”

“ဒီအပြင် ဘာလိုသေးသလဲ”

“ဂျာမန်သင်္ဘောကို ဘယ်လို ပစ်လိုက်သလဲဆိုတာပါ”

“ပြောပြီးပြီကော . . . ကျွန်ုပ်တို့သည် သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့ ချီတက်သွားသည်။ ရန်သူသင်္ဘောများကို မြင်သောအခါ တော်ပီဒိုဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်”

“ဒါပဲလား”

“ဒါပဲလေ”

ဒုတိယအကြိမ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမူသွားပြန်သည်။

‘လီဇာ’သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလယ်ကောင်မှာ ဖော်ကာအရက်ပုလင်းတစ်လုံးက ထီးထီးကြီး။ အကင်းပါးသော ခေတ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ‘လီဇာ’ကို ယဉ်ကျေးစွာ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သည်။

“မင်းကို ကိုယ်နဲ့အတူ အရက်သောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

‘လီဇာ’ကလေး ခမျာမှာတော့ မကြာခင်ကမှ မိန့်ကြားလိုက်သည့် သဘင်ထောက်အိုကြီး၏ စကားကို သတိရလိုက်ပြီး ကြောက်စိတ်များ လွှမ်းမိုးသွားသည်။ သို့လည်း ‘ဟန်ကိုယ့်ဖို့’ဆိုပြီး မျက်နှာကိုတင်းကာ . . .

“အစားတော့ မစားချင်ပါဘူး . . . အရက်ကလေးတစ်ခွက်လောက်သောက်ချင်ပါတယ်”

“ဪ . . . မင်းက ဟောတာတောင် သောက်နိုင်တယ်လား”

“အို . . . တစ်ခါတစ်လေ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အနေနဲ့ ပလောင်ထင်းတာလောက်ပါပဲ”

‘လီဇာ’အဖြေကို ကြားလိုက်သောအခါ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မျက်လုံးများ ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် အရောင်လက်လာသည်။ ‘လီဇာ’ပြောပုံကလေးကိုလည်း သဘောတူစွာ စိတ် ပေါ်လာသည်။ ရာထူးကြီးမြင့်လှသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပီပီ ‘လီဇာ’ကို ယဉ်ကျေးစွာ ဖိတ်ခေါ်၍ အရက်တိုက်တော့သည်။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပဲ . . . မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် မင်းနဲ့ငါ ‘ပလောင်ထင်းကြီး’အောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဟောကာပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်တွင် ထည့်လိုက်သည်။ နောက်ပြီး ငါးသေတ္တာအမြည်းပန်းကန်ကို ‘လီဇာ’တိုးပေးလိုက်သည်။ ‘ချဲ့ရီးယို’ဟုဆိုကာ ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ တိုက်လိုက်ပြီး သူ၏ဖန်ခွက်ကို တစ်ဂိုဏ်းထိုး မော့ချလိုက်သည်။ ‘လီဇာ’ကလည်း အားကျမခံ သူမ၏ဖန်ခွက်မှ ဖန်ခွက်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် မော့ချလိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲသို့ အရက်များဝင်သွားသော ချောင်းဆိုးတော့သည်။ ခဏကြာတော့ မျက်လုံးများ ပြူးသွားပြီး ပါးစပ်ကို ဟထာသည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက အရက်အိုးကလေးကိုး”ဟု ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ယဉ်ကျေးစာပေ

www.burmeseclassic.com

“တစ်ခါတစ်လေ အာခေါင်ထဲမျှောချတာပါ။ နောက်တစ်ခွက်လောက် သောက်
ဒါရစေဦး”

တတိယခွက် မော့ပြီးသောအခါ “လီဇာ’တစ်ကိုယ်လုံး နွေးသွားပြီး အရွှင်လာ
သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ရေကူးနေသည်။ ထို့နောက်
နှုတ်ငါးပါးဖြစ်သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ထိပ်ပြောင်
နှင့်ဖြစ်သည်။ နက်ပြာရောင် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ဝတ်စုံနှင့် နှစ်ယောက်စလုံးက ‘လီဇာ’ကို
ပြေးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဪ... သနားစရာ ‘လီဇာ’ကလေးပါကလား။

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

‘လီဇာ’က တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“မင်းရေချိန်ကိုက်နေလို့ပေါ့”ဟု ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ယောက်စလုံးက ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ
သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တယ် နှုတ်လေးတာပဲ... ရှင်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း
ကျွန်မကို ပြောပြပါလား”

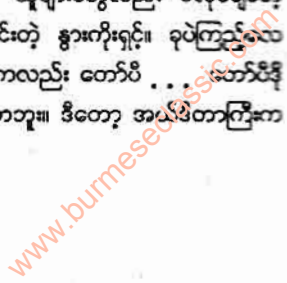
“မင်းပြောတာကိုသာ တို့ကကြားချင်တာ”

“ဒါကြောင့် အရက်တိုက်တာပေါ့လေ... ကြည့်စမ်း။ လူလည်ကြီးတွေ”ဟု
ဆိုကာ ‘လီဇာ’က လက်ညှိုးလေး တင်ပေါက်ပေါက်လုပ်နေသည်။

မကြာခင်တွင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှစ်ကိုယ်ခွဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်။
‘လီဇာ’ကတော့ စောစောကထက်ပင် ပို၍အရွှင်လာသေးသည်။ ခေါင်းထဲ၌ နောက်တောက်
တောက် ဖြစ်နေသော်လည်း လူကရယ်ချင်လာသည်။ စကားတွေ ပြောချင်လာသည်။
ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပွင့်လင်းရိုးသားစွာပင် သူမ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် တစ်ဦးအား
ပြောပြနေသည့်အလား၊ သတင်းထောက်လုပ်ငန်း၏ အခက်အခဲများကို ပြောမဆုံးပေါ့။
ထောသုံးထောင် ဇာတ်စုံခင်းပြနေတော့သည်။ လူက အာဝဇွန်းရွှင်လာသလို လေကြော
ထည်ထည် တော်တော်နှင့်မပြတ်။

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်ပင် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်
နေသည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲတွင်တော့ ရယ်ချင်စိတ်က လွှမ်းနေတော့သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်... ခက်လည်းခက်၊ သူများတွေလည်း မလုပ်ချင်တဲ့
အလုပ်ဆိုရင် ကျွန်မဖို့ချည်းပဲလေ။” ကျွန်မက ခိုင်းကောင်းတဲ့ နွားကိုးရှင့်၊ ခုပဲကြည့်လေ
နဲ့ဆို သတင်းမေးဖို့ ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာလေ။ ရှင်ကလည်း တော်ပီ... တော်ပီနီ
ဆိုတယ်... ဘယ်လိုပစ်တယ်ဆိုတာ တစ်လုံးမှမဟဘူး။ ဒီတော့ အယ်ဒီတာကြီးက

ဆူညံမယ်။ ကျွန်မ သတင်းမလိုက်တတ်ဘူးလို့။ အဲဒါ . . . ကျွန်မအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ
ခွင့်ကလည်း ပြောမပြ . . . ကျွန်မမှာကလည်း မိန်းမသားဆိုတယ် . . . ဆွဲဆောင်မှုကနေ

“ဒါနဲ့ ကလေးမ . . . မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၈ နှစ်ပါ . . . ကဲလေ၊ ဒါတွေထားပါဦး။ ဂျာမန်သင်္ဘောတွေ ဘယ်လိုထင်
လာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပါဦး။ ကျွန်မလိုက်မှတ်မယ်လေ”

“မင်း တော်တော်မိုက်တာပဲ . . . ငါသာ မင်းအဖေဆိုရင် အရက်သောက်
အတွက်နဲ့တင် ရိုက်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ဒါကတော့ . . . ရှင်နဲ့ ‘ပလောင်ထင်း’ရင်း မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်စကားပြောမယ်
နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဖြစ်လာမယ်။ ဒါမှ ကျွန်မသတင်းရမယ်ထင်တာကိုး ခုတော့ . . . တွန့်
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ သတင်းကလည်း ၂ နာရီအတွင်း အပြီးရေးရမှာ . . . လူကလည်း
အိပ်ချင်လှပြီ . . . မူးကလည်းမူး။ ရှင်ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ အိပ်ပါရစေတော့ရှင်”

“ကဲ . . . ကဲ . . . အိပ်တော်မူပါ။ အိပ်တော်မူပါ။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အောင်
ဒီသတင်းကို ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ရေးပေးပါတော့မယ်။ ပြီးမှ မင်းရဲ့သတင်းစာတိုက်ကို ဖုန်း
ပေးလိုက်တော့မယ် . . . အိပ်၊ အိပ် အနိုက်အမဲကလေးရေ”

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ‘လီဇာ’တစ်ယောက် ဆိုဖာပေါ်မှာ ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်
ကြီး၏ နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံကြီးကိုခြုံ၍ အိပ်ပျော်နေသည်မှာ ဟောက်သံများပင် စိမ့်ညံ့
တော့သည်။ ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်ကြီးခမျာမှာတော့ ရေးလက်စသတင်းကို နာရီတကြည့်ကြည့်
ရေးကာ ရွေးပြန်နေတော့သည်။ သူ့အဖို့ သတင်းရေးရသည်မှာ လှိုင်းထန်လေထန်သူ
ရွက်တိုက်ရသကဲ့သို့ . . . ။ ရေးလိုက်၊ ဖျက်လိုက် . . . တစ်ပိုဒ်ရေးလိုက် . . .
ဖျက်လိုက်။ ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ရေးနေရတော့သည်။

နောက်ဆုံးမှ . . . ရေတပ်ခိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း သဘောပေါက်သွားကာ နှုတ်
၍ပြောချလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ပေသား . . . လူတိုင်းလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်ပေဘဲကိုး”

ကျောင်းပြင်ပပညာရေး

Out Of School Education - IAN POLISHCHUK

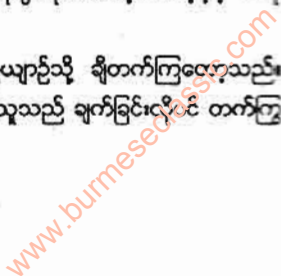
ညောင်နာနာပုံပေါက်နေသော လူတစ်ယောက်သည် သူ၏မှတ်စိတ်ကွင်းစွယ်တို့ကို လျှပ်စစ်မှတ်စိတ်ရိတ်စက်ဖြင့် ရိတ်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာတော့ အသက် ၁၀ နှစ် ၁၂ နှစ်ခန့်ရှိသည့် သားဖြစ်သူက ရပ်နေသည်။ သားလက်ထဲတွင် ခဲတံချွန်စားဖြင့် စာလုံးထွင်းထားသည့် ရာဘာခဲဖျက်တုံးတစ်တုံးကို ကိုင်ထားသည်။ ခဲဖျက်ပေါ်မှာတော့ 'ကေဇွာ' ကျောင်း၊ ၁၃၊ အတန်း၊ ၅' ဟု စာလုံးထွင်းထားသည်။

အဖေ ။ အေး။ တကယ်တော့ လိုအပ်တာပေါ့။ 'ကျောင်းပြင်ပ ပညာရေး'ဆိုတာ အားပေးရမှာပေါ့။ ဖေဖေက ဂရုမစိုက်ခဲ့မိတော့... ကဲ၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မဟုတ်လား။ ဖေဖေလုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါဟာ ကျောင်းသား မိဘ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ပဲကွယ်။

သား ။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ကို လိုက်ပို့မယ်လို့ ဖေဖေ ပြောထားဖူးတယ်လေ။

အဖေ ။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်လား... အေး။ ကောင်းသားပဲကွ။ တောရိုင်းသဘာဝ တွေရယ်၊ စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ပင်ပန်းမာလ်တွေရယ်ရှိတဲ့ သဘာဝလောက ဆိုတော့... ပညာလည်း အများကြီးရသွားနိုင်တာပေါ့။ ကဲ... ဒါဆို သွားကြရအောင်။

ဤသို့ဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သို့ ချီတက်ကြတော့သည်။ ဆင်ခေါက်အဝ၌ ဘီယာဆိုင်တွေလိုက်သောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ချက်ခြင်းလှိုင်း တက်ကြ

သွားလေသည်။

အဖေ ။ သားရေ ခဏလောက်စောင့်ပါဦးကွ။ အဖေတော့ ဓာတ်ဆီနည်းနည်း ထည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ စက်နှိုးလို့ရမှာကွ။ ဘီယာနှစ်ခွက်ပေးပါ။ မြည်းစရာ မုန့်လည်းပေးပါ။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဘီယာကို စိမ်ခံ၍ သောက်နေလေသည်။ အပြီးအနည်းငယ် စားပြီး သားဖြစ်သူကိုလည်း ပေးလိုက်လေသည်။

အဖေ ။ သားရေ . . . မုန့်နည်းနည်းစားလိုက်ပါဦးကွ။
(လက်မှတ်ရောင်းသော စာရေးမလေးနားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သေးသည်)
ကလေးမုန့်ဖိုးထဲက ပြန်မတောင်းပါဘူး။ မိဘဆိုတာ ကလေးတွေအဖို့ လက်ဦး ဆရာမဟုတ်လား။ ကောင်းတဲ့နမူနာတွေပြရမှာပေါ့။ ကဲ . . . လက်မှတ် နှစ်စောင် ရောင်းစမ်းပါ။

ပြောနေရင်းကပင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် တန်းစီနေသူများကိုကျော်၍ တက်သွားလေ သည်။

အဖေ ။ သဘာဝကို လေ့လာတဲ့အခါ ကလေးတွေကို ဦးစားပေးရမယ်။ ကဲ . . . လာသား။ အဖေတို့ ဆင်ကြီးတွေကို အိပ်ချိန်မပေးခင် အမှီဝင်ကြည့်ရ အောင်။

သည်လိုနှင့် သားအဖနှစ်ယောက် ကြက်တူရွေးလှောင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ သည်။ အဖေဖြစ်သူက ရှင်းပြသည်။

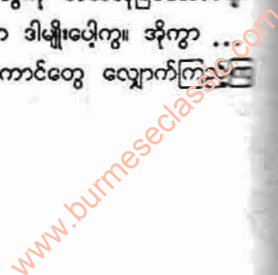
အဖေ ။ ဒီလိုအမွှေးအတောင်ရှိတဲ့ ငှက်သတ္တဝါမျိုးတွေကို သားကြိုက်ရဲ့လား။ ပုံကတော့ကွာ . . . ဒို့အိမ်နားက ဟိုမိန်းမကြီးနဲ့ မတူဘူးလား။ ကြက်တူရွေးဆိုတာ စကားပြောတတ်တယ်ကွ။ မင်း . . . ပြောကြည့်ပါ လား။

သား ။ ဟယ်လို . . . ရွှေဂဲကြက်တူရွေး။

ကြက်တူရွေး။ ဟဲ့ . . . လူမိုက်။

ဖခင်ဖြစ်သူလည်း သားဖြစ်သူလက်ကိုဆွဲကာ တစ်ချီတည်း ပြေးလေတော့သည်။

အဖေ ။ ဘုရား . . . ဘုရား။ ငှက်ကလေးတွေကို ဘယ်လိုဖြစ်အောင်မှာ လုပ်ထားကြတယ်မသိ။ ဝေဖန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွ။ အိုကွာ . . . ဒါတွေ နားထောင်မနေပါနဲ့။ တခြားအကောင်တွေ လျှောက်ကြည့်ကြ ရအောင် . . . လာ။

ခေါင်းငုံ့လျှောက်သူ

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကုလားအုတ်များထားရာ ခြံနားသို့ရောက်သွားပြန်သ

အဖေ ။ ကုလားအုတ်ဆိုတာ သဲကန္တာရရဲ့ သဘောတွေပေါ့ကွ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ကု
အုတ်တွေမှာ ထူးခြားချက်က ဘာတွေလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။

သား ။ ဘို့ရယ်၊ အမြီးရယ်၊ ခြေထောက်ရယ်ပါ။

အဖေ ။ အမြီးကတော့ကွာ အကောင်တိုင်းမှာ ရှိတာပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ကု
အုတ်က ဘာလုပ်တတ်သလဲဆိုတာ။ ဝ . . . ဝ . . . ဝ

သား ။ စကားပြော . . .

အဖေ ။ ဘယ်က စကားပြောတတ်ရမှာလဲ။ တံတွေးထွေးတတ်တယ်။ ကလေး
ကတော့ ဒီလို တံတွေးမထွေးရဘူးနော်။ ဒါ ကောင်းတဲ့အကျင့်မဟုတ်
ကဲ . . . သွားကြည့်စို့။

သားအဖနှစ်ယောက် မြင်းကျားရုံသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

သား ။ ဖေဖေ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က မွေ့ရာကြီးတွေ
အစင်းကျားတွေနဲ့။

အဖေ ။ မင်းတို့အေထဲမှပဲ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အာဖရိကမှာပေါက်တာမို့လို့ အ
ကျားဖြစ်နေတာပေါ့ကွ။ နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်ခေါ်
ဒါကြောင့် . . . မင်းကို ငါပြောတာပေါ့ကွ။ သတင်းစာ များများစတ်ဖိ

မြင်းကျားလည်း ဝင်းခတ်ထားသည့် သစ်သားတန်းမှ ခေါင်းဖြူ၍ ထွက်လာ
စားစရာတွေကို မျှော်တော့သည်။

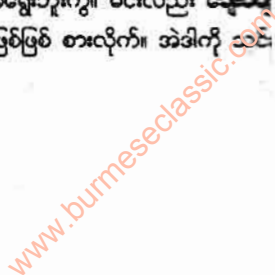
အဖေ ။ တယ်လိမ်မာတဲ့ကောင်ပဲ။ ဒို့ကို ခင်ရှာတယ်ထင်မိရဲ့ကွ။ သူ့တွေ
စားစရာများပါသေးလား သားရာ။

သား ။ ခက်တာပဲ၊ စောစောက ဖေဖေပေးတဲ့မုန့်လည်း သားစားမစ်လိုက်
နေဦး ဖေဖေ သားမှာ ဟော့ဒီ ဖော့ဖျက်တုံးရှိတယ်။

အဖေ ။ အေး . . . အဲဒါလည်း အရသာရှိမှာပါပဲ။ ဟဲ့ . . . ကိုရွှေမြင်းက
မင်းနာမည် ဘယ်လိုလဲကွ . . . ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွတ် . . . ကွ
ကျွတ်။

မြင်းကျားလည်း ရာဘာဖော့ဖျက်တုံးကို နမ်းကြည့်ပြီး မျိုချလိုက်လေတော့သ

အဖေ ။ ကြည့်စမ်း . . . ဒီကောင်က အစာမရွေးဘူးကွ။ မင်းလည်း ရွေးမ
နော်။ လူကြီးကျွေးတာဆို ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်။ အဲဒါကို သင်
စာယူ . . . ဟုတ်လား။

သားဖြစ်သူက ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်နေရာမှ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့သွားသဖြင့် သူ့ဖခင်ဖြစ်သူကို ခေါ်ပြလိုက်လေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်မှာ ရေးထားသည်ကတော့ . . . "တိရစ္ဆာန်များကို အစာမကျွေးပါနှင့် အန္တရာယ်ရှိသည်" ဟူ၍ . . .

အဖေ ။ ဘာမှမပြောနဲ့ . . . အသာနေ။ လာ မြန်မြန်သွားစို့ . . . ဆင်တွေကြည့်ကြရအောင်။

သားအဖနှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြသည်။

သား ။ ဖေဖေ . . . ဟိုရာဘာဖော့ဖျက်တုံးမှာ ကျွန်တော်နာမည်နဲ့ ကျောင်းနာမည် ထွင်းထားတယ်။

အဖေ ။ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ မလိုအပ်ဘဲ။ မင်းနာမည်ကို မရေးပါနဲ့လို့ မင်းကို ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ။ မင်းကတော့လေ၊ ဘာမှ လေးလေးနက်နက်လည်းမရှိ။ တာဝန်လည်း မသိတဲ့ကောင်ပဲ။ တကယ်လို့သာ မြင်းကျားကြီးက ခိုက်နာပြီး ဒါကြီးကို ပြန်အန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သွားစမ်း ဟောဟိုက . . . အစောင့်ကို သွားမေးချေ။ မြင်းကျားတစ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လဲလို့။

သားဖြစ်သူကလည်း အပြစ်မရှိသည့်အလား အစောင့်တစ်ဦးထံသို့သွား၍ သွယ်ဝိုက်လှည့်ပတ်၍ မေးလိုက်သည်။

သား ။ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာ မိကျောင်းမရှိဘူးလား။

အစောင့် ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ အကုန်ရှိတယ်။

သား ။ ဒါနဲ့ . . . မြင်းကျားတစ်ကောင်ဆိုရင် ဘယ်လောက်လောက် တန်သလဲလို့။

အစောင့် ။ ဈေးမေးတာ . . . ဝယ်မလို့လား။

သား ။ မဟုတ်ပါဘူး။ သိချင်လို့ပါ။

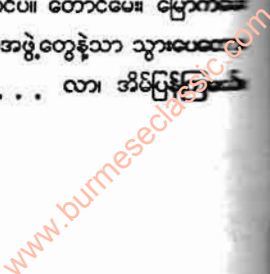
အစောင့် ။ တစ်ကောင်ကို နှစ်သောင်းလောက် ရှိတယ်။ တိတိကျကျသိချင်ရင်တော့ ရုံးမှာ သွားစုံစမ်းပါ။

သားဖြစ်သူကလည်း သူ့အဖေထံသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကတော့ ရေခဲမုန့်ရောင်းသည့် လှည်းကလေးဘေးတွင် ကပ်ကာ၊ ရေခဲမုန့်များကို စားနေလေသည်။

သား ။ နှစ်သောင်းတဲ့ ဖေဖေ . . . ။

အဖေ ။ ရှူး . . . တိုးတိုး။ မင်းတော်တော်ခိုက်တဲ့ကောင်ပဲ။ တောင်ပေး၊ မြောက်ပေးနဲ့ မင်းနဲ့လာရတာ မလွယ်ပါလားနော်။ နောက်ဆို ကျောင်းကအဖွဲ့တွေနဲ့သာ သွားပေတော့မင်းပေးချင်တာကိုလည်း မင်းဆရာကိုပဲ မေးပေတော့။ ကဲ . . . လာ၊ အိမ်ပြန်ကြည့်။

ယဉ်းစာပေ

မြန်မြန်လျှောက်။

သားအဖနှစ်ယောက် လူတောထဲမှ တိုးထွက်၍ မြန်လာကြသည်။ သားဖြစ်သူက အိတ်ထဲနို့ကလိုက်ရာ ရာဘာဖော့ဖျက်တုံးတစ်ခု ထွက်လာသည်။

သား ။ ဟော . . . ဒီမှာဖေဖေ၊ ဒါမှ ကျွန်တော့်ရာဘာခဲဖျက်။ ဒီမှာ စာရေးထားတယ်။ ကြည့်ပါလား။ ကေရှား အတန်း ၁၃၊ အခန်း ၅ တဲ့

အဖေ ။ ဒါဆို . . . မြင်းကျားကြီး စားလိုက်တဲ့ ခဲဖျက်တုံးကရော...

သား ။ အဲဒါ ပိတာရဲ့ ခဲဖျက်နေမှာ သူက ကျွန်တော့်ခုံဘေးမှာ ထိုင်တယ်။ သူ့ဟာကို မှားပြီး ယူလာမိတာဖြစ်မယ်။

အဖေ ။ ဒါဆို . . . အဲဒီခဲဖျက်မှာ ပိတာလို့ရေးထားတာပေါ့။ လိပ်စာပါ ပါမှာပေါ့။

သား ။ ရေးထားတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ခဲဖျက်တွေအားလုံးမှာ အကုန် နာမည် ရေးထားရတယ်။

အဖေ ။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါဆို ဘာမှပူစရာမလိုတော့ဘူး။ အားလုံးအိုကေပဲ။ ကျောင်းပြင်ပ ပညာရေးကိုဆိုတာလည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ဘူး။ လာ . . . တစ်ခုခုသွားစားကြစို့။

